

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

OD ANTROPOIDNOSTI K ĽUDSKOSTI...

Preč od freudizmu...

Petrohrad
2001

© Publikované materiály sú dedičstvom Ruskej kultúry, a preto nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na osnove zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu má každý záujemca plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať (aj na komerčné účely) tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“ mimoprávnou odplatou.

Obsah

Predslov	1
Časť I. Matriarchát a patriarchát	3
Časť II. Kam vedú sugescie freudizmu	26
Časť III. Dá sa „natiehnúť Prezervatív na Zemeguľu“?	42
Časť IV. „Rozvodie“	52
<i>Keď sa zmenila voda</i>	62
Časť V. Ako sa menia „vody“	64
Časť VI. Prirodený výber medzi ľuďmi	75
Časť VII. Ako sa menia ľudia	89
Časť VIII. Cesta a dielo „vodolejov“: ako sa menia osudy	98
<i>Mojžišov Portrét</i>	98

OD ANTROPOIDNOSTI K ĽUDSKOSTI...

O psychologických základoch civilizácie: verejnej politike, postel'no-politických aktivistkách, kríze matriarchátu a perspektívach do budúcnosti

Postavenie zaväzuje... A ak postavenie nezaväzuje, potom aj zabíja.

Predslov

Legitímna veda a politika je dnes vo svojej lepšej časti¹ zastúpená ľuďmi neschopnými premýšľať. Ľuďmi, ktorí získali svoje vzdelanie pod jarmom „kódujúcej pedagogiky“, prebývajúc v hluchote, bezmyšlienkovite odmietajúc každú novú a pre nich nevšednú myšlienku, ktorá sa líši od oficiálnych alebo nimi preferovaných myšlienok.

Kým v minulých storočiach bolo takýchto netradičných myšlienok vyprodukovaných v priebehu života jednej generácie pomerne málo, pričom boli zaradené do bázy poznatkov legitímnej vedy (*hoci až v procese výmeny kádrov jej hierarchie v nadväznosti pokolení*), tak terajší súčasný stav vecí sa kvalitatívne zmenil. «Informačná explózia» od polovice 20. storočia priviedla k tomu, že v priebehu života jedného pokolenia bolo vyprodukovaných toľko neobyčajných myšlienok, odmietaných hierarchiou úradujúcich skladníkov vedomostí legitímnej vedy, že v spoločnosti sa na osnove týchto poznatkov vytvorila prakticky alternatívna veda, zahŕňajúca do seba jak legitímne, tak aj oficiálnou vedou odmietané poznatky.

Avšak táto nelegitímna veda svojim vznikom plodí zároveň aj svoju politiku, v ktorej nachádza organizačné formy na princípoch, ktoré sú výrazne odlišné od tých tradičných, doposiaľ panujúcich v legitímnej vede a politike počas celej nedozernej histórie. V celom rade prípadov je nelegitímna veda *schopná poskytnúť (a aj poskytuje)* oveľa efektívnejšie a bezpečnejšie odporúčania, než tie ponúkané skladníkmi vedomostí hierarchie legitímnej vedy. A V TOM JE HLAVNÁ PREDNOSŤ ZAČÍNAJÚCEJ SA EPOCHY, ktorá predurčuje budúcnosť celého ľudstva skrze zmenu (*až na malé výnimky*) toho všetkého, čo sa ešte stále „automaticky chápe“ starým zvyčajným spôsobom.

Zmeny sa dotkli predovšetkým oblasti vedecko-výskumnej a projektovo-konštruktárskej činnosti, ktorá má priamy vplyv na obnoviteľné technológie, ktoré predurčujú život celej globálnej civilizácie. A podstata týchto zmien sa prejavuje v tom, že v spoločnosti sa nakoniec predsa len vykryštalizováva adekvátna sociológia, obsahujúca vstupy a výstupy do všetkých, bez výnimky, jednotlivých oblastí vedy, následkom čoho všetci odborníci jednotlivých vedných a technických odborov majú otvorenú možnosť pochopiť jeden druhého a bezpečne skoordinať svoju profesijnú (*aj neprofesijnú*) činnosť v rámci „informačného poľa“ adekvátnej sociológie.

Ak v spoločnosti nie je vytvorená adekvátna sociológia (*v hore uvedenom zmysle*), tak potom dokonca aj psychicky zdraví, intelektuálne vyvinutí a všestranne znalí ľudia (*počas svojej profesijnej činnosti i počas bežného každodenného života*) sú odsúdení upadnúť do kolektívnej schizofrénie. Jej viditeľným prejavom sa stala biosféro-ekologická kríza. Predlžovanie kolektívnej schizofrénie je samovraždou pre každú spoločnosť a tiež ohrozením susediacich spoločností, vrátane biosféry Zeme (*jak celku, tak aj biocenózy v jej jednotlivých regiónoch*).

Z rôznych príčin, v mnohom podmienených „totalitou“ bývalej hierarchie sovietskej inteligencie — začlenenenej aj do života dnešného Ruska — je hranica medzi legitímnymi a nelegitímnymi vedeckými poznatkami (*v porovnaní s ostatnými krajinami sveta*)

¹ A v horšej — úslužnými zbabelcami a skorumpovanými gaunerami, obsadzujúcimi vrchné pozície v legitímnej hierarchii spoločnosti..

Od antropoidnosti k ľudskosti...

najviac badateľná práve v Rusku. Avšak v tomto rozhraničení ľudí (najviditeľnejšom v oblasti vedeckého bádania) sa odzrkadlili hlbšie – psychologické príčiny – dôležité pre celú globálnu civilizáciu. A o nich bude teraz reč.

Doplnenie r. 2001

V súčasnom vydaní boli zmenené:

- 1) predchádzajúci názov práce „Od matriarchátu k ľudskosti“ a
- 2) názov Časti I, prv sa volajúcej „Matriarchát“, čo viac zodpovedá životu spoločnosti.

Časť I. Matriarchát a patriarchát

Ludstvo tvoria: muži, ženy a deti. Ide o triviálnu vec. Napriek tomu, ak sa pozrieme na verejnú politiku v tej forme, ako ju prezentujú médiá, človeku môže napadnúť myšlienka, že Zem je osídlená výlučne mužmi. A ženy, ako napríklad Indira Gandhi, Margaret Thatcher, Madeleine Albright a ďalšie, ktoré v histórii verejnej politiky možno spočítať na prstoch, pôsobia na pozadí mužov-politikov akoby prišli z iného sveta.

Avšak, keď sa na stránky tlače dostane informácia (*lživá či pravdivá, na tom teraz nezáleží*) o neverejnej politike, tak pomerne často vzniká dojem, že pred tým, než sa politika stane spoločensko-verejnou, už sa stihne deklarovat' v podobe domácej politiky, realizovanej ženami a milenkami verejných politikov-mužov.

Ak sa pozrieme do histórie Ruska len za posledných 200 rokov, tak napríklad Adam Mickiewicz¹, ktorý sa priatelil s poľskými separatistami, mal milenkú s ktorou sa delil o svoje informácie o ich činnosti, a táto o nich zase informovala policajný zbor.

Za vlády Nikolaja II bola „verejnosť“ presvedčená, že politika Ruska je v mnohom určovaná náladami manželky imperátora — Alexandry Fjodorovny. Po r. 1917, keď boli zverejnené fragmenty korešpondencie Nikolaja II a Alexandry Fjodorovny, našlo toto presvedčenie aj svoje dokumentové opodstatnenie. A hoci niektorí historici spochybňujú mienku o nepriaznivom vplyve imperátorky na politiku Ruska², tak každopádne existuje jeden nesporný fakt: kým pri Alexandrovi III politika Ruska vyjadrovala dlhodobé záujmy mierového rozvoja samotného Ruska, tak s príchodom na trón Nikolaja II začala politika Ruska vyjadrovať dlhodobé záujmy Veľkej Británie, ktorá bola fakticky do konca 1. svetovej vojny 20. storočia metropolou Západnej regionálnej civilizácie. Alexandra Fjodorovna bola vnučkou britskej kráľovnej, a Alexander III, ako je známe, bol proti sobášu cároviča Nikolaja a princeznej Alice Hessenskej. A vyslovene až následkom zmeny politického kurzu Alexandra III jeho následníkom Nikolajom II sa Rusko nechalo vtiahnuť do rusko-japonskej vojny a 1. svetovej vojny 20. storočia³. Rodové egregory imperátorky, ktorej detstvo prebehlo na anglickom dvore, mohli v podmienkach psychologického „matriarchátu“ v rodine imperátora zohrať zďaleka nie poslednú rolu pri zmene osudu Ruska po smrti posledného ruského samovládca – Alexandra III.

Znepokojená AntiŽidoMasonská „spoločnosť“ bola koncom existencie ZSSR tiež presvedčená, že po odchode zo života N.S. Alilujevoj — druhej ženy J.V. Stalina — zostal tento v plnej závislosti od mladšej sestry L.M. Kaganoviča „Rózy“, ktorej samotnú existenciu, a nieto ešte milostný vzťah so Stalinom, sám L.M. Kaganovič popiera vo svojich spomienkach a interview⁴.

Ak budeme hovoriť o činnosti M.S. Gorbačova na poste hlavy vládnucej strany a štátu, tak dokonca len z toho, čo ukázala televízia, u mnohých vznikol dojem, že „vznešené“ názory Raisy Maximovny v mnohom vládli nad M. S. Gorbačovom⁵ a nachádzali svoje vyjadrenie v jeho správaní, a následne aj v politike strany, štátu, a hlavne v kádrovej politike.

Ak budeme hodnotiť podľa následkov štátneho prevratu (ГКЧП), tak mozgová príhoda sa predsa len udiala Raise Gorbačovovej, a nie Michailovi. Akoby štátny prevrat spôsobil pád životných nádejí a túžob práve jej, čo sa zhmotnilo v spomenutej mozgovej príhode; a Michail Sergejevič, ten akoby sa nechumelilo: v Gorbačovskom-Fonde sa veselo diskutuje a beseduje ako za čias keď bol generálnym tajomníkom vládnucej strany, akoby sa ani nič nestalo, len s tým rozdielom, že počúvať a robiť si poznámky jeho prázdnych rečí pre bežných občanov už nebolo povinné.

¹ http://sk.wikipedia.org/wiki/Adam_Mickiewicz - dopl. prekl.

² Vid', napríklad, Eugene Evlampievich Alpheriev „Emperor Nicholas II, a Man of Strong Will“, Jordanville, N.Y.: Holy Trinity Monastery, 1983.

³ Otázka o prerhnutí politického kurzu Alexandra III jeho následníkom Nikolajom II je podrobne preskúmaná v našom diele „RozHermetizácia“.

⁴ Vid' F. Čujev „Tak vravel Kaganovič“, Moskva, „Otčina“, r. 1992, str. 50.

⁵ Z knihy „Človek za chrptom“ V.T. Medvedeva, v minulosti bol náčelníkom osobnej ochranky L. I. Brežneva a M. S. Gorbačova, sledujúc manželský pár Gorbačovových aj v neoficiálnych situáciach. Z toho možno usúdiť že Michail Sergejevič je jeden subjekt, a Michail Sergejevič a Raisa Maximovna spolu — celkom iný.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

A ak sa pozrieme do hlbšej minulosti v globálnom meradle, tak neverejná politická aktivita žien, podriaďujúca si verejných politikov-mužov, je zaznamenávaná v priebehu celej histórie a prakticky vo všetkých regiónoch planéty.

Nebudeme sa odvolávať na prvotnú legendu o zhrešení Adama a Evy z Evinej iniciatívy, no v dejinách si možno overiť ako ironický výraz „sex-bomba“ nachádza konkrétny význam v charakteristike jedného z druhov zbraní hromadného ničenia. Takto *biblická Ester*, rukami perzského kráľa (svojho milenca), likviduje vládnucu národnú elitu starovekej Perzie.

Markus Antónius zrádza Rím pod vplyvom pohlavnej závislosti na *Kleopatre*.

Knieža Svjatoslav, napriek nesúhlasu svojej matky kňaznej Ol'gy, nedokázal ochrániť seba i nás od *Malky* – otrokyne, dcéry chazarského rabína. Z ich spojenia sa narodil Vladimír, ktorý sa neskôr stal násilným krstiteľom Rusi. Ak aj Malka priamo neurčovala politiku samotného Svjatoslava, tak zničenie Svjatoslavovho štátneho a kultúrneho dedičstva minulých storočí ruskej histórie ich synom Vladimírom bolo spôsobené jeho pôvodom od Malky¹ a jeho deda rabína.

Písomné svedectvá o tom, že Malka bola kniežaťu podsunutá práve s takýmito dlhodobými cieľmi, sa nezachovali, ak vôbec svojho času nejaké existovali. No *chytrých* historikov zaujímajú reálne výsledky a ich príčiny, a nie písomné potvrdenia toho-ktorého názoru. Takéto druhy postel'no-strategických politických operácií mali v histórii miesto a európske kroniky o nich zachovali svedectvá.

Mohlo by sa zdať, že v islamských krajinách by malo všetko fungovať inak než v Európe, nakoľko v praxi šariátu sa ženy nachádzajú v špecifickej sociálnej izolácii od cudzích im mužov, rovnako v mešite a tiež celom zvyšnom každodennom živote. No aj tak je známe, že stredoveké Benátky, svojho času samostatný štát, v časoch keď súperili o nadvládu nad Stredozemným morom, neraz rozpracovávali a uskutočňovali mnohoetapové operácie s cieľom vstúpiť do háremu tureckého sultána špeciálne vychované dcéry svojich vládnucich rodín, aby tie v háreme dosiahli postavenie „milovanej ženy“ a v tejto úlohe usmerňovali politické úsilie sultána v smere priaznivom pre Benátky.

Existuje rozšírený názor, že ak by moc bola v rukách žien, tak na Zemi by nebolo vojen, pretože matkám by bolo ľúto svojich detí a tak by sa vojnám vyhýbali. No toto je tiež celkom nereálna ilúzia. M. Paleolog, bývalý veľvyslanec Francúzska v Petrohrade v období pred aj počas 1. svetovej vojny 20. storočia, poskytol svedectvo² o svojom rozhovore s manželkou budúceho hlavného veliteľa ruskej armády, ktorý sa uskutočnil behom obeda na počesť francúzskeho prezidenta, ktorý bol na návšteve Petrohradu pár dní pred začiatkom tejto vojny:

«Prichádzam ako jeden z prvých. Veľká kňažná Anastázia [manželka Nikolaja Nikolajeviča]³ a jej sestra veľká kňažná Milica ma vítajú s nadšením. Obe Čiernohorky [balkánsky štát blízko vtedajšieho Srbska, odkiaľ obe pochádzali] rozprávajú naraz.

— A viete, že práve prežívame historické dni, posvätné dni? Zajtra na vojenskej prehliadke budú muzikanti hrať len Lotrinský pochod a pochod Sambre et Meuse. Dnes som dostala od svojho otca [kráľ Čiernej Hory] telegram v dohodnutých výrazoch: oznamuje mi, že koncom mesiaca bude u nás vojna. Aký hrdina je môj otec... Je hodný „Iliady“... Pozrite na túto bonboniérku, mám ju stále so sebou, obsahuje zem Lotrinska, áno, zem Lotrinska, ktorú som si vzala z druhej strany hranice, keď som bola so svojim

¹ Je užitočné vedieť, že intelekt sa dedí po ženskej línii, pričom ide o väzbu s ženským chromozómom „X“. V ženskej skupine chromozómov „XX“ je jeden chromozóm od matky a druhý od otca. V mužskej skupine chromozómov „XY“ je chromozóm „X“ od matky a chromozóm „Y“ od otca.

To znamená že jeden z dvoch chromozómov „X“ získava dievča od svojej babky (z otcovej strany) prostredníctvom otca, a chlapec získava chromozóm „X“ vždy od žien – predkov z línie matky. A tak intelekt Vladimíra krstiteľa geneticky nemohol a ani nebol ruským.

Vladimír priniesol na ruskú Zem ohavnú biblickú doktrínu nadvlády pánov židovstva nad všetkými národmi na báze úžernického monopolu. Výber vierouky — vychádzajúcej z absencie zákazu alkoholizmu a povýšenie celej biblickej ohavnosti na úroveň svätého písma — bol jeho nesporným vkladom do kultúry dávnej Rusi.

² „Cárske Rusko počas svetovej vojny“, Moskva, „Medzinárodné vzťahy“, r. 1991; text rovnomennej publikácie — Moskva, Petrohrad, r. 1923, str. 34.

³ Tu i ďalej v texte sú v hranatých zátvorkách naše spresnenia.

Matriarchát

manželom [veľkým kniežaťom Nikolajom Nikolajevičom] vo Francúzsku pred dvoma rokmi. A pozrite sa ešte tam, na sviatočný stôl: je pokrytý bodliakom, nechcela som aby tam boli iné kvety. No čo, je to bodliak z Lotrinska. Odtrhla som si pár stebiel na odcudzenom území. Priviezla som si ich sem a prikázala som vysadiť semená v mojom sade... Milica pokonverzuj ešte s veľvyslancom, povedz mu o všetkom, čo pre nás znamená dnešný deň, ja zatiaľ pôjdem privítať imperátora.

Počas obeda sedím naľavo od veľkej kňažnej Anastázie. A dityramb [„oslavný hymnus“] pokračuje, prerušovaný predpoveďami: „Vojna vzbĺkne... z Rakúska nič nezostane... Obratom si vezmete Alsasko a Lotrinsko ... Naše armády sa spoja v Berlíne... Nemecko bude zničené“... Odrazu nato:

– Musím sa ovládať, imperátor sa na mňa pozerá...

A pod prísnyim pohľadom cára sa čiernohorská sibyla náhle upokojí.

Keď sa obed skončí, ideme sa pozrieť na balet v nádhernom imperátorskom divadle pri tábore¹».

V sovietskej minulosti často znela pieseň „Grenada“, zasvätená účasti ZSSR v občianskej vojne v Španielsku. Boli v nej slová «Skade u mládenca berie sa španielsky žiaľ?...». A po prečítaní hore uvedeného úryvku si človek položí otázku: Skade u Čiernohorky, ženy ruského veľkého kniežaťa berie sa tak silná vášeň k Lotrinsku a Alsasku? Či je to len nóbl maska na horúcej neľudskej nenávisti k Nemcom a Rakúšanom, analogickej tej neľudskej nenávisti k Slovanom, akú nosil v svojej duši cisár Viliam II? Veď túžba po vojne, ktorá je svojou podstatou nenávisťou k veľkému počtu ľudí, nezadržateľne presakuje z manželky veľkého kniežaťa, veliteľa gardy a budúceho hlavného veliteľa ruskej armády. Do akej miery bol Nikolaj Nikolajevič vo svojej štátnej službe slobodný od tohto druhu nátlaku na psychiku zo strany svojej ženy a jej príbuzných? A koľko bolo, a je, mužov v štátnych aparátoch vo všetkých krajinách – podpapučníkov, v ktorých službe pre štát sa prejavovali a prejavujú túžby a záujmy ich žien, príbuzných i cudzoložníkov?

Ak sa pokúsime (*poznajúc pravidlá štatistického usporiadania*) odpovedať na otázky tohto druhu, tak vzniká dojem že nóbl paničky všetkých zainteresovaných krajín sa letom r. 1914 už rozhodli: „Bud' vojna!“; muži v štátnej službe, tí sú pod ich papučou; a iba jednotliví ľudia (*všetkými nenávidení, vyslovene, pre ich mierumilovnosť*) sa pokúšajú vyhnúť samotnej vojne, kým všetok politicky a emocionálne vybičovaný dav všetkých krajín (*budúcich účastníkov vojny*) prahne po vojne: ruská armáda na vojenskej prehliadke mašúruje v rytme Lotrinského pochodu rovno pred prezidentom Francúzska; pritom Lotrinsko bolo v danom momente teritóriom Nemecka. Aký postoj k tomuto všetkému (a utajiť to nebolo možné) mali zaujať v Berlíne? A prečo by po tomto všetkom, v rámci ďalšieho vývoja krízy srbsko-rakúskych vzťahov, mal ešte cisár Viliam II dôverovať uisteniam imperátora Nikolaja II o tom, že Rusko na Nemecko nezaútočí, hoci vykonáva všeobecnú mobilizáciu?

Tento druh čiernych faktov (*neverejnej postelnej politiky vykonávanej ženami*) nás privádza k pochopeniu ešte jednej chyby nielen klanovej aristokracie ako štátneho aparátu, ale aj „demokracie“ na západný spôsob: dav si predsa volí verejných politikov, nie ich ženy a milenky; avšak ich ženy a milenky, ktoré dav obyčajne nevidí, ktoré ale oddane sprevádzajú verejných politikov na ich ceste životom, diktujú neverejnú domácu politiku podľa vlastnej svojvôle (a niekedy, *ako priame chránenkyne zákulisných síl*), a predurčujú tak mnohé veci vo verejnej politike obchádzajúc všetky demokratické procedúry i zdravý rozum.

V súvislosti s podmienkou, aby verejná hlava štátu mala svoju „prvú dámu“ v podmienkach demokracie západného typu, uvedieme jednu *možno anekdotu, možno reálny fakt* zo Spojených Štátov. Týždenník „ToDaSjo“ (№ 31, september 1997, str. 7) píše:

«Vo Washingtone začiatkom r. 1993 kolovala zaujímavá historka. Počas jednej z ciest po Štátoch sa Bill Clinton a jeho žena Hillary zastavili na malej benzínke. Majiteľ benzínky sa predstavil Clintonovi ako „nápadník Hillary z mladosti“, čiže akoby Billov predchodca.

¹ V Krasnom Sele pod Petrohradom. Miesto letných táborov vojsk Petrohradského vojenského okruhu a gárd.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Prezidenta to pobavilo, a potom si začal ženu doberať: „Čo myslíš, kým by si bola, keby si si vzala za muža majiteľa benzínky, môjho «predchodcu»?“ Hillary pokojne odvetila: „Ženou prezidenta.“»

Obrazne povedané, ak je na hlave muža koruna, tak pri detailnejšom preskúmaní sa môže ukázať, že táto „koruna“ je podpätkom ľavej topánky jeho „srdcovej dámy“ vrazným do jeho mozgu; a politika realizovaná takýmto mužom sa deje tak, ako si to „zaželá ľavá päta“, prostredníctvom ktorej dáma tlačí na mužovu psychiku.

Ak si tento súbor faktov prečíta niekto z radu najhorlivejších „verejných činiteľov“ (voličov), môže prísť s radikálnym návrhom (*zo žartu alebo aj celkom vážne*), že: po zvolení alebo menovaní (*pred nástupom do funkcie*) každý verejný činiteľ najprv absolvuje „kastráciu“, odrezaný kus poputuje do „tekutého dusíku“, aby po uplynutí funkčného obdobia mohli mikrochirurgovia prišit' tento kúsok na pôvodné miesto.

No aj „kastrácie“ v histórii už boli, i keď bez tekutého dusíka. V krajinách, kde pre vládnucu elitu bolo typické mať hárem, tak tieto háremy riadili eunuchovia. A história pozná eunuchov, ktorí ako dôveryhodné osoby pred sultánom, vyšli z háremu a stali sa veľkými vezírmi a inými vysokopostavenými činiteľmi. V tejto úlohe potom určovali a realizovali politiku štátov bez toho, aby podliehali ženskému vplyvu, a tým viac, že verejnosť nevnímala kastrátov ako neplnohodnotných ľudí. Každopádne, všetky ríše, kde to takto fungovalo v minulosti, tak ku dnešnej dobe buď vymizli, alebo stratili status veľmoci. Takže ani kastrácia, ako ani mnohoženstvo či neviazanosť¹ v sexuálnych vzťahoch, nie je alternatívou k neverejným politickým aktivistkám realizujúcim svoju moc skrze posteľ.

Ak nazrieme do histórie rôznych religiózných hierarchií, z ktorých mnohé majú nadštátny a medzinárodný status už stáročia, tak duchovenstvo a rehoľníci Rímsko-Katolíckej cirkvi majú zakázané manželstvo. A odkedy tento predpis nadobudol platnosť, história katolicizmu je naplnená škandálmi prameniáciami z pohlavnej nedisciplinovanosti jej nižších ale aj vyšších hierarchov, vrátane rímskych pápežov, medzi ktorými síce ženatí neboli, no milenky a šľapky mali mnohí.

Pravoslávna hierarchia (na rozdiel od Ríma) neposkytuje duchovnému farnosť, ak tento nie je ženatý. Aj keď vyššie hierarchie, pochádzajúce z kláštorov, podobne ako katolícke hierarchie, nežijú v manželstve.

Približne rovnaký obraz, ako v pravosláví, existuje aj v judaizme. Rabín, skôr než začne pôsobiť v úlohe vieroučiteľa a zákonoučiteľa, je povinný založiť si rodinu. V judaizme sa totiž predpokladá, že človek, ktorý nemá rodinu, žije neprirodzený život, odlišný od života spoločnosti, a preto nemá predpoklady k tomu, aby učil žiť všetkých ostatných. Dodržiavajúc tento princíp, judaizmus existuje už veľmi dlhý čas.

No dlhý čas existoval aj tibetský štát Dalaj Lámu², kde vládnucou vrstvou boli mnísi, pre ktorých bolo prirodzené zdržiavať sa sexuálnych vzťahov. Napriek tomu disponovali autoritou vo zvyšnej rodinnej spoločnosti, ktorá ich splodila a vychovala.

Každopádne, v histórii sú známe aj *zriedkavejšie* prípady iného typu. Počas najťažších rokov, v začiatkoch formovania koranickej kultúry, žena proroka Mohameda – Chadídža – ho podporovala morálne aj materiálne pri realizácii jeho misie. Po jej smrti Mohamed o nej hovoril, ako o nenahraditeľnej strate.

Manželia Rerichovci, napriek všetkej nejednoznačnosti a spornosti postojov k nim a najmä k písomnému dedičstvu Jeleny Ivanovny, vzájomne dopĺňali jeden druhého v ich spoločnej činnosti.

Marya Skłodowska-Curie a Pierre Curie vytvorili mimoriadne jednotnú rodinu vo vedecko-výskumnej činnosti a dosiahli svojho času jedinečné výsledky v oblasti fyziky.

¹ Mnohoženstvo nemusí vždy nutne vyjadrovať chlipnosť a sexuálnu neviazanosť, často môže ísť o možnosť dať ženám a deťom šťastie v historických podmienkach, keď spoločnosť z nejakej objektívnej príčiny je vystavená nedostatku mužov — manželov a otcov, hoci zároveň môže disponovať nadbytkom chlipníkov, ktorí nemajú v pláne založiť si rodinu a vychovávať deti.

² Teraz patrí do zostavy Čínskej Ľudovej Republiky, vláda ktorej neuznáva Dalaj Lámu ako hlavu samostatného štátu.

Matriarchát

No vyššie sú uvedené iba ojedinelé prípady vzájomných vzťahov medzi mužom a ženou, ktorých činnosť mala vyšší význam pre život spoločnosti ako takej. História však pozná aj spoločenské javy, vrátane množstva netradičných príkladov vzťahov medzi mužmi a ženami.

V starovekom Grécku sa napríklad vytvoril inštitút Heter¹ — veľmi dobre vzdelaných, nevydatých žien, ktoré spolu s mužmi prijímali osobitú účasť v spoločenskej činnosti, inak uzavretej pre všetky ostatné ženy.

«K heterám patrili ženy rôznych spoločenských vrstiev. Viedli slobodný spôsob života, boli vzdelané, dobre poznali hudbu, sami ovládali nástroje, orientovali sa v literatúre, mohli dokonca viesť spory vo filozofických otázkach.

<...> História zachovala mená mnohých heter-spoločníčok známych Grékov. Tak, Laisa z Korintu bola obľúbenkyňou Diogena a sama sa považovala za zaujímavého filozofa. Diotima sa tešila priazni Sokrata a Platóna, ten druhý ju preslávil vo svojom „Pir-e“. Frina pózovala Praxitelovi pre jeho Afroditu Knidskú. (...) Epikúros až do smrti hetery Leontíny jej zachovával vernosť, utvrdený v tom, že práve ona pomohla jeho filozofickým teóriám. A keď Leontína zomrela, Epikúros o nej povedal: „Ona žije so mnou a vo mne.“ Menandros by dávno prestal písať svoje komédie, ak by nemal podporu u Glikery, ktorá v okamihoch hnevu a zúfalstva dramaturga bola jeho záchranou»². Aspasia sa stala obľúbenkyňou a ženou Perikla, vynikajúceho Aténskeho dejateľa.

Sexuálne vzťahy s heterami existovali, no neboli hlavným cieľom stretávania sa s nimi. Samotné hetery svojou podstatou neboli predstaviteľkami „najstaršieho remesla“, keďže boli nositeľkami konkrétnej *výlučne ženskej subkultúry*³, ktorej mnohé črty boli v historicky nedávnom období 18. – 19. storočia skopirované majiteľkami nóbl salónov v Európe, v ktorých sa následne tvorili mnohé aspekty vonkajšej i vnútornej politiky štátov.

Prirodzene, že aj „bordel“ môže byť zamaskovaný pod takýmto typom salónu, no každopádne salón, v ktorom sa neoficiálne stretávajú rôzni ľudia, profesionálne sa zaoberajúci umením, politikou, vojenskými záležitosťami a ďalšími sférami spoločenskej činnosti, tak taký salón rozhodne nie je „bordelom“ ani kanceláriou, ale *výlučne ženskou subkultúrou*, ktorá v tej či onej forme bola vlastná prakticky všetkým európskym krajinám až do začiatku 20. storočia. A ak spoločnosť počas celej svojej histórie zažívala nadbytok ponúk služieb zo strany predstaviteľiek „najstaršieho remesla“, tak pri salónoch sa mala vec úplne opačne: zďaleka nie každá žena sa mohla stať majiteľkou salóna, či sa o to vôbec pokúsiť; a do existujúcich salónov smel vojsť zďaleka nie každý, kto chcel byť v nich prijatý. V tom čase, nebolo počuť, že by sa nejaký muž stal a bol „majiteľom salóna“.

V Japonsku taktiež existuje výlučne ženská subkultúra gejší⁴, ktoré iba zo zloby a slepoty možno zaradiť k predstaviteľkám „najstaršieho remesla“. Pritom aj tie v Japonsku existujú, no každopádne to nie sú gejša. Subkultúra gejší sa orientuje na mužov, a podobne ako to bolo v subkultúre heter starého Grécka alebo európskych nóbl salónov, sexuálne vzťahy sú v nej možné, ale nie je to ich primárny cieľ. Nie každá žena (*dokonca napriek jej osobnej túžbe a primeranému výcviku*) bude spoločnosťou uznaná ako gejša, podobne ako v Európe nie každá žena mohla získať titul hetery alebo majiteľky nóbl salóna.

Čiže história aj prítomnosť prakticky na celom svete ukazujú, ako v spoločnostiach (*kde viditeľná vládnuca vrstva — muži, vykonávajúci verejnú politiku a inú verejnú činnosť celospoločenského*

¹ «Hetera (od grec. hetaira — priateľka, milienka) — v starovekom Grécku vzdelaná nevydatá žena, ktorá viedla slobodný, nezávislý spôsob života. Neskôr už heterami nazývali aj prostitútky» - „Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986. No ako vidno aj v texte slovníku, spočiatku bol medzi heterami a prostitútkami určitý rozdiel. V druhom variante sa hetera prekladá ako „spoločníčka“. V tejto súvislosti je dobre si spomenúť na román I.A. Jefremova „Aténčanka Tháis“, kde opisuje život hetery-spoločníčky Alexandra Macedónskeho.

² J.Lubčenko, V.Romanov. „Láska a moc“, Vilnius, „Polina“, r. 1991, str. 20 — 22 s výňatkami.

³ V aktuálnom kontexte sa pod subkultúrou chápe osobitá kultúra, charakteristická pre určitú sociálnu skupinu, vylčenú podľa nejakého príznaku.

⁴ «Gejša, v Japonsku profesionálna tanečníčka, speváčka, hudobníčka, zabávajúca návštevníkov čajových domčekov alebo hostí na recepciách a posluhujúca im» — „Sovietsky encyklopedický slovník“, r. 1986.

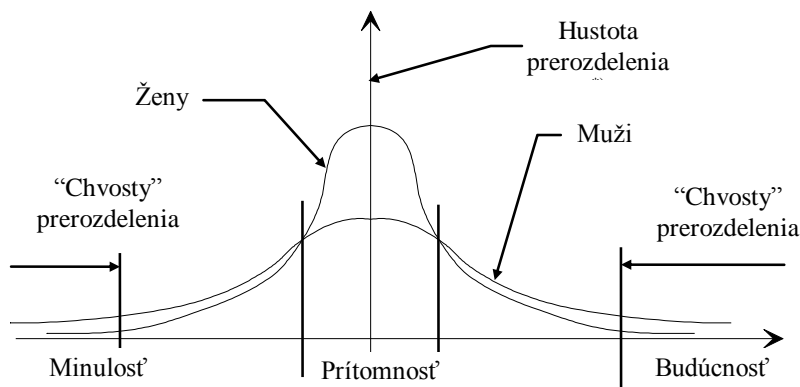
Od antropoidnosti k Ľudskosti...

významu) vznikajú výlučne ženské subkultúry, dopĺňajúce mužov práve v rovnakých sférach činnosti, bezprostredne spojených s riadením spoločnosti ako takej: *politika, umenie, veda*.

Pochopiť niektoré psychologické príčiny pôvodu takýchto *výlučne ženských subkultúr* v spoločnostiach, ktoré navonok pôsobia ako zjavný „patriarchát“, možno z nasledujúceho **obr. 1**.

Na ňom je znázornené štatistické prerozdelenie mužov a žien podľa zamerania ich cieľov v čase, pri orientácii na realizáciu ktorých muži a ženy formujú svoje správanie (stereotypy), bez ohľadu na to, či si osobne uvedomujú chronologický charakter ich činnosti alebo nie. Obrázok je zjednodušený, nie je detailný: t.j. na ňom sú ukázané iba charakteristické odlišnosti štatistík opisujúcich *psychotypy mužskej a ženskej zložky* ľudskej spoločnosti, a nie číselné hodnoty každej zo skupín mužov a žien, orientujúcich svoje správanie na ten alebo iný interval zobrazený na časovej osi. Časová os siaha od hlbokej minulosti do najvzdialenejšej budúcnosti, takže nemáme tu presné merné jednotky.

Každopádne, na obrázku môžeme vidieť tri intervaly na časovej osi, výrazne sa vzájomne odlišujúce číselnou prevahou v nich sa nachádzajúcich mužov a žien. Symbolicky ich nazveme „Minulosť“, „Prítomnosť“, „Budúcnosť“.

*) Hustota prerozdelenia je: počet *jedincov* (zvislá os) spadajúcich orientáciou svojho správania do bodu na časovej osi (vodorovná os). Príslušná plocha pod každou z oboch kriviek (hustoty prerozdelenia) je rovná 100% množstvu mužov alebo žien v stanovenom rozsahu.

Obr.1 Rozdelenie mužov a žien podľa zamerania ich správania v čase

tomu, že mnohí z nich (*pre svoj hlúpy zvyk*) v minulosti zasadili to, čo sa im dnes nepáči, a dnes sejú to, čo sa im nebude páčiť v budúcnosti.

Prítom — z dôvodu jednoty a celistvosti sveta pre všetkých ľudí — zlým následkom ich bezohľadnosti a krátkozrakosti budú musieť, tak či onak, čeliť nielen oni sami, ale aj mnohí ďalší.

V živote spoločnosti zaberá interval „Prítomnosť“ na časovej osi približne od „dvoch týždňov dozadu“ do „asi dva týždne dopredu“ a zahŕňa v sebe rôzne druhy reakcie na prichádzajúcu každodennú informáciu, ktorá pre drvivú väčšinu ľudí stráca význam približne behom 2-3 týždňov.

Intervaly „Minulosť“ a „Budúcnosť“ sú matematicky identické v tom zmysle, že ide o „chvosty“ prerozdelenia. V pravom aj ľavom „chvoste“ je súhrnne zoskupená pomerne malá časť štatistiky: v rozsahu 3 – 5 % z celkového počtu jednotlivých pozorovaných javov. No, ako poznamenal K. Prutkov, z malých príčin vznikajú veľké následky.

Do „**Minulosti**“ spadajú tí, ktorých A. S. Gribojedov v „Zármutku z rozumu“ ocharakterizoval slovami: «Názory čerpajú zo zabudnutých novín čias očakovských a dobytia Krymu». Sú to ľudia, ktorí sa snažia zaviesť do súčasnosti nie to, čo bolo normou včerajšieho dňa, ale normy minulého storočia, či dokonca minulých tisícročí. V politike sa javia ako praví reakcionári a spiatočníci.

¹ „Ži prítomnosťou!“ — slogan z reklamy od firmy „Polaroid“. Ak by sa táto firma riadila vlastným heslom, už dávno by zbankrotovala a upadla do zabudnutia. No toto odporúčanie je nenápadné a dokonalé pre programovanie psychiky konkurenta, aby ho zmiatli z cesty. (Takže nežite len prítomnosťou, žite vždy! – to je lepšie).

Do „**Budúcnosti**“ spadajú tí, v ktorých správaní prevláda individuálna i kolektívna činnosť, plody ktorej budú reálne až vo veľmi vzdialenej (*z pohľadu bežného každodenného života*) budúcnosti: roky, desaťročia, storočia, tisícročia.

Treba špeciálne dodať, že hustota prerozdelenia je zobrazená ako závislosť cieľov správania sa k časovému intervalom, a nie podľa kritérií Dobra a Zla, Správne alebo Nesprávne. Historická skúsenosť dokazuje, že v minulosti nie všetko bolo zlé, v porovnaní s prítomnosťou, a v budúcnosti nie všetko bude natoľko dobré, ako sa to prezentuje, opäť z pohľadu realizácie dnešných ideálov. A hoci existuje známy výrok: „Čokoľvek sa stane, nakoniec posluží dobru“, tak v spoločnosti existujú aj predvídaví darebáci¹, ktorí charakterom svojej činnosti spadajú do skupiny „Budúcnosť“. Takže od podvedomého (*a v určitých zmysloch aj správneho*) stereotypu vnímania „Budúcnosť“ = „dobré“, „Minulosť“ = „zlé“ vo vzťahu k skúmanému obrázku — je potrebné sa odpojiť.

Obr. 1 je zaujímavý tým, že poukazuje na kvalitatívne rozdiely v orientácií správania, podmienené vlastnosťami psychiky mužskej a ženskej zložky spoločnosti: čiže v orientácií správania sa množiny mužov a množiny žien, a nie v orientácií správania sa samostatne skúmaného jednotlivca, ktorý sa bez ohľadu na pohlavie môže reálne nachádzať v hociktorom intervale na časovej osi. V intervale „Prítomnosť“ prevládajú početnosťou ženy nad mužmi, a na „chvostoch“ prerozdelenia je to naopak: muži čo do početnosti prevládajú nad ženami. No tieto osobitosti prerozdelenia pohlaví, podľa chronologickej orientácie správania sa ich predstaviteľov, nachádzajú prejav aj v mnohých javoch života spoločnosti.

Prejavujú sa jak v živote spoločnosti ako celku, tak aj v politike. Politika, ak má ísť o politiku stabilnej spoločnosti v nadväznosti pokolení, tak predpokladá *pamätlivosť* hlbokej minulosti, a tiež *d'alekozrakosť* vo vzťahu k budúcnosti. Ak toto chýba, tak sa spoločnosť stretáva s nečakanými situáciami alebo opakovaním minulých (už zabudnutých), na ktoré vôbec nie je pripravená, čím opakovane znáša škodu, až po prípadné zmiznutie z ďalších dejín.

Ak túto nutnosť pamätlivosti a d'alekozrakosti v politike posúdime v súvislosti s obr. 1, tak pochopiteľnou sa stane prevaha mužov-politikov v historicky stabilných kultúrach, a zmiznutie lokálnej civilizácie amazoniek, o ktorých hovoria legendy starých Grékov. Napriek tomu, ak tradície a legislatíva spoločnosti kladú zákaz na politickú činnosť žien, tak potom ženy, číselne ustupujúce mužom v „chvostoch“ prerozdelenia (*intervaly „Minulosť“ a „Budúcnosť“ na obr.1*), vytvárajú výlučne ženské subkultúry, o ktorých sme hovorili skôr: hetery, majiteľky salónov, gejšy a pod. A takáto výlučne ženská subkultúra v plnosti kultúry spoločnosti, ktorá ju splodila, dopĺňa *anonymnú subkultúru mužov*, spadajúcich do rovnakých „chvostov“ prerozdelenia.

Okruh záujmov a činnosť nevelkej skupiny mužov a žien, ocitnuvších sa svojou chronologickou orientáciou správania na „chvoste“ prerozdelenia, je pre väčšinu obyvateľov spoločnosti (*skoncentrovaných v intervale „Prítomnosť“ a okolo nej*) cudzí, pretože z ich pohľadu je každá činnosť tých, ktorí sa sústredili na „chvostoch“ prerozdelenia, príliš vzdialená od reálnych životných problémov (*t.j. od „hneď teraz ± dva týždne“*). Preto nie každá žena a nie každý muž z intervalu „Prítomnosť“ je schopný prekonať svetonázorovú priepasť a vstúpiť do subkultúry patriacej na okraj prerozdelenia, čo aj vysvetľuje svojráznosť a *nenapodobiteľnosť* ženských subkultúr heter, majiteľiek salónov, gejšy, dopĺňajúcich anonymné mužské subkultúry rovnakého chronologického rozsahu orientácie správania, existujúce v zjavnom „patriarcháte“.

S prechodom k spoločenskému zriadeniu na báze právneho priznania rovnakých práv medzi mužmi a ženami v oblasti pracovného uplatnenia a rôznych typov verejnej činnosti, zmizli na Západe zo zorného poľa aj výlučne ženské subkultúry, keďže ženy (ako ich predstaviteľky) majú teraz oproti minulosti oveľa otvorenejšie možnosti realizovať potreby svojho psychologického typu v kultúre spoločnosti zdieľanej oboma pohlaviami.

No v podmienkach všeobecného volebného práva, dostupného rovnako pre mužov aj ženy, sa výrazne prejavuje vplyv na verejnú politiku u tej časti obyvateľstva, ktorá sa sústredila pod „hrbom“ prerozdelenia v intervale „Prítomnosť“.

¹ Uvedený výrok je správny, nakoľko minulé činnosť darebákov sprevádzajú aj nimi nepredvídateľné „vedľajšie“ efekty, ktoré znehodnotia nimi dosiahnutý výsledok, ak vôbec sa im podarí nejaký výsledok dosiahnuť. Preto skutočne, čokoľvek sa deje, nakoniec posluží pre väčšie dobro.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Ako je známe, populárnosť B. N. Jelcina ako kandidáta na budúceho prezidenta Ruska bola začiatkom r. 1996 na hranici 5%. Populárnosť všetkých ostatných možných kandidátov bola oveľa vyššia. Každopádne, behom niekoľkých mesiacov predvolebnej kampane vytvorili „image-makers“ B.N.Jelcina obraz, ktorý v popularite predbehol všetkých ostatných kandidátov a vyhral vo voľbách. Takto vyhrali majitelia tvorcov obrazu¹ B.N.Jelcina, a nie človek B.N.Jelcin s jeho „stúpcami“.

Ak sa na toto pozrieme ako na proces vlečúci sa niekoľko mesiacov, tak pre skupinu občanov sústredených v intervale „Prítomnosť“ je každá perióda času trvajúca dlhšie ako dva týždne neodlíšiteľná od periód „dávna minulosť“, „vzdialená budúcnosť“ a od „vždy“. Napríklad, čo bude po voľbách o rok, to je pre nich nielen čosi nepredvídateľné, ale jednoducho to ani nespadá do kruhu ich vedomých záujmov. Je to skryté pod rúskom neznalosti, ktorú sa ani nepokúšajú prekonať. Avšak, napriek svojej politickej zábudlivosti a slepote vo vzťahu k budúcim perspektívam, títo chodia na voľby so zápalom, hodným lepšieho využitia.

Média sformovali ich názor, že vo voľbách sa treba zúčastňovať, a tak prišli hlasovať, každý za svojho kandidáta ktorému dali prednosť už nie na základe svojej chronologickej orientácie správania, ale z iných príčin.

A v súlade s tým, čo je zobrazené v intervale „Prítomnosť“ na obr. 1, spomedzi účastníkov volieb približne 2/3 tvorili ženy, a okolo 1/3 muži. Tí, čo sa na obr. 1 ocitli na „chvostoch“ prerozdelenia, si veľmi dobre pamätali to, čo sľuboval B.N. Jelcin a ostatní vo všetkých minulých voľbách, pamätali si tiež aj to, čo porobili po nich, a nenechali sa oklamať ohľadom perspektív splnenia nových predvolebných sľubov kýmkoľvek z kandidátov.

Obr. 1 vo vzťahu k „demokraciám“ západného typu ukazuje, že „demokracia“ je bezohľadná a krátkozraká, a preto nemôže existovať v nadväznosti pokolení, pokiaľ v nej neexistuje určitá pamätlivá a ďalekozraká subkultúra (*spadajúca na okraje prerozdelenia na obr. 1*), ktorá svojvoľne formuje mienku davu sústredeného v intervale „Prítomnosť“, ktorý podporuje (zvonka mu naviatymi aktivitami) všetky „demokratické“ procedúry. V reálnej „demokracii“ na západný spôsob je takouto despoticou subkultúrou židomasonstvo (*organizujúce činnosť intelektuálov v politike, vede, umení*) a jemu podriadená úžernícka „aristokracia“ (prevažne židovská), ktorá si uzurpovala bankové účtovníctvo a riadenie investícií (aj do politikov) v globálnom rozsahu — bez ohľadu na demokratické heslá a ideály, a nezodpovedajúca sa davu „demokratov“ zo samotných princípov budovania systému spoločenských vzťahov.

Psychike každého dospelého človeka je vlastná geneticky podmienená zložka (vrodenná) a kultúrne podmienená zložka (výchova a sebvýchova). Pritom kultúrne podmienená zložka sa rozvíja počas celého života na základe každému človeku vrodenej (geneticky podmienenej) zložky, ale tiež na základe kultúrneho dedičstva minulých pokolení, zdieľaného viac-menej širokým okruhom ľudí.

V živote biologického dvojpohlavného druhu Homo Sapiens je funkčné poslanie každého z oboch pohlaví rozdielne. A táto funkčná biologická rozdielnosť pohlaví musí nájsť svoje vyjadrenie aj v osobitostiach vrodenných inštinktov mužov a žien, a následne aj v kultúre spoločnosti, ktorá, súc vo svojom podstate *tvárnou mnohovariantnou* nadstavbou a obalom inštinktívnych *jednoznačných a pevných* programov správania, je výplodom rozumu mnohých ľudských pokolení a nesie v sebe jak „nepohlavné“ zložky, tak aj zložky podmienené osobitosťami jednotlivých pohlaví.

Pokus o vytvorenie bezpohlavnej kultúry, v ktorej sa zmazáva rozdiel medzi mužskými a ženskými subkultúrami, je atentátom na život spoločnosti, nakoľko kultúra vo vzťahu ku každému jedincovi je faktorom tlaku prostredia. Pod tlakom prostredia pri výmene pokolení prebieha prirodzený výber jedincov. Bezpohlavná kultúra, ako faktor tlaku prostredia (*určujúci jednu z tendencií prirodzeného výberu jedincov pri výmene pokolení v spoločnosti*), podporuje bytosti podobné mužom a ženám, nespôsobilé (z rôznych príčin²) k normálnemu pohlavnému životu a rodeniu detí na úkor zdrojov, ktoré táto kultúra odoberá normálnym ľuďom (mužom a ženám)

¹ Táto okolnosť plodí ešte jednu právnu otázku k milovníkom demokracie na západný spôsob: ako sa dodržiavajú autorské práva „imidžmejkero“ na obraz politického činiteľa počas volebnej kampane a ďalších kampaní? Môžu byť predané, kúpené, ukradnuté a pod.? Akoby dosvedčujúc naliehavosť tohto právneho problému, menoval B.N.Jelcin svoju dcéru T.Djačenko do funkcie „poradcu prezidenta v otázkach imidžu“.

² Spôsobené, napríklad, vrodennými defektmi a (alebo) zvrátenou výchovou.

zabezpečujúcim obnovu generácií. Pritom mužom a ženám podobné bytosti svojsky parazitujú na živote normálnych mužov, žien a detí, nakoľko potreby drvivej väčšiny z nich, sústredené mimo sféru profesionálnej činnosti, sú oblažením zmyslov a získaním pôžitku neplodnými individualistami na úkor obklopujúceho ich plodonosného života; a v profesionálnej činnosti ich sklon k agresívnemu parazitickému spotrebiteľstvu nachádza tiež svoje priame alebo nepriame vyjadrenie v nimi vytváranom produkte. A pri zmene pokolení bezpohlavná kultúra prispieva k nárastu množstva mužom a ženám podobných, agresívne parazitujúcich, neplodných bytostí v zostave obyvateľstva.

A toto je jedna z príčin, prečo vnímame Západnú kultúru ako chorú, zhubnú a úmyselne kastrovajú (a preto bezpohlavnú) kultúru, agresívne parazitujúcu na biosfére Zeme, ktorej prvopočiatocne bola Zhora predurčená plodnosť.

Prirodzená biológia druhu Homo Sapiens je taká, že matka je pre dieťa najbližšou bytosťou počas niekoľkých prvých rokov jeho života. Dieťa pre svoj normálny vývin a formovanie v úlohe Človeka potrebuje aj otca, aj matku, aj *príbuzných staršej generácie¹, žijúcich spoločne v jednom dome*. No v prvých rokoch života matka zaberá osobitné miesto v živote každého človeka, a z druhej strany, dieťa počas prvých rokov svojho života vyplňa prakticky všetok čas matky, následkom čoho jej nezostáva čas na mnohé iné veci. Ak sa matka vyhýba starostlivosti o dieťa počas tejto periódy, potom si neplní to, čo by mala, a v čom ju nikto iný nedokáže úplne zastúpiť².

Ak tento špecifický jav organizácie života druhu Homo Sapiens (*nie jednotlivo posudzovaných jedincov*) dáme do súvislosti s obr. 1, stane sa zjavným, že práve z objektívnych biologických príčin (*geneticky podmieneného zamerania svojho správania na zabezpečenie života dieťaťa počas jeho prvých rokov, majúci tu do činenia s krátkodobými procesmi útleho a ranného detstva, podmienenými fyziológiou dieťaťa*) sa ženy sústredili v intervale „Prítomnosť“.

Ak s týmto dáme do súvisu výlučne ženské subkultúry (s výnimkou majiteľiek salónov), o ktorých sme vraveli prv, tak štatistické sito je približne nasledovné: zo začiatku určitá malá časť mladistvých dievčat si zvolí cestu „hetery“, oslobodenej od bremena starostlivosti o rodinu; tie z nich ktoré si dokážu osvojiť mnohé znalosti a zručnosti sa skutočne stanú „heterami“, a zúčastňujú sa spoločenskej činnosti mužov; no tie, ktoré vykročili na túto cestu a boli žiadostivé, neschopné získať potrebné znalosti a zručnosti, bez vôle a nerozvinuli v sebe cieľavedomosť, tak doplnili zástup predstaviteľiek „najstaršieho remesla“, a až potom, určitá časť z „heter“ súcich, sa stala ženami-manželkami a ženami-matkami, nájdu si partnera spomedzi mužov, ktorý im vyhovoval svojou psychikou. Cesta veľmi náročná, no zasluhujúca si úctu, lebo „hetera“ počas mnohých rokov si buduje svoj život v mnohom na základe svojej slobodnej vôle a na základe svojich pocitov a chápania, a nie bezmyšlienkovite pod vedením svojich vrodenných pohlavných inštinktov.

Z druhej strany, následkom tej istej organizácie života druhu Homo Sapiens, normálny muž (*nespôsobilý dojsť dieťa³ a nezdieľajúci 9 mesiacov spoločný život s dieťaťom v jednom tele, počas ktorých sa sformuje vrodená jednota „zladenie“ biopolí dieťaťa a matky, ktoré s vekom môže byť viac či menej stratené*) tu má určitý časový potenciál, slobodný od ženských-materinských povinností. A v prirodzenej organizácii života druhu Homo Sapiens sa tento časový potenciál realizuje tak, že na muža sa kladú povinnosti na zabezpečenie života ženy (matky dieťaťa), a aj samotného dieťaťa. Ak je týmito povinnosťami nútená sa zaoberať žena (*napríklad, ak ovdovie alebo je slobodnou matkou*), tak vo väčšine prípadov jej dieťa nebude mať dostatok nielen otcovskej, ale aj materinskej starostlivosti, a táto ukrátenosť v detstve sa určitým spôsobom prejaví v neúplnosti jeho dospelého života, ktorú si bude musieť kompenzovať sám.

¹ Len v mnohogeneračnej rodine na príklade jeho súrodencov, starých rodičov, prarodičov sú pred očami dieťaťa predstavené naraz všetky vekové skupiny jeho budúceho života. Mnohogeneračná rodina je unikátny prostriedok vzdelávania a odovzdávania deťom rôznych životných skúseností staršej generácie, ktorých osvojenie od ranného veku v prirodzených životných podmienkach dokáže v budúcnosti ochrániť dospelé deti od množstva chýb oddeleného vývoja. A v tejto úlohe mnohogeneračnú rodinu nedokáže zastúpiť žiadny iný sociálny inštitút, aj keď v spoločnosti existuje množstvo detí, dospelých ľudí a seniorov. No bez mnohogeneračnej rodiny je osvojenie ich skúseností prakticky nedostupné.

² Z dôvodu neplnohodnotnosti umelej výživy vo svete každoročne umiera okolo 1,5 miliónov dojčiat, a ďalšie sú odsúdené na zvýšenú chorľavosť pre narušenia procesu tvorby vlastného imunitného systému.

³ Každopádne sa to týka dnešnej etapy existencie civilizácie.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Mnohé z takýchto „mužských“ úloh, týkajúcich sa zabezpečenia života svojich partneriek a následníkov, patria k procesom podstatne zdĺhavejším, než sú čisto ženské-materské úlohy starostlivosti o dojča. Mnohé z procesov zabezpečenia života rodiny majú mnohoročné trvanie (*napríklad zhromažďovanie prostriedkov na zaistenie začiatkov samostatného dospelého života detí*), rozvoj výrobnjej bázy rodiny (*nech už by tento pojem v každej epoche dejín vyjadroval čokoľvek*). To znamená, že pri zabezpečovaní rodiny má muž dočinenia s procesmi dlhšieho trvania ako žena, a toto nachádza svoje vyjadrenie v tom, že mužská časť obyvateľstva na obr. 1 je oproti ženám zastúpená menej v chronologickom intervale „Prítomnosť“, do ktorého nespádajú dlho trvajúce procesy.

Keďže funkčná rozdielnosť mužov a žien v organizácii života druhu Homo Sapiens pri zmene pokolení je objektívnou biologickou danosťou, tak aj rozdielnosť štatistík chronologickej orientácie správania u mužov a žien má v svojom základe vrodenu (genetickú) príčinu, hoci v reálnom živote sa geneticky podmienené štatistiky môžu deformovať vplyvom sociálnych procesov (kultúr) v určitých medziach, tiež podmienených genetikou.

Ak nechceme naprázdno filozofovať a začínať opis života dospelých (*z nejakej príčiny od spoločnosti izolovaných*) jednotlivcov¹ — mužov a žien — odtrhnutých od reálnej histórie súčasnej spoločnosti kedysi zrodenej z biosféry; ak nechceme začínať tvrdením (*ktoré sa objavilo v pomerne neskorej etape dejín*) o absolútnej rovnosti práv mužov a žien, ako o norme spoločenského života; ak napriek tejto západnej „inteligentnej“ tradícií budeme vychádzať z toho, že Homo Sapiens je iba jeden z druhov biosféry Zeme, a že s vrodennými osobitosťami organizácie života tohto biologického druhu sa musí zžívať aj kultúra spoločnosti, pokiaľ spoločnosť nemá v pláne zahynúť, stratiť schopnosť tvorby zdravých generácií pri vstupe do konfliktu s biosférou — tak potom všetko v hrubých rysoch zodpovedá tomu, ako sme to opisali vyššie.

To znamená, že spolu so základnými právami, ktoré sú v normálnej spoločnosti garantované každému človeku bez ohľadu na pohlavie, musí normálna kultúra spoločnosti garantovať (*nepísanou tradíciou a dopĺňajúcim ju písaným zákonom*) ešte niektoré špecifické práva: práva ženy ako manželky a matky, práva muža ako manžela a otca, ktorých povinnosť je dopĺňať jeden druhého v rodinnom živote, a tiež v živote *zdravej*² rodiny ako jednotného celku v spoločnosti. V súčasnosti tejto požiadavke nevyhovuje ani kultúra Ruska, ani kultúra Západu, zvolená miestnou „intelektuálnou“ „elitou“ (*pomerne často s neurčitou pohlavnou príslušnosťou*³) za ruský ideál, ktorý sa má realizovať.

Okrem toho netreba zabúdať, že aj vrodená, aj kultúrou podmienená zložka psychiky dospelého človeka nachádzajú svoje vyjadrenie v jeho správaní. Pritom správanie u rôznych ľudí a v rôznych časových intervaloch môže byť podriadené buď **inštinktom**, alebo **sociálne podmieneným návykom** (*podobne ako inštinkty, zabezpečujúce bezmyšlienkovité automatizmy správania*), alebo vlastnému **racionálnemu chápaniu sveta**, alebo vystupujúcim nad rámec chápania: vlastnej **intuícii**; **vedeniu Zhora** alebo **posadnutosti** (v inkvizitórskom zmysle tohto slova). V ideálnom prípade by človek mal byť slobodný od posadnutosti, a všetko ostatné — inštinkty, návyky, rozum, intuícia — musí v jeho psychike existovať vo vzájomnej harmónii a pomáhať si navzájom v zabezpečení takého správania človeka v živote, aby nevznikali konflikty s Božím Zámerom⁴.

Pritom je zrejmé, že inštinkty, rozum a intuícia sú javy rozdielnej hierarchickej úrovne v organizácii správania sa človeka na základe i v priebehu jeho psychickej činnosti. Podľa nášho názoru *pre Ľudský režim psychiky* je normálne, ak vrodené reflexy a inštinkty sú základom, na ktorom sa buduje racionálne správanie; je normálne, keď intuícia ponúka informáciu, ktorú možno pochopiť pomocou intelektuálnej činnosti. To znamená, že pre Ľudský režim psychiky je normálne, ak je v jej

¹ Zmysel latinského slova „individuus“ (jednotlivec) je *nedeliteľný*. A preto „súborný“, „kolektívny“ je aj deliteľný, aj zrodený množstvom nedeliteľných.

² T.j. naplňajúcej dlh výchovy detí, aby tieto mali možnosť stať sa normálnymi ľuďmi, a nie antropoidmi vedúcimi neviazaný život a ničiacimi biosféru.

³ Tým je aj spôsobená zámena termínov „pohlavne zvrátené osoby“ na „sexuálne menšiny“, ktoré v niektorých krajinách Západu už prestali byť menšinami, nakoľko počet zvrátených je v nich už na rovnakej úrovni ako počet normálne sexuálne orientovaných ľudí, ak už nie aj viac.

⁴ Ekvivalent pre ateistov: nepiliť konár na ktorom sedíš, t.j. neničiť hierarchicky nadradené systémy v Objektívnej realite, od existencie ktorých závisí existencia každého človeka aj celého ľudstva.

hierarchii intuícia nad rozumom, rozum nad inštinktmí, a všetky spoločne udržujú človeka v harmónii s biosférou Zeme, Vesmírom a Bohom.

Napriek tomu možno pomerne často vidieť, ako sa rozum stáva nevoľníkom a posluhuje zvieracím inštinktom človeka; alebo ako sa rozumová činnosť povyšuje a pokúša odmietat' intuitívne vyhodnotenie situácie, či dokonca úplne vytesňuje intuíciu z psychiky; ako sa všetky spoločne pokúšajú odmietat' Vyšší zámer, následkom čoho sa stávajú obeťami svojej nepremožiteľnej obmedzenosti a posadnutosti.

Chápajúc možnosti takéhoto narušenia hierarchie jednotlivých rozdielnych zložiek v psychike, človek (bez ohľadu na pohlavie) má schopnosť rozvíjať sebakontrolu a cielene podporovať hierarchiu prostriedkov ovládajúcich správanie vo svojej psychike. Avšak prevládajúca kultúra výchovy¹ rastúcich generácií a ich zasnávanie do dospelého života — od rodiny až po VŠ — nekladie na tento aspekt formovania osobnosti najmenšiu pozornosť.

Výsledkom jej panovania v spoločnosti kvantitatívne prevládajú „ľudia“ bez sebakontroly, ktorých správanie je podmienené inštinktmí, bezducho opakovanými zvykmi a rôznymi druhmi geneticky i kultúrne podmienených vášní². Preto, ak rozum odmieta intuíciu alebo slúži — ako nevoľník — inštinktom, potom nejde o Ľudský, ale zvierací režim psychiky.

Spomínaný termín *zvierací režim psychiky* treba chápať presne v tomto zmysle: nadradenosť vrodenných zvieracích inštinktov a nepodmienených reflexov spolu s osvojenými z danej kultúry spoločnosti stereotypmi správania a ich bezmyšlienkovitým vykonávaním v životných situáciách (svojim spôsobom analógia drezúry) — nad všetkými ostatnými komponentmi psychiky toho, komu Zhora bolo dané byť Človekom Rozumným.

*Pritom treba mať na zreteli, že aj pri zvieracom režime psychiky môže byť intelekt vysoko rozvinutý, a jeho nositeľ môže byť výborným profesionálom v tej-ktorej oblasti spoločenskej činnosti³ (vrátane mágie), a pritom podstatou (*psychikou*) nebyť Človekom súcim.*

Všetky tieto inštinky, reflexy, zvyky a vášne v správaní ľudí fungujú podvedome, automaticky pri strete človeka s príslušnými vonkajšími podnetmi — okolnosťami, situáciami.

Týmto inštinktívnym programom a stereotypom tiež treba nájsť miesto na časovej osi na obr. 1. Ak pod termínom osud budeme chápať vrodenný program (možno mnohovariantný) celého života jedinca druhu Homo Sapiens, potom inštinky a stereotypy, spoločne s *vášňami (podvedome zabezpečujúcimi automatické prepojenie behaviorálnych programov inštinktov, reflexov a zvykov s životnou situáciou)* riadia správanie človeka v konkrétnych krátkodobých situáciách: potrava, intímne styky, biorytmické reakcie na zmenu períod dňa, podvedomé automatizmy reakcie na nebezpečenstvo atď., a tiež mnohé profesionálne automatizmy správania.

To znamená, že ľudia, ktorých správanie je z veľkej časti podriadené inštinktom, reflexom, zvykom a vášňam, spadajú na obr.1 do intervalu „Prítomnosť“, i keď na obr. 1 nie je vyobrazený rozdiel medzi bezmyšlienkovitým správaním pod vplyvom inštinktov, zvykov a vášní, a *premysleným správaním, ktoré zďaleka nie vo všetkých prípadoch obrátenia informačných tokov v konkrétnej situácii k inštinktom, reflexom, zvykom a vášňam odovzdá plné riadenie ich bezduchým automatizmom.*

Z druhej strany, na „chvostoch“ prerozdelení sa vyskytujú tí, ktorých orientácia na časovo vzdialené ciele je jednoznačne podmienená buď vrodenným osudom⁴, alebo ich vlastným vnímaním

¹ S výnimkou rôznych znacharských klanov, kde je hlavným cieľom výchovy detí formovanie normálnej psychiky (z pohľadu tradície zasvätencov).

² V origináli je použité slovo „pristrástje“, do aktuálneho kontextu sa to nedá preložiť úplne jednoznačným slovenským termínom, ale má sa na mysli tá podvedomá sila, nutkanie, pud, ktorá núti človeka robiť niečo konkrétne. Táto sila obsluhuje podvedomé inštinktívne programy, stereotypy v ľudskej psychike a núti človeka ich bezmyšlienkovito vykonávať. Týka sa to od záľub, pre ktoré má človek vášeň, ktorú dokáže ovládať, až po závislosti, ktoré sa vymanili jeho vôľovej kontrole, vrátane vrodenných inštinktov. – pozn. prekl.

³ Inými slovami, hoci ľudská dôstojnosť potrebuje profesionalizmus v určitých podobách spoločensky prospešnej činnosti, no nie skrze profesionalizmus sa ona vyjadruje. Pomerne často veľký profesionál, no nie Človek, ale iba doplnok k svojmu pracovnému miestu, poučuje iných o právach človeka a humanizme, pričom nič iné robiť nevie a ani nechce, kvôli čomu tiež nie je Človekom.

⁴ Tu môžu zaznieť hysterické výkriky materialistov a ateistov, že vrodennosť osudu treba dokázať, no to je ich problém.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

sveta a ozmyslením¹ toho, čo sa v živote deje. Následkom toho vkladajú krátkodobé procesy *ako zložky* do nízkofrekvenčných dlhodobých procesov, ktoré sú občas podmienené vzdialenou minulosťou alebo sú orientované na vzdialenú budúcnosť. Pritom v nich vychovaná alebo nimi rozvinutá sebakontrola im umožňuje brzdiť a zastavovať inštinktívne, reflexné a bezmyšlienkovito zvykové programy ich správania, aby krátkodobé vzplanutia nezabránili dosiahnutiu dlhodobých cieľov, ktoré si zvolili.

Stabilita týchto dlhodobých procesov ochraňuje účinkujúcich v nich ľudí od rôznych nepríjemností, ktoré vznikajú, keď krátkodobé programy, ktorými žijú ľudia patriaci do intervalu „Prítomnosť“, vojdú do konfliktu s dlhodobými procesmi, na ktoré sa vo svojom správaní bezprostredne orientujú tí, ktorí ležia na „chvostoch“ prerozdelenia.

Inými slovami, krátkodobé programy správania (podmienené inštinktmi, zvykmi a vášňami) v psychike tých, čo sa sústredili na „chvostoch“ prerozdelenia, nie sú vo svojej podstate programami správania vyššej úrovne dôležitosti, avšak obsluhujú programy správania vyššej úrovne dôležitosti, ktoré sú orientované na vzdialenejšie budúce ciele alebo ciele splodené vzdialenou minulosťou, a ktoré sú splodené racionálnymi zámermi, intuíciou, vedením Zhora alebo posadnutosťou.

V motivácií správania orientovaného na prítomnosť a blízku budúcnosť sa štatisticky výrazne prejavujú špecifiká ženského typu psychiky. U mužov nie je motivácia správania orientovaného na prítomnosť a blízku budúcnosť až tak výrazná ako u žien: medzi mužmi je, na rozdiel od žien, väčší podiel „spiatočníkov“, želajúcich si žiť dnes normami dávnej minulosti; a taktiež je medzi mužmi viac jedincov zameraných na vzdialenú budúcnosť, ktorých správanie v prítomnosti je často orientované na veľmi vzdialenú perspektívu, napriek dnešným predstavám spoločnosti, ktorá si „myslí“, že „žiť treba teraz“², zabúdajúc nato, že „teraz“ — «okamih medzi minulosťou a budúcnosťou» — je nepatrným kúskom z intervalu „VŽDY“³; a ak budeme vnímať a chápať „VŽDY“, tak nebude viac nepredvídateľných problémov a nešťastí v kratučkom a neprestajnom „teraz“.

Nezlomná orientácia správania na v budúcnosti chronologicky vzdialené ciele je prejavom objektívne dominujúceho typu psychiky (ODTP)⁴. Uprostred mužov sa vyskytuje častejšie než u žien, nakoľko nie je možný bez orientácie správania na vzdialenú budúcnosť, no vyskytuje sa aj u žien⁵, ktorým je vlastný tento typ psychiky.

Tu i v ďalšom texte sa pod *objektívne dominujúcim typom psychiky (ODTP)* **nemyslí** schopnosť vnímať iným svoju vôľu a nariadiť štýl správania — to by bol despotizmus, ktorý môže prameniť jak z orientácie na prítomnosť, tak aj z ďalekozrivosti, alebo z čias doby kamennej (u spiatočníkov); tiež sa ním nemyslí prvenstvo človeka nad inými ľuďmi podľa nejakých parametrov uznávaných

¹ Ozmyslieť = preskúmať a pochopiť. Používanie rozumu s cieľom pochopiť daný proces.

² Pomerne často je to metafora, za ktorou sa skrýva: „Najviac si treba užiť život teraz, a čo bude potom, to budeme riešiť neskôr.“

³ Existujú dva navzájom sa vylučujúce pohľady na život:

- Existuje len okamih medzi minulosťou a budúcnosťou: práve ten sa nazýva život.
- Existuje ŽIVOT VŽDY a práve ten sa prejavuje v miznúcom teraz.

Každý si sám vyberá jedno z dvoch, ktoré sa mu viac páči.

(*ŽIVOT VŽDY = minulosť+prítomnosť+budúcnosť. T.j. 1) čerpať poznatky z minulosti, 2) pozorne vnímať prítomnosť a konať v súlade s želanými budúcimi cieľmi, Božím zámerom a predvídanou budúcnosťou. A to celé vo veľmi širokom časovom rozpätí. Dá sa povedať, že čím širší je u človeka interval, rozpätie s ktorým pracuje, tým väčšej zodpovednosti sa učí, tým väčšiu zodpovednosť berie do rúk.*)

⁴ V prítomnom okamihu vždy doznievajú iba skutky blízkej i vzdialenej minulosti, ktoré však môžu byť súčasťou plánov, z ktorých sa vyplnila zatiaľ len časť, a zvyšok sa vyplní v budúcnosti. Preto nie ten, kto žije prítomnosťou, ale ten kto čerpá vedomosti a zručnosti z minulosti a koncepcie dosiahnutia vzdialených budúcich cieľov vkladá do prítomnosti – reálne riadi osud svoj i cudzích ľudí, a hýbe priebehom dejinného procesu. Skutky človeka hľadiaceho do vzdialenej budúcnosti vždy v realizácii predstihnú skutky človeka krátkozrakého, lebo kratšie plány sa podriaďujú dlhodobým pri efektívnom riadení. – pozn. prekl.

⁵ Zo svetovej ľudovej kultúry je takmer jediným príkladom ženy disponujúcej ODTP — Šeherezáda, ktorá napriek tomu, že po uplynutí svadobnej noci bola odsúdená na smrť, tak tisíc a jeden deň vzdelávala chlipného, na prítomnosť orientovaného despotu Šahrijára, rozprávajúc mu rozprávky až do tej doby, kým nezmdrel.

V ruských rozprávkach bola nositeľkou ODTP Vasilisa Premúdra, a tiež niektoré ne-zlomyselné Baby Jagy.

Matriarchát

spoločnosťou ako rekordné úspechy; tiež sa ním nechápe schopnosť byť „šéfom“, formálnym či neformálnym lídrom v nejakom kolektíve.

Pod ODTP sa rozumie stabilná orientácia svojho správania *na objektívne možnú vzdialenú budúcnosť* (v jej konkrétne predstavovanej podobe) bez ohľadu na to, či ostatní budú túto líniu správania nasledovať alebo ju zavrhnú, či ostanú iba pasívnymi divákmi alebo sa jej postavia na odpor, snažiac sa ju zastaviť alebo vykoreniť. Jednoduchšie povedané, ODTP je v každej situácii vlastná *vernosť vytýčenému snu a viera v jeho realizovateľnosť v živote*.

ODTP môže byť okolím vnímaný ako despotizmus¹, avšak bezohľadný a krátkozraký despotizmus pod heslom „Bude po mojom, a nie po vašom!“ ostane vždy despotizmom, a ODTP ostane vždy *objektívne dominujúcim typom psychiky*, aj keď ho tí, ktorým je blízky *iný* typ psychiky, chápať nebudú.

Aby sme ukázali rozdiel medzi despotickým typom psychiky a ODTP, uvidíme príbeh o rozhovore jedného súfia s bagdaským kalifom:

«... veľký súfí², Al-Fudhayl bin 'Iyyadh, bol v minulosti zbojníkom. Zomrel začiatkom 9. Storočia.

Podľa súfijskej povesti, potvrdenej historickými materiálmi, sa Harún al-Rašíd, kalif Bagdadu, pokúšal zhromaždiť „všetky znalosti“ u svojho dvora. Pod jeho patronátom žili rôzni súfí, no ani jedného z nich všemohúci monarcha nedokázal prinútiť, aby mu slúžili. Súfijskí historici rozprávajú, ako Harún a jeho vezír navštívili Mekku špeciálne kvôli tomu, aby uvideli Fudhayla, ktorý pri stretnutí povedal nasledovné:

— Vládca pravoverných! Bojím sa toho, že tvoja ľúbezná tvár sa môže ocitnúť v pekle.

Harún sa spýtal mudrca:

— A vari poznáš človeka, ktorý by žil vo väčšom odriekaní ako ty?

Fudhayl odvetil:

— Tvoje odriekanie je väčšie ako moje. Ja sa dokážem zriecť len bežného sveta, ale ty sa zriekaš čohosi oveľa väčšieho – večných hodnôt.

Fudhayl vysvetlil kalifovi, že moc nad sebou samým je lepšia, ako tisícročná moc nad inými^{3»4}.

V tomto príbehu je zaujímavé aj to, že v minulosti Fudhaylovi disponoval despotickým typom psychiky, ukráteným o videnie dlhodobej perspektívy a orientovaný na krátkodobé (*vo všetkých ohľadoch*) záujmy zbojníctva.

No v dôsledku určitých príčin, ktoré ho primali k prehodnoteniu života a životných cieľov, Fudhayl sformoval v sebe ODTP. A fakticky zo svojej pozície ukázal Harúnovi al-Rašidovi, že ten sám disponuje despotickým typom psychiky, orientovaným na krátkodobosť: *«Tvoje odriekanie je väčšie ako moje. Ja sa dokážem zriecť len bežného sveta, ale ty sa zriekaš čohosi oveľa väčšieho – večných hodnôt»*. Ak v poslednej vete z mnohorakosti jej významov vyberieme len chronologický aspekt, tak nám ostane: *pre podriadenosť svojim vášňam v prítomnosti sa zriekaš dobrého života trvajúceho vždy*.

ODTP sa prejavuje vo vzťahoch jedinca k spoločenskému a prírodnému prostrediu, ktoré ho obklopuje, vrátane jeho vzťahov k opačnému pohlaviu. A v živote vo vzťahoch medzi mužmi a ženami už nie tak zriedkavý ženský despotizmus, štatisticky často prameniacy z orientácie na prítomnosť, môže zablokovať mužskú ďalekozrivosť, určenú k uskutočneniu dominujúcej misie, čo

¹ Príkladom je vzťah k J.V.Stalinovy, ktorý disponoval ODTP, a ktorého mnohí považujú za jedného z najväčších despotov v histórii.

² Súfizmus je nerituálna vnútorná podstata všetkých vieroučení, ktorá pod týmto názvom získala legitímnosť v koranickej kultúre.

³ Jeden z odtieňov zmyslu tejto vety lepšie vyznieva v slovách: „Sebaovládanie je lepšie, ako ovládanie druhých ľudí a vecí, pretože sebaovládanie, na rozdiel od ovládania, nezotročuje.“

⁴ Idries Shah, „Rozprávky Dervišov“ (Tales of the Dervishes), Moskva, „Agentúra «Fair»“, r. 1996, str. 201.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

občas vedie k závažným osobným i spoločenským dôsledkom. V základoch tohto javu štatisticky často leží fakt, že v správaní takéhoto muža sa prejavuje jeho závislosť od ženy, podmienená sexuálnymi inštinktnými.

V umeleckej podobe je to nesporne a zreteľne zobrazené vo filme „Biele slnko púšte“: smrť Vereščagina je tu spôsobená najmä tým, že on, berúc ohľad na svoju ženu a nahromadené v ich rodine „pávy“, odmietol súdruhovi Suchovovi *zavčas* pomôcť. V tomto kritickom momente, keď sa Vereščagin ocitá v situácii, ktorá si vyžaduje d'alekozrivosť a neoblomnosť, tak „milujúca“ žena mu už psychologicky visí na krku, hoci v zábere ju ukazujú s výkrikom „Nepustím!!!“ až o niečo neskôr. No Vereščagin nie je schopný sa pohotovo oslobodiť od jej psychologického, despotického jarma, nerozumne a krátkozrako orientovaného na „žitie prítomnosťou!“, a konať d'alekozrivo, racionálne podľa svojho vlastného chápania prebiehajúcich udalostí. Zamknúť neskôr ženu v dome-pevnosti spolu s „pávmi“ a utekať na bojové pole – to nie je správne východisko z krízy rodinných vzťahov na báze pohlavných inštinktov, ktorých programy nezabezpečujú racionálne správanie pri riešení rôznych problémov spoločenského rozvoja, čo aj ukázali ďalšie scény filmového námetu.

Pri všetkej Vereščaginovej príťažlivosti a mnohých jeho kladoch, bolo by preňho lepšie zostať schovaným pod ženskou sukňou, než *unáhlene* spod nej vyliezť, akonáhle sa dozvedel že Petruchu, na ktorého sústredil svoje otcovské city (neuspokojené smrťou svojho malého syna Gríšu), zabil Abdul. Nad touto možnosťou bolo treba premýšľať skôr, ešte keď ho súdruh Suchov žiadal o pomoc, namiesto toho, aby si opitý, hrajúc na gitaru, pospevoval „Vaša urodzenosť, pani šťastena...“. Vereščagin sa stal obeťou svojej konceptuálnej neurčitosti správania: najprv sa rozhodol zostať pri „pávoch“, bokom od vnútrospoločenského konfliktu, kde sa prejavilo vzájomne si odporujúce chápanie Dobra a Zla; a potom zrazu: Nie, pôjdem zachrániť Petruchu!... a znova len z malichernej vypočítavosti: zachrániť pre seba vytúženého dediča „pávov“, nahromadených v bezdetnej rodine.

Táto konceptuálna neurčitosť jeho správania bola v mnohom podmienená jeho inštinktívno-psychologickou závislosťou od ženy, žijúcej prítomným okamžikom bez zohľadnenia minulosti a bez predvídania rôznorodých variant budúcnosti. Z druhej strany jeho despotická manželka, snažiac sa opäť raz trvať na svojom, zostala nikomu nepotrebnou bezdetnou vdovou na prahu staroby, takisto následkom jej vlastného na prítomnosť orientovaného despotizmu, ktorý sa len sotva snažila niekedy brzdiť.

A ak je *skutočne* niekomu «Za Veľmocou smutno», tak si treba v sebe formovať ODTP, nesúci Ľúbosť a nezotročujúci ani seba, ani druhých, a nestresovať sa pod náporom v prítomnosti sa meniacich okolností, nebyť otrokom predkami zdedenej kultúry (v súčasnosti najmä televíznych seriálov) a inštinktov.

Nakoľko akcieschopným by bol legendárny súdruh Suchov, ak by ho na ceste sprevádzala jeho «drahá Katerina Matvjevna», tak to je tiež veľký problém variantnej scenáristiky známeho a populárneho filmu, *nad ktorého hlbokým a rôznorodým zmyslom sa zamýšľa málokto, aj keď ho nadšene sleduje*.

Varianty sú rôzne: ak Katerina Matvjevna je duplikátom despotickej, na prítomnosť orientovanej partnerky Vereščagina a súdruh Suchov disponuje ODTP, tak Katerina Matvjevna je prvým kandidátom na nebožtíka¹. Ak by pri takomto despotizme Kateriny Matvjevny Suchov nedisponoval ODTP a bol by duplikátom Vereščagina, žijúceho na krátkej vôdzke svojej manželky, tak možno by sa scenár takéhoto variantu filmu ani nepodarilo poskladať. Ak je Katerina Matvjevna schopná k ozmyslenej² podpore objektívne dominujúceho manžela, tak, zostávajúc pod jej neustálym dohľadom, mohli nažive zostať obaja mladí ľudia: nedovychovaný Petrucha, večne nepripravený k boju (*zomrel, lebo zatúžil vidieť Gjulčataj v nevhodnom čase a mieste*) a Gjulčataj, plná detskej naivnosti.

Stojí tiež za zmienku, že aj Abdul mal problémy vo svojom konaní, nech už by podstatou bolo akékoľvek, kvôli tomu, že vlastnil hárem, a nie kvôli sprevádzajúcim ho v živote ženám, slobodne ho

¹ Tak zomrela druhá manželka J.V.Stalina, N.S.Alilujeva, v nerozumnom odporovaní činnosti svojho muža, ktorý disponoval ODTP.

² Ozmyslený = v ktorej bol použitý rozum na preskúmanie a pochopenie daného procesu. T.j. Ozmyslená podpora človeka = najprv preskúmam a pochopím o čo sa daný človek snaží, čo je cieľom jeho snahy, a na základe toho mu pomáham. – pozn. prekl.

Matriarchát

milujúcim a ním milovaným¹, a nezotročným jeho despotizmom. Abdul je exemplárom na prítomnosť orientovaného despotického muža, ktorý je v mnohom psychologickým duplikátom Vereščaginovej manželky, len v mužskom prevedení.

Orientácia správania na prítomnosť, ako osobitosť typu psychiky štatisticky prevládajúcej u žien, prejavujúca sa v podriaďovaní svojho správania prítomnému okamihu, bola známa už dávno a našla svoje miesto aj v prísloviach: „žena má dlhé vlasy, ale krátky rozum“; „dievčenská pamäť“; a v súhrnnom zovšeobecnení „žena žije vnemami, zážitkami“ — t.j. formuje svoje správanie na základe tej informácie, ktorú jej v každom okamihu prinášajú jej zmysly², ignorujúc pri tom aj dobre známu, nezabudnutú informáciu, ktorá však v danom okamihu chýba v prúde prinášanom zmyslami. Keďže takéto príslovia-sťažnosti zachytávajú negatívne javy, tak aj osobitosti mužského despotického typu psychiky, uviaznutého vo „včerašom dni“, našli miesto v prísloví „muž je silný spätným umom“³, priamo zacielenom na „chvost“ štatistického prerozdelenia intervalu „Minulosť“ na obr. 1. Týka sa to prípadov, keď nejaká činnosť v prítomnosti na základe skúsenosti z minulosti a *bez snahy nazrieť do budúcnosti končí vopred predurčeným neúspechom*.

A tak v súvislosti s takýmito skúsenosťami aj reakcia spoločnosti na nešťastia (*prinášané štatisticky prevládajúcim ženským despotizmom, podriaďujúcim si cez pohlavné inštinkty správanie mužov na prítomný okamih*) splodila v minulosti snahu odstrániť ženy z takých druhov činnosti, ktorých efektívnosť je podmienená orientáciou správania nie na prítomný okamih, ale na možnosti rozvoja udalostí, vzdialené v ďalekej budúcnosti: to znamená že žena bola predovšetkým odstránená z politiky⁴.

Tie isté ženy, ktoré sa nedokázali uspokojiť s navrhnutým im miestom „kostoľ, kuchyňa, deti“⁵ v takomto usporiadaní spoločenského života, následne plodili výlučne ženské subkultúry rôznych druhov „heter“, existujúce v rôznych podobách vo všetkých spoločnostiach, kde muži jednoznačne monopolizovali verejnú činnosť na celospoločenskej úrovni.

Objektívny základ pre rôzne medziľudské konflikty vzniká okrem iných príčin aj vtedy, ak krátkodobé programy správania jedného človeka nezapadajú do dlhodobých programov správania iného človeka. Ak pritom ani u jedného z nich niet Lásky, nasmerovanej k tomu druhému, alebo ak medzi nimi neexistuje určitý druh vzájomnej pripútanosti, tak sa jednoducho prestanú baviť

¹ Na otázku, ako je možné milovať niekoľko žien naraz? – možno dať len jednu odpoveď: Je to podobné, ako v rodine milovať niekoľko detí. V normálnej rodine sú milované všetky deti, každé po svojom. A pohlavné vzťahy so ženami je fyziológia, v ktorej sa Lúbošť buď prejavuje, alebo nie.

Ak by dnešná Štátna Duma mala dosť umu povoliť mnohoženstvo, tak mnohé sociálne problémy Ruska zrodené alkoholovou genocídou (hlavne mužov) by sa v rodinách s viacerými ženami vyriešili, hoci zďaleka nie každá žena je schopná byť „jednou z manželiek“ a v ostatných ženách svojho muža vidieť svoju životnú družku a priateľku, a nie súperku v neobmedzenom disponovaní jej vlastným zákonitým manželom.

² Táto okolnosť sa prejavuje ešte aj v tom, že ak je žena mysticky vnímavá (má v sebe silnú intuíciu atď.), tak dokáže už v prítomnosti vycítiť prípadné zrejúce nešťastia a hrozby, pre ktoré zatiaľ neexistujú žiadne viditeľné a rozumné príčiny, ktoré však dokážu zmariť všetku ďalekozrakú predvídavosť mnohých mužov z intervalu „Budúcnosť“ na obr. 1. A potvrdzujúc to, tak aj mýty, rozprávky i reálne historické kroniky všetkých národov hovoria oveľa častejšie o ženách a devách – prorokyniach, než o mužoch s takouto schopnosťou: napríklad, Médea, Kasandra, Endorská čarodejka atď.

Preto, ak v charaktere ženy nie je despotizmus, tak, žijúc zmyslami, môže zabrániť mnohým nešťastiam a ochrániť od nich muža, ktorý zameraný na vzdialenú minulosť či budúcnosť prehliadne čosi dôležité v prítomnosti a nezohľadní to vo svojich zámeroch, no práve pre toto prehliadnuté sa dané zámery môžu skomplikovať alebo stroskotať.

Skutočnosť, že žena žije zmyslami, t.j. informáciou prítomného okamihu, vo všeobecnosti nepredstavuje nedokonalosť ženského typu psychiky, ale jej osobitosť. Prítom vedomiu ženy aj muža môže byť dostupná rovnaká informácia o minulosti, prítomnosti i budúcnosti, no do vedomia môže vstúpiť rôznymi cestami, podmienenými pohlavím nositeľa vedomia.

³ „мужик задним умом крепок“ (čosi ako: po vojne je každý chlap generál). T.j. vie múdro analyzovať len to, čo sa už stalo a nedá sa vrátiť späť, ale nevie dobre analyzovať budúce tendencie (prinášajúce nové výzvy), aby chybám predchádzal. – pozn. prekl.

⁴ A rôzne prorokyne-„Pýthie“ boli vzaté pod starostlivosť mužských hierarchií robiacich politiku: „prijímačom“ prococtiev veštiarne (orákula) Apolónovho chrámu v Delfách bola vždy žena (Pýthia), a vykladačmi mystického (ženami uloveného) prococtva boli vždy muži-žreci (napríklad starogrécky historik Plutarchos bol vrchným žrecom spomenutého chrámu a orákula).

⁵ Z prekladu aforizmov z obdobia tretej ríše v Nemecku ohľadom miesta ženy v spoločnosti: *údel ženy na tri „K“: Kirche, Küche, Kinder*.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

a zabudnú na to, že sa niekedy snažili robiť čosi spoločne. Ináč to vyzerá, ak je tam pripútanosť (no nie Láska), obojstranná alebo len jednostranná (jedného voči tomu druhému).

Aj inštinktívne podmienená vzájomná sexuálna príťažlivosť mužov a žien môže medzi nimi vytvárať vyložené konfliktné vzťahy. Inštinktívna príťažlivosť vôbec nezaručuje, že vzťah zrodený z inštinktov zjednotí dvoch ľudí, ktorých psychika je kompatibilná a, napríklad, chronologická orientácia ich správania bude spadať do rovnakého intervalu na časovej osi. Každopádne, toto ešte neznamená jednoznačné predurčenie konfliktu medzi nimi, ale jeho možnosť v prípadoch, ak krátkodobé programy správania jedného z nich, nebudú zlučiteľné s dlhodobými programami správania toho druhého, bez ohľadu na to, kto z nich – muž alebo žena – žije prítomnosťou, a kto naopak, svojím konaním podporuje rôzne typy dlhodobých procesov, ktorých dĺžka môže dokonca aj mnohonásobne prevýšiť dĺžku ľudského života, a ktorých plody budú môcť okúsiť až veľmi vzdialení potomkovia (alebo sa stať ich obeťami).

V celej rozmanitosti konfliktných situácií medzi mužmi a ženami je dôležité odhaliť štatisticky prevládajúci variant zakončenia konfliktu. Výsledok bude pre mnohých nečakaným:

Napriek nespornej viditeľnosti patriarchátu ako prevládajúceho typu spoločenských vzťahov, ak nie v drvivej väčšine krajín Sveta, tak minimálne v spoločnostiach, kde v základoch kultúry leží Biblia — vládne matriarchát v jeho skrytej forme¹.

Každá spoločnosť, v ktorej existuje analógia príslovia „Nikto nie je hrdinom pred svojou ženou“, a ktoré vyjadruje rovnakú podstatu anekdoty², žije v matriarcháte. Matriarchát bol v rámci minulých dejín formovania ľudstva geneticky podmienený naprogramovanou sadou inštinktov jedincov oboch pohlaví.

Ak sa pozrieme na životný proces biologických druhov v biosfére, tak v ňom je najhlavnejšia reprodukcia nových pokolení. Toto sa týka všetkých druhov, vrátane Človeka, ktorému je Zhora dané byť Rozumným. Rozum plodí kultúru, t.j. všetku geneticky nezdedenú informáciu odovzdávanú v spoločnosti kontinuálne z pokolenia na pokolenie. No okrem kultúry človek disponuje aj vrodennými programami správania, čo tvoria rôzne druhy nepodmienených reflexov a inštinktov.

O tých etapách rozvoja spoločnosti, keď človek viac dostával priamo z prírody, než nepriamo cez systém spoločenských vzťahov, možno hovoriť, že kultúra ešte nebola rozvinutá v porovnaní so súčasnosťou, kde mnohí „žijú“ kompletne v umelom životnom prostredí a priamo od prírody nedostávajú nič, okrem vzduchu. Takže v začiatkoch rozvoja dnešnej civilizácie vrodené inštinkty hrali oveľa významnejšiu úlohu v živote druhu Človek potenciálne Rozumný, než kultúra³. Keďže funkčnou biologickou záťažou muža v takýchto podmienkach bolo zabezpečenie života a činnosti matiek priamo sa starajúcich o potomstvo, tak mužské pohlavné inštinkty sú sformované tak, že muž blokujú programy pohlavného správania *typu zajac* «*my rodiť nemusíme (a ešte nebudaj sa starať o deti...)* – *zasunúť, vytiahnuť, a rýchlo preč...*», ho nastavilo do psychologicky podriadeného stavu voči žene. Toto genetické dedičstvo minulosti sa v mnohom zachovalo aj do našich dní.

¹ Treba však oceniť, že na skutočnosť, že živočíšne inštinkty žien panujú nad dnešnou civilizáciou, bolo v rokoch 1992-93 priamo poukázané v publikáciách Centra Bohorodičky – hnutia obrody kresťanstva, proti ktorým sa ihneď ohradila oficiálna pravoslávna cirkev, a ktoré sa okamžite pokúsili očierniť ako „totalitárnu sektu“, neoddeliac zrno od pliev.

² Napríklad: Kráľ sa dozvedel, že všetci muži v jeho kráľovstve sa boja svojich žien. Aby si overil, či je to naozaj tak, rozkázal, aby sa celá mužská populácia hlavného mesta zhromaždila na námestí pred palácom. Keď sa muži zišli, rozkázal, aby všetci tí, čo sa boja svojich žien odstúpili ďalej od paláca, a tí čo sa žien neboja, aby pristúpili bližšie k palácu. Nakoniec pred palácom ostal stáť iba jeden človek. Kráľ sa ho teda spýtal, či sa naozaj nebojí svojej ženy, a dostal odpoveď, že sa bojí a veľmi, ale prešiel na túto stranu námestia preto, lebo žena mu zakázala byť tam, kde sa zdržiava veľa chlapov na jednom mieste, z obavy, aby ho ostatní nezatiahli na nejaký flám, alebo do bitky.

³ Napríklad, plodnosť kedysi znamenala pre udržanie početnosti populácie (rodu) oveľa viac než úspechy medicíny. V dnešnej etape rozvinutej kultúry by úplný krach medicíny dokázal zničiť celý kontinent, podobne ako v stredoveku, keď mor niekoľko raz vykosil prakticky celú populáciu Európy; epidémia „španielskej“ chrípky po skončení prvej svetovej vojny vzala okolo 20 miliónov ľudských životov, ešte viac než samotná vojna.

V perspektíve sa črtá ďalší krach medicíny, kvôli bezúspešnosti boja s genetickými ochoreniami a rôznorodým imunodeficitom, ktorých nárast vyvolali predchádzajúce „úspechy“ medicíny a nezdravý spôsob života civilizácie ničiacej biosféru, ku ktorej patrí aj jej obyvateľstvo.

Inými slovami, v systéme «matky – deti – muži (nie nutne otcovia)», je vybudovaná štruktúra vzájomnej podriadenosti správania: matka svoje správanie bezprostredne orientuje na uspokojenie životných potrieb dieťaťa počas prvých rokov jeho života, kým ešte nie je schopné žiť bez cudzej obsluhy; muž je skrze sexuálne inštinky viazaný na ženu a je jej podriadený¹, čím je nepriamo psychologicky orientovaný aj na uspokojenie potrieb dieťaťa (možno aj nie vlastného) a matky.

No keďže časovo je správanie ženy štatisticky prevažne orientované na interval „Prítomnosť“ na obr.1, tak mužova psychologická závislosť na žene cez pohlavné inštinky vytvára podmienky, v ktorých ak žena disponuje despotizmom orientovaným na prítomný okamih, tak on tejto orientácii na prítomný okamih podriaďuje aj svoje mužské správanie (možno samo osebe orientované na iné chronologické intervaly), čím žena do mužskej psychiky vnáša disharmóniu, odsudzujúc ho na zvýšenú chorobnosť a narušenosť života.

Pritom si treba uvedomiť, že na začiatku rozvoja civilizácie tento druh inštinktívnej podriadenosti muža voči žene **na neho biologicky** (automaticky), a nie sociálne (premyslene) **kládol starostlivosť o osudy najmä jeho najbližších** žien a detí, **a nie starostlivosť o spoločnosť** ako celok, nie starostlivosť o fungovanie štátnosti a ďalších štruktúr a infraštruktúr — prostriedkov vyvinutých kultúrou, pomocou ktorých sa počas kolektívnej činnosti riešia úlohy celospoločenského významu a úrovne, riešenie ktorých nie je možné uskutočniť silami jedného človeka, rodiny alebo rodu (plemena); tým skôr ich nie je možné uskutočniť na základe informačného zabezpečenia správania *inštinktívnych programov*.

V súvislosti s povedaným podčiarkneme, že reč ide o drvivej väčšine zväzkov «muž a žena» v spoločnosti, a nie o „chvostoch“ štatistických prerozdelení, v ktorých sa vzťahy mužov a žien počas celých doterajších dejín buď netvorili bežným (pre väčšinu párov) spôsobom², alebo v nich panuje *nadpozemská obojstranná Láska*.

No v dnešnej dobe je už inštinktmi podmienený rozsah zodpovednosti muža za osudy žien a detí nedostatočný, na rozdiel od dávnej doby kamennej, keď ešte o mnohom rozhodovala situácia priamo na mieste pobytu jeho rodiny, rodu, vnímaná všetkými priamo. Avšak v dnešnej dobe sa už bezpečnosť života žien a detí na ktoromkoľvek mieste a v ktoromkoľvek čase stala *podmienenou udalosťami*, veľmi vzdialenými geograficky aj chronologicky od času i miesta pobytu, a nemôže byť zabezpečená len na základe podriadenosti ľudskej psychiky jeho inštinktom a bezohľadnej orientácii jeho správania na interval „Prítomnosť“: „priamo teraz ± dva týždne“³ a v rozsahu priamo viditeľného horizontu.

T.j. rozvoj kultúry a technosféry priviedol k tomu, že nastal čas, keď genetikou podmienený *zjavný alebo skrytý matriarchát* — podriaďujúci umenie, vedy i politiku na prítomný okamih orientovanému krátkozrakému a nezodpovednému despotizmu veľmi úzkej skupiny žien, psychologicky ovládajúcich cez pohlavné inštinky aktérov umenia, vedy a politiky, — sa stáva nebezpečenstvom pre ďalší život druhu *Človek, ktorému Zhora bolo dané byť Rozumným*, a rovnako pre celú biosféru Zeme.

Tu mnohé ženy, ktorých muži pijú alkohol, by sa mali zamyslieť aj nad tou zvláštnosťou, že alkohol a mnohé iné narkotiká stimulujú práve tie časti mozgovej kôry, ktoré sú normálne stimulované organizmom pri vykonávaní programov pohlavného správania. No narkotiká stimulujú tieto časti mozgu obchádzajúc pritom normálne informačné dráhy budené organizmom na vyplnenie inštinktívnych programov sexuálneho správania. To znamená, že alkohol je pre mnohých mužov prostriedkom, ktorý ich „oslobodzuje“ z područia inštinktívne podmieneného despotizmu žien⁴ —

¹ A na tejto psychologicko podriadenosti muža žene cez pohlavné inštinky je založený aj inštitút postelnej politiky, predurčujúci osud verejnej politiky. Do akej miery je v ňom slobodná samotná postelno-politická aktivistka vo výbere svojho sexpartnera – verejného politika, politických cieľov a stratégií ich realizácie, to je už druhá otázka.

² Alebo sa netvorí vôbec.

³ Pouvažovať na túto tému možno na príklade Černobyľskej katastrofy; v historickej minulosti zasa na príklade zneužití pri kolektivizácii a vyvlastňovaní; no a v našich dňoch „perestrojka“ a následné reformy dajú veľa informácie na premýšľanie k danej téme (*ani na dedine sa človek neochráni pre škodlivosťou Gajdara a jeho nástupcov, zakorených v hlavnom meste, preplnených nadutosťou a inými nerestami*).

⁴ Okolnosť, že vo filme „Biele slnko púšte“, kde podpapučník Vereščagin, žiarivý nositeľ veľkého všestranného talentu avšak bezdetný, je alkoholikom, je psychologicky presná.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

v podstate nie milujúcich manželiek, ale ich paničiek-otrokárok, ktoré občas sami sú nevoľníčkami vlastných inštinktov — či už sexuálneho, alebo inštinktu ochrany teritória. Samotná okolnosť, že narkotiká následne spôsobujú oveľa väčšiu závislosť, než je samotná podriadenosť žene skrz pohlavné inštinkty, je sprievodným javom, nad ktorým sa v prvom štádiu zamýšľa len málokto z tých, čo v nich bezducho hľadajú cestu k oslobodeniu (hoc len na krátky moment účinku narkotík) pred ubíjaním ich psychiky ženským despotizmom cez prepojenosť inštinktov.

U niekoho môže vzniknúť otázka ohľadom rôznorodnej tínedžerskej narkománie, keďže deti ešte nemajú stabilných sexuálnych partnerov, ktorých despotizmus by sa takto pokúšali prekonať.

No netreba zabúdať ani na matky tínedžerov, ktorí sa stali obeťami narkománie alebo sexuálnej rozpustlosti. V minulosti, pri nerozvinutej medicíne (*čoho dôsledkom bola vysoká úmrtnosť detí*) a nízkom zaľudnení mnohých regiónov planéty, bola vysoká pôrodnosť a v spoločnosti štatisticky prevládali mnohodedné rodiny. Ženy rodili, ak nie každoročne, tak každých niekoľko rokov počas celého obdobia svojej zrelosti. Od momentu narodenia nového dieťaťa sa takmer všetka materinská pozornosť sústredila práve naňho, a v momente zrodu ďalšieho dieťaťa, to predošlé, ktoré ešte nestihlo dospieť do tínedžerského veku, sa začínalo už viac-menej samostatne rozvíjať a poznávať svet, samozrejme pod dozorom dospelých. Pritom každé predchádzajúce dieťa, od momentu príchodu na svet ďalšieho, sa oslobodilo spod vplyvu inštinktívnych programov správania matky (*a ich kultúrnych nastavieb*), predurčených k obsluhu dojčťa v prvých chvíľach jeho života. No v súčasných rodinách, kde je zvyčajne jedno dieťa, a dve sa už považujú za „veľa detí“, je všetko úplne inak.

Aktivované inštinktívne programy správania matky (*predurčené k obsluhu dojčiat v ich prvých chvíľach života*) sa vrhajú na dieťa, zastavujú a deformujú jeho samostatný, a tiež geneticky podmienený rozvoj. Vo výsledku sa tak celé desaťročia, zahŕňajúce aj dospelý život detí, nachádzajú pod vplyvom materinských živočíšnych inštinktov. Tento proces môže byť prerušený len odchodom detí od rodičov alebo príchodom na svet vnukov, na ktorých sa preorientujú materské inštinkty babičky¹.

No aj vnukov babičky môže postihnúť rovnaký osud, pričom zosilnený dvojitým či trojitým tlakom, v ktorom inštinktívne bez uváženia spoluúčinkujú matka a obe babičky. Vo výsledku tak vyrastajú muži a ženy s úrovnou samostatnosti a zodpovednosti za svoje správanie približne päťročného dieťaťa, ktoré v nich neraz zostáva až do smrti v hlbokoj starobe; toto môžu sprevádzať aj rôzne druhy psychických porúch, takisto splodených inštinktívnou majetníckou „láskou“ žien k svojim dieťkam. Pritom treba mať na zreteli, že ani tento druh ženskej výchovy neprekáža rozvoju a prejavu sa výraznej intelektuálnej sily u dieťaťa, no v celkovej zostave spolu so škodlivým typom psychiky to už predstavuje nebezpečenstvo pre okolie.

Takýto tlak zaslepeno-inštinktívne a majetnícky „milujúcich“ matiek dosahuje najväčšiu silu v takzvaných „vydarených“² rodinách, z ktorých deti sa štatisticky často (pod vplyvom tohto tlaku) stávajú v živote menej vydarenými, než tie čo vyšli z „nevyparených“ rodín, kde nedostatok a (alebo) chybnosť rodičovskej výchovy býva v mnohých prípadoch blahom a kompenzuje sa rozvojom dieťaťa v súlade s jeho vlastným cítením a chápaním sveta.

Obrazy Kabanichi³ a jej „milovaného“, ňou chybné vychovaného vlastného syna z divadelnej hry A.N.Ostrovského „Búrka“, si on sám nevycucal z prsta. Ani Popoluškina macocha s jej dcérami, alebo starena a jej Marfuška-srdiečko v rozprávke „Mrázik“ – toto tiež nie sú národné výmysly ani klebety. No skúste povedať dnešnej, slepo a inštinktívne (*lahkomyselnej ohľadom budúcnosti dieťaťa*) „milujúcej“ matke, že svojimi duševnými kvalitami je ako Kabanicha, mrzačiaci svojimi inštinktmi formovanie detí v úlohe Človeka... Bude to považovať za nespravodlivosť a osočovanie.

¹ Existuje ešte jeden variant presmerovania materinských inštinktov, a to, objavenie sa v dome psov a mačiek, kde je charakter starostlivosti o nich podobný charakteru starostlivosti o maloleté deti, iba s tým rozdielom, že z domácich zvieratiek nikdy nevyrastú dospelí ľudia a možno ich teda opatrovať celý život. V dnešných podmienkach však tento variant predstavuje — zastavenie osobnostného rozvoja ženy, a nie riešenie problému vzájomného vzťahu medzi inštinktívnou a rozumovo slobodnou zložkou v živote človeka.

² (“благополучных” семьях) — S oboma rodičmi, ktorí majú prácu, dobre zarábajú, a zdalo by sa, že rodine nič nechýba. — pozn. prekl.

³ Kabanicha, okrem iného, je v danom kontexte samicou divej svine.

Matriarchát

A v súlade s povedaným, vyčerpanie možností ďalšej existencie spoločnosti na základe skrytého a inštinktmi podmieneného matriarchátu sa prejavuje početným rozpadom rodín v tomto type spoločností, ku ktorým patrí aj spoločnosť Ruska dnešných dní.

Vracajúc sa k osobitostiam matriarchátu, v jeho rôznych formách existujúcich v dnešnej globálnej civilizácii, je potrebné sa tiež vzdať názoru, že mužovi patrí aktívna úloha v pohlavných vzťahoch, prebiehajúcich na základe *podvedomých inštinktívnych vzplanutí, definovaných ako: „láska je slepá“, „láska si nevyberá“, „z tvojej krásy som prišiel o rozum...“ atď.*

Pre drvivú väčšinu mužov sa ženy delia na dve kategórie: na tie, ktoré v nich *vzbudzujú túžbu* po pohlavnom zblížení; a na tie, ktoré mužov nechávajú ľahostajnými. Reč týchto vzťahov je presná: pri vzťahoch pohlaví *pod vplyvom inštinktov* žena v mužovi vzbudzuje sexuálnu túžbu bez ohľadu na to, či sa o to vedome snaží alebo nie; inštinktívna reakcia muža je odvetná. Druhou vecou je, či žena prijme (*ňou vzbudenú a k nej nasmerovanú*) túžbu muža hneď, či až po nejakej dobe, počas ktorej bude odolávať, alebo ju žena nikdy neprijme. No existujúca nevyhnutnosť muža aktívne sa domáhať u ženy prijatia ňou vyvolanej inštinktívnej túžby telesného spojenia aj splodila ilúziu aktívnej úlohy muža v pohlavných vzťahoch prebiehajúcich pod vplyvom inštinktov, na čo sa zvyčajne zabúda.

No v skutočnosti je muž v kultúre skrytého matriarchátu nevoľníkom sexuálnych inštinktov, ktoré v ňom vzbudzuje žena¹; je to všeobecné pravidlo, z ktorého významnú štatistickú výnimku tvorí len pomerne málopočetná kategória mužov „lámačov srdiec“, ktorí sami vzbudzujú inštinktívnu túžbu po zblížení s nimi u množstva žien, občas nemajúc záujem ani o jednu zo svojich obdivovateľiek; pritom aj „lámači srdiec“ môžu byť nositeľmi zvieracieho typu psychiky, odlišujúc sa od ostatných mužov len niektorými osobitosťami inštinktívnych programov a ich spoluprácou s ďalšími kultúrne i osobnostne podmienenými zložkami ich psychiky.

A žena, majúca nad mužom moc skrze inštinky pohlavnej príťažlivosti, môže takého muža nasmerovať i na hrdinský skutok (*čoho sú plné romány o rytieroch a iné zvesti o blahodarnom povzbudivom ženskom pôsobení a jej vplyve na muža*), no môže ho poslať aj na popravisko². V časoch neskrývaného matriarchátu, ak taký vôbec niekedy existoval v dejinách, bolo toto nevoľníctvo muža voči žene jednoducho odkryté a nemaskovalo sa do šiat mužskej domnienky ohľadom vôľových kvalít, ktorými disponuje mužská podstata, a neskrývalo sa za rôzne atribúty kultúry, ako pravidlá „bontónu“, učenie o „silnejšom“ a „slabšom“ pohlaví.

Ak žena nevyvoláva inštinktívnu túžbu³, tak pri všetkej jej vonkajšej (zavše nespornej) kráse, zdraví, sympatickosti a iných prednostiach, je pohlavný styk s ňou (*pre inštinktmi riadených mužov*) možný len ako druh onánie, navyše neprinášajúci vyčlenený zmyslový pôžitok; ak sa toto deje v rodine, ktorá vznikla len z kalkulácie (*napr. na pripojenie jedného z manželov k sociálno-spotrebiteľskému statusu toho druhého*) alebo pod tlakom iných sociálnych okolností⁴, tak hoci rodina aj existuje, no mužovi – *nevoľníkovi inštinktov* – zostáva možnosť buď prekonať závislosť na nich, alebo uspokojovať svoje zmyslové túžby pomimo s inými samičkami.

Ak by sme chceli energetiku muža v inštinktmi podmienenom pohlavnom styku a pri vyčíňaní pohlavných inštinktov opísať terminológiou východných ezoterických tradícií, tak zhruba povedané,

¹ Toto otvára nový pohľad na otázku, prečo v období Stalinizmu mnohí muži zastávali dôležité štátne a stranícke posty, a ich ženy v tom čase sedeli v táborech ako nepriatelia národa: tak tomu bolo v rodinách V.M.Molotova, M.I.Kalinina, S.M.Budennogo a mnohých ďalších. Ochrana odborníka alebo politika sa zabezpečovala odlúčením, alebo odstránením ženy, vládnucej nad ním skrze inštinky, čo prerušilo jeho psychologickú závislosť od nej. Toto bolo svojho druhu alternatívou „kastrovania“ pri menovaní do funkcie.

² Aj toto možno pozorovať počas celej histórie (minimálne obdobia skrytého matriarchátu), počnúc legendou o egyptskej kráľovnej Kleopatre, ktorá poslala na popravu troch mužov, ktorí prejavili túžbu vyspať sa s ňou aj za cenu smrti. Rusom je táto legenda najdostupnejšia v jej prerozprávaní A.S.Puškinom v „Egyptských nociach“. Medzi „chlapíkmi“, čo zomreli od slasti s Kleopatrou, sa nenašla žiadna „Šeherezáda“ v mužskom tele, ktorá by prevychovala despotickú panovačnú ženskú. Aby sa toto prirovnanie nestalo nekorektným, treba vedieť, že Šeherezáda sa síce objavila v Šahriárovej posteli za podobných podmienok, no narozdiel od Kleopatríných hostí, to nebolo z vlastnej vôle. No a Kleopatríných hostí dotiahli na popravisko nie na povraze, ale ťahajúc ich za „pohlavný úd“, lebo práve ním si nechali riadiť svoj život, miesto slobodnej vôle.

³ A tu v podstate nedochádza k psychologickému podriadenosti žene.

⁴ Napríklad, rodičia nevesty a ženicha sa dohodli, a tradícia spoločnosti nedovoľuje priečiť sa vôli rodičov (*typické pre stavovsko-klanové zriadenie*).

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

„kundalini neudržateľne stúpa spôsobom, že vytláča z psychiky všetko ostatné, a vyviera cez temeno, zalievajúc všetko navôkol“.

No okrem tohto režimu fungovania mužskej energetiky je možný aj iný režim: určitá energia a zmysel (informácia) zostupuje Zhora do človeka, a je ním vnímaná ako vznešená, samospokojivá, radostná a nežná štedrosť Lásky.

V takomto stave nemá pre muža význam, či v ňom konkrétna žena vyvoláva inštinktívnu túžbu po styku s ňou, alebo nie. Reálne vzniká **Sloboda Lásky**, oslobodzujúca psychiku človeka z otroctva pohlavných inštinktov (*a tiež od ďalších psychologických závislostí*), nesúca vždy prvotnú sviežosť zmyslov a nemajúca nič spoločné s rozpustenosťou pohlavného správania kvôli neudržateľnému nasýteniu zmyselnosti skrze súloženie s hocikým, kto príde pod ruku, a cez rôzne druhy „onanie“. Prebývanie v psychologickom stave (nálade) Slobody Lásky je oveľa komfortnejšie než v iných stavoch. Navyše zabezpečuje oveľa vyššiu úroveň aktívnej bezpečnosti vo všetkých životných situáciách (*jak pre seba samého, tak aj pre ostatných*), než zotrúvanie v ostatných psychologických stavoch (náladách). Po prvom nájdení cesty dnu, sú už ďalšie vstupy (*ak sa tento stav nestane trvalým a nemenným*), hoc i podmienené vonkajším behom udalostí¹, no každopádne svojvoľné. No v tomto stave muž už prestáva byť marionetkou, ktorú navzdory zdravému zmyslu života ťahajú cez rôzne situácie, pevne držiaci za pohlavný úd, ktorý nemá pod vlastnou kontrolou.

Vyššie bolo povedané, že kultúra ľudstva je nadstavbou a obalom pre inštinktívne, situačne orientované základy správania. Ak je teda vyjadrený názor o tom, že Západ aj Rusko žijú v skrytom matriarcháte a život spoločnosti je v mnohom určený ženskými inštinktmi — pravdivý, potom sa v kultúre musia vyskytovať jasné prejavy predovšetkým ich.

Je známe, že v biosfére pri reprodukcií živočíšnych druhov na základe pohlavne odlišených jedincov, hrajú nemalú úlohu inštinktívne programy prilákania pozornosti jedincov opačného pohlavia a vzájomná konkurencia medzi jedincami rovnakého druhu k získaniu lepšieho partnera pre spárenie a lepšie teritórium; ako aj ochrana vlastného teritória pred jedincami toho istého druhu, no nepatriacich k vlastnej rodine, stádu.

U rôznych druhov náleží aktívna úloha upútania jedincov opačného pohlavia za účelom pokračovania rodu buď samcom, alebo samiciam. Ak budeme hľadať podobné analógie v živote ľudskej spoločnosti, tak potom prakticky celú históriu Západu sprevádza história ženskej módy, ženskej kozmetiky a parfumerie a ženskej galantérie. Mužská móda, kozmetika, parfumeria a galantéria nie sú až takým predmetom diskusií a záujmu v spoločnosti ako ženské.

Funkčne svojou podstatou je celý arzenál ženskej módy, kozmetiky, parfumerie a galantérie kultúrnou nadstavbou inštinktívnych programov upútania partnera za účelom pokračovania rodu². Svojou podstatou toto všetko apeluje na pohlavné inštinkty mužov, o čom sa nesporne mohli presvedčiť mnohé obeť znásilnenia, ktoré svojim vzhľadom vytvoreným za pomoci arzenálu módy, kozmetiky, parfumerie a galantérie, dokázali v niektorom zo samcov vyvolať správanie na základe pohlavných inštinktov, ktoré nedokázali ovládnuť (*alebo sa ich nenaučili ovládať nikdy, pretože celá ich psychika je podriadená inštinktom*).

Pre zvierací režim psychiky žien je charakteristická snaha odlišiť sa na pozadí ostatných samičiek a pritiahnúť k sebe pozornosť mnohých samcov. Nad tým, akými osobnostnými kvalitami disponujú tí, ktorých pozornosť sú takto objektívne schopné svojim zovňajškom a správaním pritiahnúť, tak nad tým sa prevažná väčšina parádnic nezamýšľa, slepo a bezducho sa riadiac módou a jej – zdanlivo neriadenejšími – vrtochmi. Požiadavky na estetiku a funkčnosť sú v ženskej móde druhoradé vzhľadom k úlohe nabudenia mužských sexuálnych inštinktov.

¹ Ktoré sú zväčša následkom vlastných nedoriešených (prípadne nedobre vyriešených) mravných a etických problémov.

² Uvedieme kuriozitu, ktorá potvrdzuje pravdivosť povedaného. Časopis „Človek a zákon“ dávnejšie zverejnil informáciu o tom, že vo Veľkej Británii súd vyhovel žiadosti muža o rozvod na tom základe, že jeho manželka pred svadbou tak intenzívne používala kozmetiku, až vytvorila u neho klamlivú predstavu o svojej príťažlivosti ako ženy.

Existuje o tom aj vtip:

— Otec, a ako chytajú bláznov?

— Pomocou kozmetiky, módných časopisov, spodnej bielizne a očarujúcich úsmevov, synček.

Matriarchát

V podstate sa v bezuzdnom riadení módou (zd'aleka nie funkčnou v iných smeroch, len v tom, ako na seba upútať pozornosť, odlišiť sa na pozadí iných samičiek) prejavuje inštinktívne, bezduché a nezmyselné správanie mnohých žien; čiže to – *zvieracie*, a nie ozmyslene Ľudské, účelovo zamerané správanie; alebo celkovo posadnutosť. Žena-Človek sa musí vedieť chovať, a chovať sa tak, aby bola objektom túžby iba *jej milovaného*, v ktorom ona už od samého začiatku ich vzťahov predvída budúceho dôstojného otca ich spoločných detí, zanechávajúc k sebe ľahostajnými všetkých ostatných – dokonca aj sexuálne ustarostených – samcov v okolí.

Z historického pohľadu sa ženská móda, a o to viac „vysoká“ móda¹, reálne zmenila na porno², na ktoré si všetci zvykli. Toto už nie je nežný Eros.

Rozdiel medzi pornom a erotikou je v tom, že porno je nasmerované neadresne k sexuálnym inštinktom davu, a *erotika je nasmerovaná výhradne k milovanému človeku, nevyhnutne opačného pohlavia*.

Toto kritérium odlišenia umožňuje vysloviť tvrdenie, že porno môže byť esteticky očarujúcim a čarovne dokonalým, no kvôli tomu ešte neprestane byť pornom; a že jeden a ten istý akt, odlišujúci sa len *sprievodnými okolnosťami*, môže byť buď hnusným pornom ničiacim dôstojnosť človeka, alebo naopak nežnou erotikou, ktorá pozdvihuje pár prekypujúci Láskou.

Žena-„parádnica“ (o to viac pod rúškom rafinovanej kultúry), samozrejme, nie je natoľko zjavným zvierat'om ako otvorene chliphná nymfomanka, no v určitom pohľade je medzi nimi rozdiel len v kultúrnych obaloch tých istých pohlavných inštinktov, ktoré nemajú pod svojou kontrolou³.

Preto, ak je muž cez pohlavné inštinky podriadený žene so zvieracím režimom psychiky, v správaní ktorej prevládajú zvieracie inštinky a ich kultúrne nadstavby a obaly (typu ženskej módy), tak jeho správanie je veľmi vzdialené od Ľudského⁴. A takto, pod tlakom zvieracích ženských inštinktov, žije už storočia celá biblická civilizácia – Západ: Európa, obe Ameriky i Austrália.

Védický a koranickej Východ žije trochu inak. Védický Východ nesie v sebe starobylú kultúru formovania rôznych druhov sebadisciplín, ktoré bránia bujneniu zvieracích inštinktov a sociálne podmienených vášní. V koranickej kultúre je to ešte zložitejšie.

¹ Z módnjej terminológie „Haute couture“ (foneticky: Otkutír) znamená „Vysoké krajčírstvo“. – pozn. prekl.

² Likvidáciu módnego návrhára Gianni Versaceho v júli 1997 treba skúmať práve v tomto kontexte. Stala sa možnou nepochybne z dôvodu škodlivosti jeho činnosti pre Ľudskú perspektívu ďalšieho vývoja ľudstva, hoci týmto druhom škodlivosti sa nezaoberal iba on sám, ale aj mnohí iní projektanti arzenálu „vysokiej módy“, udržiujúcej v kultúre nízke inštinky.

³ Ak niekto náhodou pochopí všetko povedané tak, že nevinní chlapi trpia pod tajnou mocou skazených žien, tak v skutočnosti nič nepochopil: predstavitelia oboch pohlaví v ich bezmyšlienkovitej podriadenosti správania zvieracím inštinktom sú skazení, a vo svojej podstate predstavujú antropoidov (Ľuďom podobné bytosti) .

Ak niekto po oboznámení sa a našimi názormi na vytvorený inštitút módy usúdil, že našim ideálom je obliecť všetkých do nejakých sériových uniforiem, napríklad do vatových bünd, tak ten tiež nič nepochopil. Estetika oblečenia, zovňajšku a správania človeka je jedna vec, a pornografia módy je niečo celkom iné.

⁴ Napríklad, v dnešnej spoločnosti existujú nielen kultúrne nadstavby ženských inštinktov prilákania partnera, ale aj kultúrne nadstavby samčích inštinktov. Tak sa, napríklad, v stáde paviánov buduje hierarchia „osobností“ na základe toho, kto komu beztrešne ukazuje pohlavný úd. (* V stáde samcov *Homo Sapiens*, zase kto koho beztrešne môže nazvať vulgárnymi slovami „Ko...“, „Pi...“ a iným hrubým správaním. T.j. ak sa nechá beztrešne ponížiť, prijíma svoje nižšie postavenie v ľudskom „stáde“ *) Takto, automaticky vžitý celoruský slovník vulgarizmov bol v minulosti prevažne atribútom mužskej subkultúry: „Ja tá...“; „Nech tá...“; „Ja vás všetkých...“ – to je nadstavba stádovo-opičieho, zvieraco-inštinktívneho v kultúre spoločnosti tých, ktorým Zhora bolo dané byť Ľuďmi – zástupcami Božími na Zemi. Opiciam nie je dané byť Ľuďmi; rossianom však áno, a v tom je rozdiel. (* *o-BEZ-JA-na (opica) / ras-S-i-JA-n. JA je synonymom slobodnej vôle. Rusom, ruskému duchu bol daný kľúč k rozvoju seba i ľudstva = KSB* *)

A Človek Rozumný sa nesmie režimom svojej psychiky znižovať na úroveň režimu psychiky opíc. Preto sú vulgarizmy vonkajšími viditeľnými prejavmi psychiky antropoidov.

No, ak by si niekto v súvislosti s povedaným chcel potrénovať svoj rasizmus voči ruským a rossianom, tak mal by vedieť, že špecifické rusko-tatarské vulgarizmy nie sú jedinou kultúrnou nadstavbou zvieracích inštinktov. Posúperiť si pred očami žien a ukázať rôzne prednosti (fyzickú silu, tučnú peňaženku, „oslniť umom“) – to sú bežné mužské aktivity vo všetkých kultúrach, ktoré sú však rovnako podmienené pohlavnými inštinktmi a skrz ne psychologickou závislosťou na ženskom uznaní.

V minulosti, v civilizovanej Európe sa toto prejavovalo v rytierskych turnajoch a neskôr v športových turnajoch, ktoré do konca 19. storočia boli zložené prevažne z mužov. No a masový šport oboch pohlaví, ako jedna z hrán zdravého spôsobu života, to bol už výdobytok 20. storočia.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

V časoch proroka Mohameda, ženy nenosili čadry ani parandže, a neboli uväznené v háremoch, ako sa to neskôr sformovalo v historicky reálnych moslimských kultúrach rôznych krajín behom ďalších storočí. Korán nič podobné nepredpisoval. No čadry, parandža, pustovníctvo v háremoch aj to historicky sformované bezprávie na žene, zníženej na úroveň veci-majetku muža, stvárnené v umeleckých obrazoch filmu „Biele slnko púšte“ — to je dovedenie do svojho presného opaku reálne existujúceho koranického odporúčania, aby sa každé dievča a každá žena chovali skromne a nesnažili sa priťahovať na seba pozornosť množstva mužov kopou drahocennosťami, nápadnou kozmetikou a šatami, prebúdžajúc v nich tým sexuálne inštinkty a podriaďujúc si mužov skrz ne. Aby sme nehovorili bez dôkazov, uvedieme priamy citát z Koránu, kapitola 24 „Svetlo“, verš 31:

«A povedz veriacim [ženám]: nech klopija svoje pohľady, a chránia svoje pohlavia, a nech neukazujú svoje ozdoby, len to, čo z nich vidno, nech prehadzujú prikrývky na svoj výstrih na hrudi, nech neukazujú svoje ozdoby, len ak svojim manželom, alebo svojim otcom, alebo otcom svojich mužov, alebo svojim synom, alebo synom svojich mužov, alebo svojim bratom, alebo synom svojich bratov, alebo synom svojich sestier, alebo svojim ženám, alebo tým, ktorým zavládla ich pravica¹, alebo mužským sluhom, ktorí nie sú žiadostiví, alebo deťom, ktoré nepoznali nahotu ženy; a nech nedupú svojimi nohami tak, aby bolo poznať, aké skrývajú ozdoby. Obráťte sa všetci k Alahovi, ó veriaci, možno sa stanete šťastnými!» — v preklade od I. J. Kračkovského.

Takže Korán v podstate od začiatku karhal rôzne pornoprejavky a odporúčal, aby kultúra spoločnosti bola ozmyslene² Ľudská, aby sa nebudovala na oblažovaní nepotláčaného bujnenia ženských sexuálnych inštinktov, panujúcich cez mužské sexuálne inštinkty nad psychikou mužov, a tým podriaďujúcich zvieracím inštinktom aj kultúru a život celej spoločnosti.

Vo svete zvierat je konkurencia a boj za najlepšie teritórium medzi jedincami mnohých druhov naprogramovaná do príslušných inštinktov. V Ľudskej spoločnosti majú tieto inštinkty tiež svoje kultúrne nadstavby a vyzerajú ako konkurencia v disponovaní vlastníctvom, v zabezpečení bývania.

Ručne postavený príbytok je analógiou vlastného teritória v prírode a hniezdom/norou samičky a dospievajúcich pokolení. Tak sa vybavenie príbytku ocitlo v kompetencii ženy. Podobne aj preteky bujarého hromadenia (v ktorom už celé stáročia vedie Západná civilizácia, nakoľko v nej je poháňaná úžerníctvom, predpísaným Bibliou pre rasovú židovskú medzinárodnú „elitu“³) sú tiež kultúrnou nadstavbou prevažne ženských inštinktov. Prevyšovanie príbuzných, známych a priateľov vo výbave a výzdobe príbytku oveľa viac zaujíma ženy ako mužov, a tiež je oveľa viac oceňované nimi ako mužmi. Prevládajúca orientácia správania u žien na interval „Prítomnosť“ na obr.1 nachádza v tomto prípade konkrétnu podobu: «Oni to majú, a my nie... Chceme to teraz... Ty nevieš zabezpečiť rodinu všetkým čo potrebuje, aby sme nežili horšie než ostatní ľudia⁴...»

Prítom, ak je činnosť muža zameraná na podporu dlhodobých procesov, potom je táto činnosť z pohľadu na prítomný okamih orientovaného ženského despotizmu v „priamo teraz“ vnímaná ako — oberanie „jej“ mužom, ktorým ona disponuje ako majetkom, jej samotnej, ako aj jej vlastnej rodiny, o niečo priamo teraz očakávané — ale nie je vnímaná ako starostlivosť o budúce šťastie všetkých, vrátane nej samotnej i celej rodiny.

V masovej štatistike sa takéto inštinktmi podmienený krátkozraký diktát voči mužom, zabezpečujúci život rodiny, no zároveň aj otrokov sexuálnych inštinktov, ktoré ich podriaďujú žene — prelieva do bezohľadne ľahkomyselného ohlodávania ŽIVEJ PLANÉTY počas mnohých storočí. Vo výsledku tu tak máme globálnu biosféro-ekologickú krízu, splodenú západnou regionálnou civilizáciou skrytého matriarchátu, ktorá ohlodala celú planétu, a pramení z (na prítomnosť

¹ Myslia sa slúžky-otrokyne. No ani toto nie je príkazom k otrokárstvu, ale daňou nízkych mravov tej doby.

² Racionálne/uviedomelo. T.j. aby sa ľudia riadili viac rozumom ako inštinktmi, a aby ich činy boli premyslené a pochopené. — pozn. prekl.

³ Rozptýlenie židov nebolo smutným dôsledkom „antisemitizmu“ starých Rimanov, ale spôsobom riadenia a dobývania sveta pohlavármi biblického projektu.

⁴ Avšak otázka, či porovnávaný objekt disponuje zvieracím alebo Ľudským režimom psychiky, v takomto prípade zvyčajne nevystane.

Matriarchát

orientovanej) agresívnej túžby jedných samičiek prekonať v spotrebiteľstve ostatné samičky, úsiliami samcov podriadených im skrze inštinkty.

A podriadenosť práve ženského správania zvieracím inštinktom konkurencie za lepšie miesto v životnom prostredí nepozná hranice, ani vďačnosť: *«Vrát' sa, pokloň sa rybke. Nechcem byť mocnou kráľovnou, chcem byť vládkyňou mora, aby som žila v Oceáne, aby mi zlatá rybka slúžila a robila mi poslička»*.

Toto si tiež A.S.Puškin nevymyslel, ale prevzal zo života podobne ako mnohé námety rozprávok *o starene a starcovi* (rozmliaždeného ženským despotizmom cez inštinktívne väzby). Mužské postavy, ktoré sú buď osamelé, alebo ich v živote sprevádzajú deti (*obete despotizmu ich partneriek*), ako: „Popoluška“, „Nastenka“ (z rozprávky *Mrázik*), „Sestrička Aleňuška a braček Ivanko“¹ a mnohé ďalšie. Mužské postavy, s charakterom tak slepým k budúcnosti, sa jednoducho nevytrácajú z pamäte uprostred množstva rozprávkových postáv, vyjadrujúce stáročné zovšeobecnené štatistiky životných skúseností národov.

V nich sú opísané psychologické osobitosti štatistik mužského a ženského správania, prevládajúce počas storočí a tisícročí ak nie na celom svete, tak minimálne v biblickej civilizácii (Západ a čiastočne Rusko). A tiež je v nich ukázané, ako toto správanie ovplyvňuje mnohé špecifiká už stáročia trvajúceho vykonávania politiky a biznisu, čoho dôsledok je dnešný stav ľudstva.

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=tqnGVXjsZO> (Slovenská verzia: „Braček Jelenček“). – dopl. prekl.

Časť II. Kam vedú sugescie freudizmu

Prečo Sigmund Freud pripísal tak veľký význam rôznorodým viditeľne vyjadreným i navonok nevyjadreným zvrátenostiam pohlavného správania v živote spoločnosti, a prakticky úplne pomlčal o prejavoch rôznych normálnych zvieracích inštinktov v kultúre, ktorými disponuje aj človek, ako jeden z mnohých živočíšnych druhov v biosfére Zeme? — každý môže nad tým popremýšľať sám. A pritom treba mať na zreteli, že jak v zamlčaniach, tak aj v tematike rozprávania S. Freuda a celej západnej školy psychoanalýzy sa prejavili nielen biologické špecifiká ľudského jedinca, ale aj bádateľa.

Bolo by lepšie, ak by táto škola ešte na začiatku 20. storočia opísala reálne prevládajúcu psychiku, a nevháňala by do duší naivne dôverčivých čitateľov všakovaké programy zvráteného správania a samovražedný „Oidipov komplex“¹. S. Freud ho zveličil v očiach všetkých mu naivne dôverujúcich až do celohistorických a globálnych rozmerov napriek tomu, že ho získal div nie z jediného námetu starogréckeho mýtu, zatiaľ čo stáročia reálne prevládajúca psychika pohlaví a detí je opísaná vcelku jednotne v množstve námetov patriacich kultúram rôznych národov. No o tom všetkom S. Freud a jeho nasledovníci pomlčali, ako by to vôbec neexistovalo, alebo existovalo, ale nemalo žiadny význam pre život jednotlivcov a spoločností.

A možno, že pre subjekt splodený starozákonomno-talmudickou kultúrou (akým bol i S. Freud), je všetko, čo tu bolo povedané o prevládaní zvieracieho režimu psychiky, čímisi, čo sa samo sebou rozumie, nakoľko podľa starozákonomno-talmudickej vierouky a zákonouky sú všetci nežidia len „zvieratami s ľudskou podobou“. Adekvátne tomu, pre judaizmom splodenú psychiku „je to samozrejmé a netreba o tom diskutovať“, že ich správanie je skutočne podriadené inštinktom a ich kultúra je nadstavbou a obalom inštinktívnych programov. A S. Freud, prirodzene, nepísal pre zvieratá, ale pre „rozumných židov“², ktorí podľa starozákonomno-talmudického učenia sú jedinými ľuďmi na Zemi.

Avšak ani pri takomto predpoklade, S. Freud nenašiel adresáta, t.j. *človeka v plnom zmysle tohto slova*, ktorému by odhalil niečo nové k spoznaniu samého seba v tomto Svete. Ide o to, že aj keď správanie židovstva vďaka špecifikám svojej kultúry nie je podriadené inštinktom do takej miery, ako správanie zvyšnej časti obyvateľstva biblickej civilizácie, tak ani ono nie je Ľudsky slobodné, ale jednoznačne podriadené starozákonomno-talmudickej kultúre (*zámerne skonštruovanej starovekými expertmi*), ktorá sama osebe predstavuje kostrový základ všetkej kultúry celej biblickej civilizácie (*takisto zámerne skonštruovanej s cieľom získania svetovej nadvlády metódou „kultúrnej spolupráce“³, v ktorej každý v miere chápania usporiadania sveta a života spoločnosti pracuje na seba, a v miere nechápania na tých, ktorí chápu viac*).

Preto biblická kultúra (a najmä jej starozákonomno-talmudický *kostrový základ*) je vo svojej podstate (*rozptýleným v psychikách rôznych jednotlivcov svojimi navzájom sa dopĺňajúcimi časťami*) pevným programom činnosti robota, zameraným na získanie neobmedzenej svetovej nadvlády pre svojich pánov. A hovoriť o ľudskej dôstojnosti a slobodnej vôli programom ohraničeného robota v ľudskej koži — nie je možné. Preto, ak aj židovstvo nie je celkom podriadené inštinktom, tak nakoľko je úplne podriadené zlomyseľne skonštruovanej kultúre, tak ani ono nie je *nositeľom Ľudského režimu psychiky* v štatistickom zmysle (*t.j. existujú výnimky, ako aj v ostatných kultúrne svojráznych vnútrospoločenských skupinách*).

¹ Podľa Freuda je „Oidipov komplex“ vraj túžba (vlastná hlbínám mužskej duše) zabiť svojho otca a vstúpiť do sexuálneho vzťahu so svojou matkou.

A hlbínám ženskej duše, podľa Freuda, je vraj vlastný „komplex kastráta“: kvôli absencii vonkajších mužských pohlavných orgánov v oblasti hrádze, ženy vraj zažívajú podvedomý pocit menejcennosti pri porovnávaní sa s mužmi, ktorí medzi nohami majú všetkým známu vec.

T.j. hlásajúc existenciu oboch komplexov, S. Freud v podstate podporoval mýtus o nadvláde patriarchátu v dnešnej civilizácii, napriek reálne prevládajúcej psychológii pohlaví geneticky podmieneného matriarchátu.

² No pre „rozumných“ sa z nejakého dôvodu stala aktuálnou problematika, ktorá zvyčajne náleží pod psychiatriu, o príčinách čoho S. Freud taktiež pomlčal.

³ Podstata tejto metódy je ukázaná v známej rozprávke „Vršky a korenky“, v ktorej Mužík a Medved' zorganizovali „Kolektívne hospodárstvo“, kde sa vopred priateľsky dohodli o deľbe budúcej úrody (koho budú vršky, a koho korenky), podľa čoho sa Mužík následne rozhodol, čo vlastne zasadí: obilie alebo repu.

Kam vedú sugescie freudizmu

Tá okolnosť — že ucelený program činnosti robota je svojimi rôznymi fragmentmi rozmiestnený v psychike množstva jednotlivcov, z ktorých si ani jeden neuvedomí celú úplnosť programu, a ktorí preto dohromady takto tvoria „biosystém“-robot, fungujúci na generačne obnovujúcej sa báze elementov biologického druhu Homo Sapiens zemskej biosféry — je iba spôsob maskovania „biosystému“-robota v kultúre dnešnej globálnej civilizácie. No robotika zostáva robotikou bez ohľadu od použitej bázy elementov pri jej tvorení.

Analýza Biblie z pohľadu všeobecnej teórie riadenia a teórie algoritmov ukazuje, že židovstvo je umelo a cielene vytvorený (z „etnografického materiálu“, ktorý bol po ruke, a jeho „zostaviteľov“) — „biosystém“-robot, naprogramovaný raz a navždy, čím je zároveň zbavený slobody vôle, čo je nezlučiteľné s ľudskou dôstojnosťou¹.

A kým v biblickej civilizácii je sloboda vôle nežidovského obyvateľstva skutočne potlačená zvieracími inštinktmí, tak sloboda vôle židovstva je potlačená ešte tvrdsie biblickou doktrínou na získanie neobmedzenej svetovej nadvlády na základe monopolu na úžeru, kde nadvládou úžerníctva je zdeformované bankovníctvo na celom svete.

Pritom tu nejde reč o túžbe dosiahnutia svetovej nadvlády zo strany židovstva a jeho „elity“, ako na tom trvajú všemožní „bojovníci“ s židomasonským sprisaháním a nástrahami sionizmu. Reč ide o zámere ovládnutia sveta zo strany anonymných majiteľov biblického projektu a „biosystému“-robota (židovstva, jeho nositeľa). No samotní majitelia projektu počas stáročí nehľadajú svetskú slávu a popularitu v spoločnosti človekupodobných zvierat (ktorých správanie je podriadené inštinktom) a človekupodobných biorobotov (ktorých správanie sa podriaďuje programovaniu psychiky biblickou kultúrou).

„Chovatelia dobytku“ a „robotechnici“ nevystavujú svoju činnosť na obdiv, čím vytvárajú ilúziu, že všetko v živote civilizácie beží samo od seba v neznámej a nepredvídateľnej hre „sociálneho živlu“, alebo podľa Božieho predurčenia, avšak stotožňovanom v spoločnosti — ich úsilím — s Bibliou. Udržiavanie obyvateľstva biblickej civilizácie v dobytčom/zombi stave je základom ich moci nad ňou a prostriedkom rozširovania sféry ňou neseného otroctva do globálnych rozmerov². Preto je pre nich výhodnejšie reklamovať psychické zvrhlosti, opisované Freudom a celou západnou školou psychoanalýzy, a podávať ich ako biologicky pre ľudstvo predurčenú, a preto aj prevládajúcu, normu.

Prirodzene, vstúpiť vyloženú lož pod rúškom pravdy je neodpušiteľné, no bezducho jej veriť je nemenej neodpušiteľné, pretože lož o psychickej činnosti ľudí disponuje schopnosťou *stať sa životnou realitou v prípade, ak s ňou ľudia budú súhlasiť*.

A rozprávacím o „Oidipovom komplexe“, S. Freud plnil sociálnu objednávku anonymných „chovateľov dobytká“ a „robotechnikov“. No S. Freud ho vyplnil zle. Vidno to, napríklad, z knihy Immanuela Velikovského „Oidip a Achnaton“, v ktorom sa I. Velikovskij (*syn rabína, ktorý dostal*

¹ Podrobne je otázka rozobraná v analytickej správe „Sinajský pochod“, v ktorej sa analyzujú sociálne technológie rozpracovania a vstúpenia umele vytvorenej kultúry, zameranej na dosiahnutie neobmedzenej svetovej nadvlády, opísané v 14. kapitole knihy „Numeri“.

Tu len v krátkosti opíšeme hlavný obsah menovanej analytickej správy. Po odchode z Egypta putovalo židovstvo na čele s Mojžišom približne rok po púšti, krmilo sa nebeskou mannou, bolo oslobodené od nutnosti premýšľať nad zabezpečením stravy a iného, následkom čoho malo dosť voľného času na uvažovanie nad informáciou, ktorá mu bola daná cez Mojžiša Zhora za tým účelom, aby židovstvo uskutočnilo v dejinách misiu osvety všetkých národov, ktoré upadli do modlárstva a mnohobožstva. Po skončení tohto obdobia, bolo starovekým židom cez Mojžiša ponúknuté vojsť do Palestíny, ako nositeľom tejto misie, no oni to kvôli strachu odmietli. Vyvolali vzburu, po ktorej Mojžiš odišiel z riadenia tejto občiny. (*Ten, kto reálne ďalej viedol židov po zostúpení z hory Sinaj, nebol Mojžiš*)

Po tomto nasledovalo 40-ročné uväznenie v Sinajskej púšti a prekrútenie pôvodnej (danej cez Mojžiša) vierouky predstaviteľmi staroegyptskej hierarchie Amona, ktoré bolo napokon sprevádzané kanonizáciou Mojžiša, ako proroka prekrútenej vierouky.

A zároveň misia osvety všetkých národov bola zamenená za misiu skúpenia sveta na základe úžernického monopolu s cieľom získania svetovej nadvlády pre majiteľov tohto kanonicky-biblického globálneho projektu a jeho nositeľov — židovstva, ktorých kolektívne a individuálne nevedomie i vedomie boli počas sinajského „pochodu“ „preprogramované“ umelo navrhnutou kultúrou i mravnosťou, odporujúcimi všetkým svojbytným národným kultúram.

Kultúra vynesená zo Sinajskej púšte bola bezducho dedená z pokolenia na pokolenie a dožila až do súčasnosti.

² A ak sa pozrieme na diela západnej scify, tak hranice túžob otrokárov sú ohraničené len možnosťami technických prostriedkov dosiahnuť ten-ktorý rajón vzdialeného Vesmíru.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

obstojnú rabínsku výchovu a mnohostranné vzdelanie) sťažuje, že pri tak podrobnom rozbere „Oidipovho komplexu“ ho S. Freud sám nespojil s Achnatonom¹, v ktorom I. Velikovský uvidel prototyp Oidipa. A miesto toho, aby „Oidipov komplex“ pripísal Achnatonovi (prvému v klasickej chronológii historicky zaznamenanému učiteľovi viery — o jedinom Bohu), S. Freud presvedčivo predstavil Mojžiša ako Egyptana, žreca vyšších úrovní zasvätenia a pokračovateľa Achnatonovho diela, no nie žida, ktorý sa stal legendárnym vodcom vyvoleného² ľudu, čím tak zbavil nevinnosti (v oboch zmysloch) storočiami kultivovaný historický mýtus, sprevádzajúci bibliu a ležiaci v základoch kultúry celej Západnej civilizácie. Preto musel I. Velikovský v spomínanej knihe sám za S. Freuda urobiť túto špinavú robotu: stotožniť mýtického Oidipa s historicky reálnym Achnatonom, ku ktorému mali „chovatelia dobytká“ a „robotechnici“ oveľa väčšie výhrady spojené s tým, že Achnaton učil viere jednému Bohu, ktorý je dostupný v modlitbe každému človeku bez rituálno-kultových úskokov a prostredníkov — sprostredkovateľov božej milosti.

Avšak názory I. Velikovského sa nestali natoľko známymi ako názory S. Freuda. A keďže nenašli dostatočnú odozvu a podporu v prostredí bezducho-dôverčivej „spoločnosti“, tak I. Velikovský už v podstate nedokázal skorigovať tento vplyv na spoločenské povedomie, aký sa S. Freudovi podarilo vyvolať spôsobom, nie celkom prijateľným pre majiteľov židovstva. No sťažnosti I. Velikovského na „chyby“ v práci S. Freuda, ktorý sa ku koncu života začal vymaňovať z programu biblického projektu, vysvetlili chápujúcim to, ako vznikajú „svieže závaný“ v biblickej kultúre, a akým smerom dokážu postrčiť rozvoj ľudstva.

Napriek tomu, hoci existencia ľudstva trvajúca tisíceky rokov je objektívnou danosťou, tak práve psychológia (spomedzi všetkých rozvinutých vied v civilizácii) je tou najviac subjektívnou, pretože človek v nej vystupuje aj ako objekt výskumu, aj ako subjekt výskumník, aj ako nástroj, aj ako stelesnená neformalizovaná (algoritmická a heuristická³) výskumná metóda. Preto, ak si aj niekto prečíta všetko napísané o skrytom matriarcháte (ako prejave dominancie zvieracích inštinktov v psychike) v súčasnej civilizácii, aj o tom, akú úlohu v nej zohrávajú názory S. Freuda a západnej školy psychoanalýzy, mnohí jej prívrženci aj tak zostanú pri „Oidipovom komplexe“ predurčenom pre mužov a „komplexe kastráta“ predurčenom pre ženy, a rozmanitých samovražedných komplexoch. Závery, vyvedené v aktuálnej práci o tom, že skrytý matriarchát existuje do dnešných časov, bez ohľadu na to, že neskrývaný, ak aj niekedy existoval, tak zmizol pred niekoľko tisíc rokmi; že inštinktno podmienený matriarchát sa biologicky aj historicky vyčerpal pri dnešnej kvalite civilizácie a stupni jej rozvoja, a predstavuje reálnu hrozbu pre budúcnosť celej biosféry Zeme, a nielen pre ľudstvo — sú v ich chápaní Sveta — len našimi výmyslami o organizácii ľudskej psychiky, a preto štatisticky nemajú žiadny významný objektívny základ v reálnom živote. Existuje množstvo ľudí, pre ktorých — nezávisle od toho, čo a ako prebieha okolo nich v živote — je typické uctievať modly, v závislosti ktorých sa bezducho ocitli...

No existujú aj nesporne objektívne údaje, potvrdzujúce náš názor. Ešte v r. 1970 bola zverejnená kniha Grigorija Moisejeviča Idlisa „Matematická teória vedeckej organizácie práce a optimálnej štruktúry vedecko-výskumných ústavov“⁴, ktorá je zasvätená najmä analyzovaniu gradácie kvalifikačných úrovní a porovnaniu získaných teoretických výsledkov s údajmi štatistických pozorovaní sovietskej vedeckej sféry do polovice 1960-tych rokov.

Zaoberajúc sa problematikou zdokonaľovania organizácie pracovných kolektívov, G.M. Idlis sa absolútne správne díval na vedu, ako na jedno z odvetví ľudskej činnosti v celostnom systéme všeobecného zjednotenia práce, a práve preto možnosti nárastu množstva vedeckých pracovníkov v spoločnosti on hodnotil na pozadí všeobecného nárastu počtu obyvateľstva na planéte. G.M. Idlis píše⁵:

¹ Desiaty faraón 18. dynastie (od r. 1375 pred n.l.) podľa tradičnej chronológie.

² O podstate misie, pre ktorú bol ten národ vyvoleným, I. Velikovský predvídavo nepíše.

³ Od legendárneho Archimedovho radostného výkriku „Heuréka!!!“, s ktorým bežal nahý po meste, po vnuknutí, v ktorom sa mu odhalil zákon, ktorý dostal jeho meno.

⁴ AV Kazašskej SSR, Astrofyzický inštitút, vyd. „Veda“, Alma-ata, r. 1970.

⁵ Str. 236 - 238. Číslovanie vzorcov a obrázkov je zmenené, odkazy na predchádzajúce kapitoly citovaného zdroja sú vynechané.

Kam vedú sugescie freudizmu

«V prvotnom štádiu rozvoja civilizácie, keď priebežné tempá prirodzeného nárastu populácie $dN(t)/dt$ sú určované priemerným pravdepodobným (matematicky očakávaným) množstvom príslušných viac-menej náhodných vzájomných stretnutí potenciálnych matiek¹ a otcov, tvoriacich určité relatívne časti celej populácie, t.j. v konečnom dôsledku, spravidla, sú jednoducho úmerné mocnine priebežného súhrnného počtu skúmanej spoločnosti $N(t)$,

$$dN(t)/dt = \beta \cdot N^2(t), \quad (\text{vz. 1})$$

integrálny štatistický zákon nárastu populácie musí mať hyperbolickú formu,

$$N(t) = N(0)/(1 - \beta N(0) t) = N(0)/(1 - t/t_{kr})$$

$$(t \leq t_0 < t_{kr}). \quad (\text{vz. 2})$$

Na prahu tzv. kritickej epochy extrapolovaného katastrofického (nekonečného) preľudnenia

$$t_{kr} = 1/(\beta \cdot N(0)) \quad (\text{vz. 3})$$

sa začnú hlásiť príslušné efekty osobitého — skôr či neskôr nevyhnutného — nasýtenia, vďaka čomu sa východisková hyperbolická forma integrálneho štatistického zákona prirodzeného nárastu populácie (vz. 2) so systematicky sa zmenšujúcou periódou zdvojenia súhrnného počtu celej populácie

$$T_v(t) = (\ln 2)/(1/N(t) \cdot dN(t)/dt) = (t_{kr} - t) \ln 2$$

$$(t \leq t_0 < t_{kr}) \quad (\text{vz. 4})$$

buď zmení v prípade optimálneho rozvoja danej civilizácie (v epoche zásadnej role vedy) na normálnu exponenciálnu formu tohto zákona s počiatočným celkovým počtom

$$N(t_0) = N(0)/(1 - t_0/t_{kr}) < \infty \quad (t_0 < t_{kr}) \quad (\text{vz. 5})$$

a s príslušnou konštantnou (minimálnou) periódou zdvojenia

$$T_v = T_v(t_0) = (t_{kr} - t_0) \ln 2 > 0, \quad (\text{vz. 6})$$

pri nutnej podmienke

$$t_0 < t_{kr}, \quad (\text{vz. 7})$$

alebo — po viditeľnom znížení dosiahnutého relatívneho tempa populácie — prejde do podstatne odlišnej konkrétnej formy všeobecného zákona, charakteristickej pre intelektuálne degradujúcu spoločnosť s asymptoticky stabilizovaným súhrnným počtom obyvateľstva.

Mimochodom, známy sovietsky astrofyzik I.S.Šklovskij², analyzujúc najspoľahlivejšie faktické údaje o dynamike nárastu celkového počtu ľudstva $N = N(t)$ za posledných niekoľko storočí³, vyrátané modernými metódami výpočtu civilizácie, obrátil pozornosť na bezprostredne pozorovateľnú a pomerne presnú lineárnu závislosť nepriamoúmernej veličiny tohto počtu od času, t.j. čisto empiricky dospel k teoreticky vyššie odvodenému hyperbolickému zákonu nárastu populácie (vz. 2) a vyhodnotil pritom konkrétny význam príslušnej kritickej epochy $t_{kr} = 2030 \pm 5$ rokov.

Skutočne, na grafe s priradenými veličinami t a $1/N$ na osi x a y (vid' obr. 2) príslušné faktické body pomerne presne ležia na teoretickej priamke

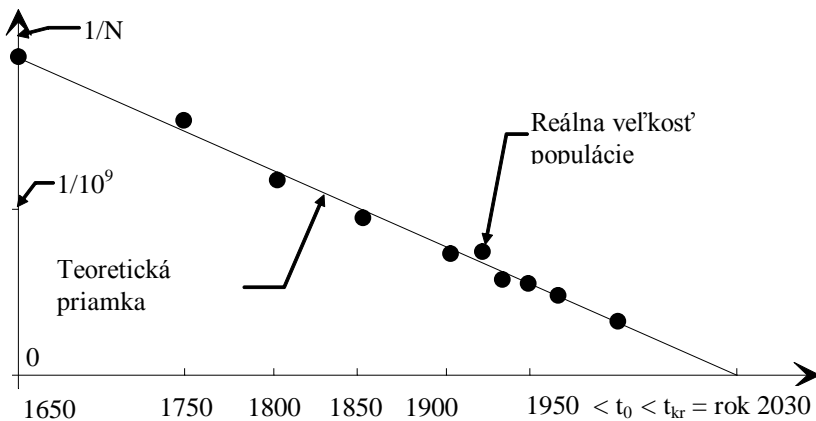
¹ Výpočet začal G.M.Idlis s matkou, čím v zamlčaní poukázal na dominanciu matriarchátu a aktívnu rolu ženy vo veci pritiažnutia partnera a pokračovaní rodu.

² Vid'.: I.S.Šklovskij. Vesmír. Život. Rozum. Moskva 1965.

³ Vid'.: V.Seregín. Marxizmus a antimarxizmus o populačnom probléme. «Komunistka», 1964, № 3, str. 107 – 115.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

$1/N(t) = (1 - t/t_{kr})/N(0)$
 s parametrami $t_{kr} = \text{rok } 2030$; a $N(0) = 101,4 \cdot 10^6$ ».

Za týmto obrázkom G.M.Idlis uvádza nižšie zobrazenú tabuľku 1, v ktorej porovnáva teoretický počet obyvateľstva Zeme, získaný na základe hyperbolického zákona (vz. 2) s reálnym počtom obyvateľstva v rôznych rokoch, počnúc rokom 1650 až po rok 1964. V nej uvádza, že priemerná kvadratická odchýlka teoretických hodnôt od reálnych údajov tvorí 0,025.

Obr. 2. Porovnanie známych reálnych hodnôt priebežnej súhrnnej počtosti ľudstva (N) v dostatočne známych a dobre naštudovaných epochách (t) s príslušným prirodzeným — teoreticky očakávaným — hyperbolickým zákonom nárastu populácie: $N(t) = N(0)/(1 - t/t_{kr})$, t.j. $dN/dt \sim N^2$.

Tabuľka 1

Roky t_i , $i = 1, \dots, n$	Zaľudnenie Zeme N v miliónoch ľudí		Relatívna odchýlka $\Delta = \frac{N_{reál.} - N_{teor.}}{N_{teor.}}$
	Teoreticky	Reálne	
1650	542	545	+0,01
1750	735	728	—0,01
1800	895	906	+0,01
1850	1144	1171	+0,02
1900	1583	1608	+0,02
1920	1871	1789	—0,04
1930	2058	1993	—0,03
1940	2287	2248	—0,02
1950	2573	2517	—0,02
1960	2941	2995	+0,02
1964	3119	3260	+0,04
Priemerná kvadratická relatívna odchýlka $\sigma = \sqrt{\frac{\sum \Delta^2}{n}}$			0,025

«Toto porovnanie svedčí o dostatočne dobrej zhode medzi vyššie rozobranou teóriou a reálnou skutočnosťou: príslušná priemerná kvadratická odchýlka tvorí iba 2,5 %. Takto, dodnes faktický systematický nárast súhrnnej počtosti celého ľudstva prebiehal (a ešte prebieha¹) podľa obyčajného hyperbolického zákona prirodzeného nárastu populácie (vz. 2), teoreticky príznačnému pre prvotné štádium náhodného rozvoja ľubovoľnej civilizácie a majúcejemu v danom prípade konkrétnu podobu:

$$N(t) = 101,4 \cdot 10^6 / (1 - t/2030) \quad (t \leq t_0 < \text{rok } 2030).$$

A ak celé ľudstvo chce skutočne ďalej prejsť do štádia optimálneho rozvoja (t.j. do epochy s náležitou funkciou vedy v živote spoločnosti, kde sa včas — neodkladne — riešia všetky aktuálne problémy), tak by to malo urobiť už v najbližšej budúcnosti, a konkrétne v epoche

¹ Veľmi dôležitá poznámka G.M.Idlisa, ako bude vidieť aj z jeho ďalších záverov a našich komentárov.

Takže, celkový problém vedeckej organizácie práce a optimálnej štruktúry celej ľudskej spoločnosti je v skutočnosti jedným z najaktuálnejších problémov súčasnosti. Praktické riešenie tohto, skutočne, neodkladného problému už nemožno prekladať na plecía vzdialených potomkov». (Citovaný zdroj, str. 239, 240).

Uvedené citáty je nutné objasniť. Predovšetkým, G.M.Idlis sa otázkami individuálnej a kolektívnej (súbornej), normálnej a zvrátenej psychológie nezaoberal. On zostrojil teoretický model určenia počtu obyvateľstva civilizácie v jej rannom štádiu rozvoja (toto on píše sám) a preukázal, že model sa dosť dobre zhoduje s reálnymi hodnotami počtu ľudstva, ktoré boli získané na základe údajov historickej vedy od polovice 17. storočia až takmer po súčasnosť.

Z tak dobrej zhody reality s matematickým modelom, vhodným pre akúkoľvek populáciu dvojpohlavných mobilných organizmov, a nielen pre civilizáciu v jej rannom štádiu rozvoja, keď kultúra je ešte pomerne nerozvinutá — možno pochopiť, žiadne podstatné zmeny sa v mechanizmoch regulácie množstva populácie za posledné tisícročia odhaliť nepodarilo. To znamená, že aj v súčasnosti sú rovnaké, aké boli v ranných štádiách rozvoja civilizácie. O tejto etape rozvoja civilizácie sme vyššie v aktuálnej práci písali, že vrodene inštinkty mali v psychike spoločnosti a živote civilizácie vyšší význam, než kultúra, ktorá je výtvorom rozumu a intuície.

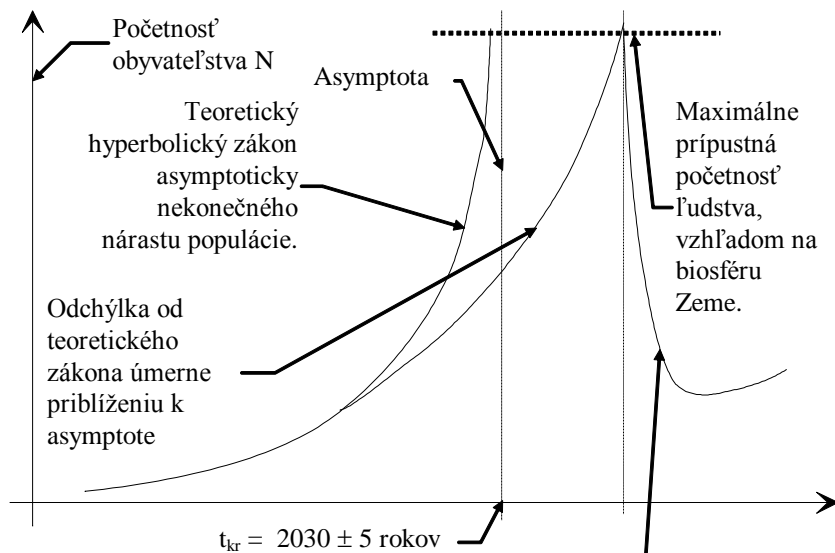
V podstate tento náš výrok potvrdil aj G.M.Idlis, nakoľko poznamenal, že ním vytvorený teoretický model opisuje nárast populácie v periode, keď veda nehrala a nehrá určujúcu rolu v odhalovaní a výbere cieľov, spôsobov a prostriedkov rozvoja života spoločnosti¹. Keďže samotná veda je tak či onak účelovou intelektuálnou činnosťou, tak v prípade, ak intelektuálna činnosť nehrá v živote civilizácie určujúcu rolu, tak to znamená, že veda hrá podriadenú rolu, a určujúcu rolu hrá niečo iné: inštinkty, bezduché zvyky-automatizmy a taktiež posadnutosť (v inkvizítorskom zmysle tohto slova) v každodennom živote, a len v niektorých mimoriadnych situáciách aj rozum, intuícia a mentorstvo Zhora.

Ďalej treba obrátiť pozornosť aj na to, že abstraktná veličina $1/N$ (vhodná na zjednodušenie formy grafu), ktorá je nepriamo úmerná počtu obyvateľstva, sa v prírode bezprostredne nenachádza, hoci ju možno použiť pri rôznych druhoch porovnávania, keď je to vhodné z rôznych čisto matematických príčin (zjednodušenie výpočtov atď.). Preto kvôli získaniu väčšej názornosti sa teraz presunieme od skúmania veličiny $1/N$ k skúmaniu priamo pozorovateľnej veličine početnosti ľudstva N (vz. 2).

Nasledujúci obr. 3 podobne, ako obr. 1, má len schematický (zjednodušený), a nie podrobný charakter. Avšak jeho elementy určitým spôsobom zodpovedajú elementom, ktoré sa nachádzajú na obr. 2. Priamke $1/N(t)$, zobrazenej na obr. 2, zodpovedá na obr. 3 krivka „Teoretický hyperbolický zákon...“. Cez bod, ktorý na obr. 2 zodpovedá hodnote t_{kr} , prechádza na obr. 3 vertikálna asymptota — priamka, ku ktorej sa bezmedzne približuje krivka početnosti obyvateľstva pri nekonečnom navýšení populácie, no nikdy nepretína asymptotu.

¹ G.M.Idlis však vyrazil nádej ohľadom zmeny dnešnej epochy za epochu «s náležitou funkciou vedy v živote spoločnosti, kde sa včas — neodkladne — riešia všetky aktuálne problémy».

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Biosféro-demografická katastrofa, možná pod vplyvom biosférych mechanizmov regulácie počtu populácií a druhov pri preplnení ľudstvom ekologickej niky v prípade, ak si civilizácia zachová prevládajúci typ psychiky, podriadený zvieracím inštinktom a zombirujúcej kultúre.

Obr. 3. Teoretický hyperbolický zákon rastu veľkosti populácie a reálna perspektíva, pri zachovaní civilizáciou v psychike prevládania inštinktívnych programov správania.

Ohraničené systémy, akými sú Zem a jej biosféra, vo svojej reálnej povahe vecí do seba nezahŕňajú abstraktno-teoretické nekonečná a asymptoty.

To znamená, že pri priblížení k časovému okamihu t_{kr} , ktorého MATEMATICKY PRESNÁ, a nie historicky reálne presne predpovedaná hodnota 2030 (± 5 rokov) je získaná z analýzy historických údajov o počte obyvateľstva, sa reálna krivka rastu početnosti bude odchyľovať od teoretického hyperbolického zákona pod vplyvom rôznorodých spoločenských a biosférych faktorov. Odchýlenie reálnej krivky od teoretickej na obr. 3 je zobrazené spôsobom, ktorý zodpovedá určitému spomaleniu tempa nárastu obyvateľstva v porovnaní s teoretickým zákonom v miere približovania sa

k epoche t_{kr} .

Napriek tomu, ak sa zachová inštinktmi podmienený charakter nárastu obyvateľstva, ktorý sa vyskytuje naprieč celými známymi dejinami súčasnej civilizácie, tak početnosť obyvateľstva prevýši hraničnú úroveň, ktorú dokáže zniesť biosféra Zeme pri dnešnom type civilizácie¹. V takom prípade sa ľudstvo, disponujúce rozumom, intuíciou, kultúrou, *nevyhnutne* ocitne pod vplyvom biosférych mechanizmov regulácie počtu populácií všetkých živočíchov a rastlín, t.j. rôznych hladomorov, chorôb, *požieračov* (napr. krysy, krvilačný hmyz a šváby, jednobunkové améby a bičičkovce atď. dokážu mnohé).

Nehovoriac už o strastiplnom charaktere (pre ľudí) takejto regulácie počtu nadmieru premnoženého druhu biosférych mechanizmami. Pre držiteľov rozumu a intuície, schopných predvídať budúcnosť a nachádzať jej vhodné varianty a *sebadisciplinovanane* viesť seba k najlepšej z nich, by bolo neodpušiteľné, aby sa stal obeťou takejto biosféro-demografickej katastrofy.

Ničmenej, vzhľadom na túto možnosť je na obr. 3 zobrazená maximálne prípustná (biosférou Zeme) úroveň počtu obyvateľstva civilizácie, a tiež biosféro-demografická katastrofa, ako prudký pád počtu obyvateľstva v dôsledku dosiahnutia a prevýšenia úrovne početnosti ľudí.

Na obr. 3 je odklon reálnej krivky početnosti obyvateľstva od teoretického zákona zobrazený tak, že biosféro-demografická katastrofa nastáva po uplynutí nejakého času po $t_{kr} = 2030 \pm 5$ rokov. No treba mať na zreteli, že hoci AIDS, nárast úmrtnosti od onkologických ochorení a.i. umožňujú predpokladať, že tempá nárastu obyvateľstva klesajú v porovnaní s teoreticky očakávanými (na základe hyperbolického zákona), v dôsledku čoho je na obr. 3 aj schematicky zobrazený skutočný vzájomný pomer teoretickej krivky a reálnej krivky počtu obyvateľstva, napriek tomu však veda nepozná nič presné ohľadom skutočnej úrovne hraničnej početnosti ľudstva², akú je schopná vydržať zemská biosféra pri dnešnom technokratickom charaktere života civilizácie a technogénnej záťaži na životné prostredie bez toho, aby spôsobila biosféro-demografickú katastrofu pre ľudstvo.

¹ Nie je vylúčené, že pri inom type civilizácie, majúcej iný charakter vzťahov s biosférou planéty, je iná aj maximálne prípustná hodnota počtu obyvateľstva na Zemi.

² V tejto veci existujú len predpoklady, rôznym spôsobom zdôvodnené.

Kam vedú sugescie freudizmu

Inými slovami, vôbec nie je isté, že demografická katastrofa, zobrazená na obr. 3 po roku $t_{kr} = 2030 (\pm 5 \text{ rokov})$, je možná až po tomto čase. Lebo ak na obr. 3 je prípustná (biosférou Zeme) úroveň počtosti ľudstva, pri dnešnom technokratickom charaktere civilizácie, vyššia (nadhodnotená) oproti objektívne reálnej, potom je biosféro-demografická katastrofa možná aj pred uvedeným rokom $t_{kr} = 2030 (\pm 5 \text{ rokov})$.

Biosféro-demografická katastrofa globálneho rozsahu¹ je možná pri zachovaní dominancie zvieracích inštinktov a zombirujúcej kultúry nad psychikou a správaním civilizácie, a na obr. 3 je zobrazená ako prudký pokles počtu obyvateľstva, kde vyzerá pomerne abstraktne a nie príliš hrozivo. A nie každému stačí jeho predstavivosť, aby za obrázkom uvidel a v predstavách precítil možné hrôzy a životnú tragédiu stoviek miliónov ľudí (možno v niekoľkých generáciách).

Akoby na pomoc takýmto obmedzeným a na prítomnosť orientovaným individualistom, trpiacim nedostatkom predstavivosti a predvídavosti, v roku 1969 (rok pred tým, ako G.M.Idlis publikoval svoju knihu) bol vydaný zdanlivo fantastický román Ivana Antonoviča Jefremova „Hodina býka“, od toho času veľa ráz znovuyvydaný. V ňom bol daný opis biosféro-demografickej katastrofy istého „fiktívneho“ ľudstva, ktoré sa rozmnožilo natoľko, že preplnilo pre neho prípustnú ekologickú niku v biosfére, ohlodalo celú planétu a rýchlo (takmer úplne) vymrelo (podobne ako kobylka, čo spásala všetko), po čom ich civilizácia prežívala v stabilnom marazme, na vystúpenie z ktorého bol potrebný vonkajší vplyv. Príčina celoplanetárnej biosféro-demografickej katastrofy bola I.A.Jefremovom v „Hodine býka“ nazvaná tá istá, ako aj v aktuálnej práci: *Zvierací režim psychiky a režim psychiky zombi, a ako následok, neľudský charakter správania tých, ktorým bolo dané byť Ľuďmi* — hoci I.A.Jefremov vyjadril túto myšlienku trochu inými slovami².

Nie so všetkými závermi G.M.Idlisa možno súhlasiť. Napríklad, ak sa početnosť ľudstva po zavŕšení etapy rastu podľa hyperbolického zákona stabilizuje poblíž nejakej hodnoty, tak G.M.Idlis to pokladá za vlastnosť «intelektuálne degradujúcej spoločnosti» (*vid' jeden z citovaných odsekov jeho práce*). Intelektuálny pokrok civilizácie, podľa jeho názoru, by mal byť stále sprevádzaný nárastom počtosti ľudstva, ale tempom oveľa nižším, než podľa hyperbolického zákona (*možno to pochopiť z toho istého odseku, kde sa hovorí o intelektuálnej degradácii v prípade stabilizácie počtu obyvateľstva*).

Len sotva je to naozaj tak, ako predpokladal G.M.Idlis. Nárast počtu obyvateľstva, bezpochyby, zvyšuje informačnú kapacitu kultúry a silu kolektívneho intelektu ľudstva³, no predsa len je ohraničený možnosťami biosféry Zeme vydržať určitý nadkritický počet ľudí a ich sprevádzajúcej technosféry.

Preto, do začiatku osvojenia blízkeho a vzdialeného Kozmu (*s cieľom zaľudniť ho*), ak niečo také predsa len bude mať miesto v budúcnosti, aby sa ľudstvo vyhlo biosféro-demografickej katastrofe, ktorej možnosť G.M.Idlis vôbec neskúmal, bude potrebné udržiavať početnosť obyvateľstva Zeme na úrovni nižšej, než je úroveň maximálne znesiteľná biosférou Zeme.

No pri tejto (do-kritickej) početnosti je potrebné zdokonaľovať kultúru — osobnú aj spoločenskú — tak, aby nebolo hanbou ju vyniesť do Kozmu a ukázať „rozumným bratom“, ktorí možno lietajú na Zem aj v súčasnosti približne tak, ako my chodíme na exkurzie do zoológických záhrad a sledujeme v televízii „Zo sveta zvierat“, pretože predpoklady k takémuto ich možnému vzťahu k pozemšťanom sú prítomné v psychike a kultúre dnešnej globálnej civilizácie.

¹ Keďže globálna civilizácia predstavuje sama osebe súhrn regionálnych civilizácií (medzi ktoré patrí aj RF), viac či menej vzájomne izolovaných, tak globálnej biosféro-demografickej katastrofe môže predchádzať biosféro-demografická katastrofa v jednej z nich. Takýto proces sa nadnárodné sily Západu pokúšajú uskutočniť v RF rukami miestneho vládnuceho režimu.

² «A nedávne katastrofické následky preľudnenia? Celá vaša planéta je pokrytá cintorínmi — desiatky miliárd obetí nevzdelanosti a tvrdohlavosti... Bežná odplata za civilizáciu zbavenú múdrosti. Dopustiť slepé preplnenie ekologickej niky, ako u hociktorého druhu zvierat?! Smutný a hanebný výsledok pre homo sapiens — človeka múdreho» — Zbierka diel I.A.Jefremova v 5. zväzkoch, zv. 5, kn. 2, str. 134, vyd. „Mladá garda“, Moskva, 1989.

³ Ozmyslenej kultúry, ktorá v súčasnosti zatiaľ vybudovaná nie je, v dôsledku čoho kolektívny intelekt, plodený množstvom jednotlivcov, trpí rozdrobenosťou, t.j. schizofréniou.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Avšak znepokojuje nás čosi iné. Román „Hodina býka“, napísaný zrozumiteľne, bez vysoko-odborných termínov, ktorý je zaujímavý na čítanie aj pre tínedžerov¹, aj prírodovedecká práca G.M.Idlisa, plná strohých matematických výpočtov, boli v ZSSR publikované približne narovnať asi pred 30-timi rokmi. Ubehla takmer polovica z lehoty vypočítanej I.S.Šklovskim a G.M.Idlisom do nástupu roku 2030 (± 5 rokov), kritického (v matematickom modeli) pre život spoločnosti na základe oddávna až dodnes funkčného hyperbolického zákona nárastu počtu populácie, v základe ktorej leží podriadenosť psychiky a kultúry spoločnosti zvieracím pohlavným inštinktom.

Práve do tohto kritického roku 2030 (± 5 rokov) G.M.Idlis odporúča prejsť k inému zriadeniu života spoločnosti vcelku rozumných bytostí, no „vodcovia národov“, „intelektuáli“, „dejatelia umení a pedagógovia, „svetové zákulisie“ celý ten čas si počínajú tak, akoby uvedený problém vôbec neexistoval.

Následkom tejto „nevnímovosti“ politikov, „intelektuálov“, učiteľov i hierarchov rôznych rádov utajujúcich svoju existenciu, v spoločnosti stále štatisticky prevláda psychika, v ktorej správanie množstva ľudí je podriadené vrozeným inštinktom a bezducho osvojeným návykom, nimi načerpaným zo studnice kultúry, zasvinenej počas niekoľkých tisícročí „chovateľmi dobytku“ a „robotikami“ — „progresormi“². A pritom, zachovanie si u civilizácie aj naďalej zvieracieho a kultúrou zombírovaného režimu prevládajúcej psychiky je priamou cestou k jej biosféro-ekologickej samovražde nezávisle od toho, či sa to celé udeje pred rokom 2030, alebo až po ňom.

Sumarizujúc okruh možností ďalšieho rozvoja ľudstva na doterajšej psychologickú osnove a pamätajúc na to, že možnosti budúcnosti sú každopádne mnohovariantné, možno aj tak jednoznačne isto povedať nasledujúce:

- po prvé, biosféra je naozaj schopná zniesť ohraničené množstvo ľudí a tlak ich sprevádzajúcej technosféry;
- po druhé, v psychike človeka, nezávisle od jeho pohlavia, môžu vládnuť buď inštinkty, podriaďujúc si rozum a odmietajúc intuíciu; alebo psychika môže byť nastavená (samotným človekom) tak, že rozum načúva intuícii a zároveň sa opiera o inštinkty a kultúru predkov, pritom však slepo a bezohľadne neslúži zvieracej podstate a kultúrnym tradíciám. V závislosti od toho, aký typ psychiky prevláda v spoločnosti a dominuje v spoločenskom samoriadení, spoločnosť nesie takú či onakú mravnosť a etiku, ktoré sa následne v kultúre tejto spoločnosti prejavujú; a pri zmene pokolení je spoločnosť buď čoraz zhovädilejšia, alebo sa stáva čoraz Ľudskejšou.

Ak sa však obrátime k súčasnej pragmatickej vede, tak môžeme vidieť, že pre ňu je očividné len to prvé: že ľudstvo sa nemôže neohraničene plodiť a množiť v podmienkach ohraničených zdrojov³, ktoré ma k dispozícii na Zemi. A keďže možnosti expanzie do Kozmu s cieľom jeho zaľudnenia sú v súčasnosti zatvorené pre nerozvitosť technológií⁴, tak veda, obsluhujúca všakovaké potreby politiky, sa voľky-nevoľky uprela na problém ohraničenia veľkosti populácie a riadenia pôrodnosti.

A to druhé — že psychika človeka môže mať zvierací alebo zombírovaný, alebo Ľudský režim, a jeden a ten istý človek v rôznych periódach svojho života môže niesť raz zvierací (alebo zombírovaný), a raz Ľudský režim psychiky (striedavo, alebo nevratne prejdúc k jednému z nich); že psychika prevládajúca v spoločnosti sa odráža na kultúre a vzťahoch ľudstva s biosférou Zeme a Kozmom, a preto hovoriť o početnosti ľudstva a jej ohraničení bez preskúmania problematiky formovania mravnosti a psychiky už dospelých, nových a budúcich pokolení je skrátka neadekvátne; — to pragmatická veda schválne nevidí.

¹ Už dávno mal byť zaradený do školského kurzu literatúry, pretože, mimochodom, z neho sa možno dozvedieť mnoho užitočného pre život, čo však vypadlo z osnov špecializovaných kurzov škôl a VŠ.

² Slovo z lexikónu bratov Strugackých, označujúce PRIŠLÝCH „špecialistov“ na urýchlenie a riadenie rozvoja civilizácie.

³ Z ktorých časť patrí do kategórie neobnoviteľných. Inými slovami, čas potrebný prírode na odbúranie vedľajších výrobných produktov je porovnateľný s dĺžkou trvania, ak nie geologických, tak historických epoch, počas ktorých sa stihne vystriedať niekoľko spoločensko-ekonomických formácií, a to aj regionálnych civilizácií.

⁴ A technológie nie sú rozvinuté následkom zhovädilosti a zvrátenej agresívno-spotrebiteľskej mravnosti vcelku rozumných pozemšťanov, ktorých vedecká „elita“ sa vo svojej väčšine domnieva, napriek očividnej dejinnej skúsenosti, že mravnosť a etika nepodmieňujú výsledky vedecko-výskumnej a projektantsko-konštruktárskej činnosti.

Kam vedú sugescie freudizmu

Povedané sa prejavuje aj v diskusii, ktorá sa vedie všade v ruskej tlači ohľadom plánovaného federálneho programu „Plánovanie rodiny“ a zavedenia školského kurzu pod konvenčným názvom „sexuálna výchova žiakov“, v ktorom sa okrem iných vecí plánuje dať deťom predstavu o fyziológii a technike sexu (import učebného programu z Holandska) a naučiť deti používať prezervatívy a iné prostriedky na odvrátenie neželaného tehotenstva, ako aj zníženie rizika rôznych chorôb prenášaných pohlavnou cestou.

Kto by namietal: plánovanie rodiny je potrebné, pohlavné vzťahy musia prinášať radosť a šťastie, a nie problémy na zostupnej línii pokolení, no z tej pozornosti, ktorá je udeľovaná antikoncepcii, prostriedkom prevencie šírenia pohlavných chorôb a AIDSu, možno dospieť k jedinému záveru: „znepokojená verejnosť“ (*jak tá, ktorá vystupuje za zavedenie federálneho programu a učebného kurzu s týmto obsahom, tak aj tá, ktorá vystupuje proti*) nevidí to hlavné. A konkrétne:

Takáto pozornosť venovaná prezervatívom a podobným problémom, v podstate, vyjadruje oddanosť názoru (možno aj podvedomému), že pohlavné orgány sú dostupným prostriedkom na získanie pôžitku, a že možnosť venovať sa sexu je jednoduchým a vhodným spôsobom ako tráviť čas a emočne sa vybiť (alebo nabiť). A toto sa MLČKY predkladá ako to hlavné vo vzťahoch *partnerov na vyhľadávanie okamžitých (vzhľadom na dĺžku života) pôžitkov*.

Možné tehotenstvo pri súložii sa pri takomto postoji k problému formovania kultúry pohlavného života dorastajúcich pokolení ocitá medzi nepríjemnosťami, analogickými pohlavným chorobám a AIDSu, ktoré možno dostať pri bezstarostnom a bezohľadnom získavaní uspokojenia s kým sa podarí.

A tak aj v zamlčaní, ak je v pohlavnom správaní tým najdôležitejším získať pôžitok, potom homosexualita a ďalšie zvrhlosti pohlavného správania sú prejavom „vycibrenosti a vybrúsenosti“ chůťok a dopytu, a nie patológiou (*vrodenu alebo kultúrne podmienenou*¹).

Keďže zavedenie učebného kurzu „o prezervatívach“ v školách mnohých krajín bolo bezprostredne vyvolané znepokojením pohlavárov Západu z hrozby preľudnenia (*inými slovami, priamo je tu sledovaná úloha ohraničenia pôrodnosti*), a za hlavné poslanie sexu sa v zamlčaní označuje získanie pôžitku, potom aj rôzne druhy pohlavných zvráteností pri takto zadanej otázke o „plánovaní rodiny“, „sexuálnej výchove“, „bezpečnom sexe“ — sú tiež prostriedkom zníženia plodnosti populácie; a v tejto úlohe sú (pohlavné zvrátenosti) pre civilizáciu „užitočné“ a náleží im podpora z pohľadu jej pohlavárov: odtiaľto aj pramení globálna kampaň boja za práva „sexuálnych menšín“, ktorých podiel v zostave obyvateľstva rozvitých krajín Západu prudko rastie behom posledných desaťročí².

¹ Mozog muža a mozog ženy sa anatomicky odlišuje. Výskumy ukázali, že ak následkom genetických porúch pohlavie mozgu nezodpovedá pohlaviu tela, tak mozgová činnosť formuje pohlavnú orientáciu nezodpovedajúcu pohlaviu tela.

Okrem toho, v období pohlavného dozrievania, keď prebieha formovanie pohlavného správania, vplyv kultúrneho prostredia dokáže priviesť k formovaniu podmienených reflexov pohlavného správania, ktoré znemožnia normálne vzťahy s opačným pohlavím, až do toho času, kým nebudú zamenené podmienenými reflexami napomáhajúcimi normálnym pohlavným vzťahom.

² Dvakrát do mesiaca vychádzajúca publikácia svedkov Jehovových „*Prebudte sa!*“, ruskojazyčná edícia z 8. augusta 1996 (náklad 15 730 000 exemplárov v 80 jazykoch) informuje o mravnej degradácii Západu (str. 29):

«Dnešné publikum sleduje v televízii sex a obnažené telá oveľa ochotnejšie, než pred desiatimi rokmi, píše sa v londýnskych novinách „Independent“ (ich „Nezávislé“). Podľa spravodajstva Britskej rádiatelevíznej korporácie sa ženy v strednom veku stali tolerantnejšími k scénam tohto druhu. Približne 41 % starších žien nemá tiež nič proti takémuto vysielaniu. Okolo 75 % mládeže si zvyklo na nadávky, a pred 10 rokmi sa nad nimi nepohoršovalo 69 %. Najvýraznejšie sa zmenil postoj k homosexualite. 40 % žien starších ako 55 rokov, 56 % mužov vo veku od 35 do 55 rokov, a 70 % mladých ľudí vo veku od 18 do 34, dnes nič hanebné na homosexuálnych prejavoch nevidia. Za posledných desať rokov to je 20 % skok»

Z psychológie je známe, že všetky štatistiky sú v spoločnosti prepojené: t.j. ak 70 % nevidí nič hanebné a nechutné na homosexuálnych prejavoch, tak každý z nich v sebe nesie väčšiu alebo menšiu MRAVNÚ a ETICKÚ pripravenosť k homosexualite v životnej praxi pohlavných vzťahov.

Ako sme už spomínali skôr, z patologickej anatómie je známe, že mozog muža a mozog ženy sa anatomicky odlišujú. Následkom genetických defektov alebo poruchy práce správneho genetického programu môže vzniknúť vzájomný nesúlad medzi pohlavnými príznakmi mozgu a reprodukčnými orgánmi dospelého organizmu. Navonok sa to môže prejavovať tým, že človek v dôsledku mozgovej činnosti, ktorá nekorešponduje s pohlavím tela, má tendenciu správať sa homosexuálne (ale sa snaží o chirurgickú zmenu svojich vonkajších pohlavných znakov)

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Jedny z regionálnych novín RF v rámci diskusie o federálnom programe „Plánovanie rodiny“ a zavedení príslušného školského kurzu zverejnili článok na podporu tohto programu pod titulkom «Rómeo + Júlia + antikoncepcia... tretí nie je navyše»¹. Potrebnosť federálneho programu a príslušného školského kurzu sa v menovanom článku zdôvodňuje nasledovne:

«Do roku 1991 program neexistoval, a nikto nevedel o skutočnom správaní našich tínedžerov². Keď boli vyčlenené peniaze na program „Plánovanie rodiny“, tak v mnohých regiónoch RF bol vykonaný prieskum, a, hľa, čo ukázal. K momentu ukončenia školy tvorí počet absolútne zdravých dievčat-tínedžeriek 6,2 % a chlapcov 29 %. Čo predstavuje hrozbu pre zdravie detskej populácie a v prvom rade pre dievčatá-tínedžerky, reprodukčný potenciál RF.

Anketový prieskum u chlapcov-tínedžerov³, vykonaný v mnohých veľkých mestách, ukázal, že sexuálnu skúsenosť malo 48 % opýtaných. Najviac z nich začalo pohlavný život v 14 – 15 rokoch (46 %) a pomerne veľa (36 %) vo veku od 12 do 13 rokov. Väčšina sexuálne aktívnych chlapcov-tínedžerov fajčí (71 %), 82 % konzumuje alkoholické nápoje, a približne polovica z nich stihli vyskúšať narkotiká. Väčšina opýtaných nemala stáleho sexuálneho partnera, a odrazom tohto sa stal nárast chorôb prenášaných pohlavnou cestou medzi tínedžermi a mládežou.

V jednej zo škôl v našej oblasti vykonal zástupca riaditeľa anketový prieskum u detí stredných tried, a vznikol analogický obraz. T.j. menované čísla sú charakteristické aj pre našu školu.

Takže nebol to program „Plánovanie rodiny“, čo priniesol mravný rozvrat, ale tak sa zmenil život, tak zapôsobila spoločnosť, televízia, okolitý svet, že tínedžeri začali zavčasu vstupovať do pohlavného života⁴. A na boj za zdravie týchto detí, aby poznali následky pohlavného života, je vypracovaný tento program. On stojí na ceste ochrany⁵ detí pred hlúpym vplyvom okolitého sveta. Deťom treba dávať potrebnú informáciu⁶, tá uškodíť nemôže».

Ak sa pozrieme na uvedené údaje o detskom sexe z pohľadu „primitívneho divocha“ žijúceho v súlade s okolitým prostredím v kmeni, kde „iniciácia“ (zasvätenie a zapojenie) tínedžerov do dospelosti spadá zvyčajne do veku menej než 13 rokov, tak všetci, ktorí ho presiahli a upadli do štatistiky pohlavnej nedisciplinovanosti, podliehajú nemilosrdnej likvidácii za porušenie zoznamu

No aj pri zhode pohlaví mozgu a tela môžu byť programy homosexuálneho správania a iné zvrátenosti normálnej psychiky vstúpené zvonka: cez média a tiež cez ŠKOLSKÉ PROGRAMY. A k týmto druhom vplyvu sú najväčšie práve dorastajúce pokolenia. Uvedená štatistika z Veľkej Británie ukazuje, že média tejto krajiny ženú informáciu rozkladajúcu spoločnosť cez informačné dráhy s kladnými spätnými väzbami, čo sa aj premieňa na systematický nárast z pokolenia na pokolenie objektívne chybného správania a súhlasenia s ním všetkých ostatných. Okrem toho je to jeden zo spôsobov výchovy pokolení, v ktorých každodennom živote vládnu nad rozumom zvieracie inštinkty (normálne aj zvrátené), narúšajúc hierarchiu poriadku Sveta.

Tento proces zvrátenia normálneho rozvoja pokolení bol v RF aktivovaný s počiatkom reforiem podľa západného modelu. Rovnaké obvinenia z demoralizovania mládeže na adresu Západu vyjadrujú aj v krajinách Islamu a jazyčnickeho Východu.

¹ Ako vidno z názvu, v ktorom sú spomenutí neplnoleté — podľa platnej legislatívy — osoby, tak ním považujú za normálne SEXUÁLNE RADOVÁNKY práve tínedžerov, ešte neschopných viesť samostatný rodinný život a zabezpečených z veľkej časti všetkým nevyhnutným rodičmi z ich rodinného rozpočtu.

² Netreba sa pretvarovať: vedeli o všetkom, no nechceli o tom otvorene hovoriť, nazývať veci svojimi menami, ale farizejsky zo seba robili človeka svetlej komunistickej budúcnosti, žijúceho už v súčasnosti.

³ Autori článku z im známych dôvodov pomlčali o výsledkov ankety dievčat-tínedžeriek. Alebo takýto výskum vysokí „vedci“ iniciátori federálneho programu neprevádzali?

⁴ Je to správne tvrdenie, ale privádza k otázke: kto konkrétne z politikov a dejateľov umenia — inžinierov ľudských duší — je vinný z demoralizácie dorastajúcich pokolení počas celého povojnového obdobia. Nemecko-fašistickí okupanti boli svojho času ohromení, keď zistili, že slobodné dievčatá ktoré padli do zajatia boli, až na zriedkavé výnimky, skutočne panenské, čo sa v tých rokoch v Európe už nevyskytovalo.

⁵ Toto je dvojzmyselné: «stojí na ceste ochrany» môže dávať aj zmysel, že tam «stojí ako prekážka». T.j. že ochrániť deti od hlúpeho vplyvu okolitého sveta možno len cez mŕtvolu daného federálneho programu.

⁶ No aj nešikovné podanie informácií nemusí priniesť očakávané dobré plody.

Kam vedú sugescie freudizmu

„kmeňových tabu“, *riadiacich pohlavné vzťahy v kmeni v záujmoch podpory stability spoločnosti a zdravia jeho členov z pokolenia na pokolenie.*

Z etnografie, opisujúcej život primitívnych kultúr, sa možno dozvedieť, že v mnohých z nich nemohlo byť do života uvedené ani jedno rozhodnutie, ak sa pri jeho skúmaní vyjasnilo, že by s ním mohli byť nespokojní potomkovia (až do siedmeho kolena). Z pohľadu takýchto „divochov“ sme divochmi a bláznami my, nakoľko naši politici a drvivá väčšina občanov ŽIJÚ PRÍTOMNOSŤOU (aj bez reklamnej nápovede od firmy „Polaroid“) a zvysoka kašľú na to, čo bude po uplynutí nejakého času s ich vlastným zdravím; a postarať sa o zdravie svojich budúcich detí a vnukov, a o zdravie biosféry, zdieľanej nami všetkými — je o to viac nad ich možnosti pre nerozvitosť zmyslov, nedostatok chápania a chybnú výchovu.

A „divosi“, trestajúci smrťou od 12 — 13 rokov za porušenie „kmeňových tabu“, v tomto procese neboli vôbec na prítomný okamih orientovanými krutým a krvilačnými barbarmi, ale jednoducho ďalekozrivými a starajúcimi sa o budúcnosť jak svoju vlastnú, tak aj svojich potomkov¹. Práve v tomto veku tínedžer vstupuje do plnosti rozumu, hoci jeho životná skúsenosť je ešte ohraničená. No až po vstúpení človeka do plnosti rozumu sa v jeho správaní začína prejavovať to, do akej miery má moc nad sebou samým² a ako svojim každodenným správaním podporuje bezpečnú existenciu seba i okolia, t.j. spoločnosti, ktorá ho splodila, i životného prostredia. Ak však nemá nad sebou moc a, napríklad, pod vplyvom inštinktov poruší „tabu o manželstve a rodine“, potom z pohľadu normálneho „divocha“ nedisponuje ani ľudskou dôstojnosťou, hoci navonok vyzerá ako človek, ale v terminológii nami skúmanej psychologickéj otázky — nedisponuje Ľudským režimom psychiky. A tak, jedinec nezodpovedajúci kritériám kmeňa o ľudskej dôstojnosti podlieha neľútostnej eliminácii pre dobro všetkých ostatných, ktorí disponujú ľudským režimom psychiky podľa kritérií nastavených kmeňom do obradov iniciácie z detstva do dospelosti. Otázka eliminácie nedoľudí takto vypadáva z oblasti mravnosti a etiky ľudí, a prechádza do oblasti a praxe sociálnej hygieny³.

Pritom stojí za to obrátiť pozornosť na skutočnosť, že aj primitívne národy, aj mnohé prastaré civilizácie (ich pokračovatelia), určovali vek, od ktorého prichádzala plnosť práv a zodpovednosti za svoje konanie, ktorý predchádzal veku završenia činnosti genetického programu telesného rozvoja organizmu, t.j. pred vekom úplnej pohlavnej zrelosti. Pri takomto charaktere spoločenských tradícií dospelého života a výchovy detí, ľudia vstupujúci do reprodukčného veku už niesli plnú zodpovednosť pred spoločnosťou, vrátane aj za to, ako a komu dali nové telo, a spoločne s novým telom aj život na Zemi.

No v našej civilizácii je všetko naopak: najprv pohlavné dozrievanie, a potom vek určujúci získanie plnosť občianskych práv všetkých, bez ohľadu na to, či v tomto veku už vedia niesť zodpovednosť za následky vlastného správania (vrátane i sexuálneho), alebo z nich vyrástli nedoľudia v ľudskej podobe následkom rôznych genetických porúch a chybnéj výchovy, dopustených ich predkami v mnohých pokoleniach⁴. To je jedna strana otázky ohľadom detského sexu v našej spoločnosti.

Druhá strana otázky ohľadom detského sexu spočíva v tom, že poznatky o primitívnych normách sú potvrdzované životom v podstate aj dnes, v našej spoločnosti.

Skôr ako písať, že «na boj za zdravie týchto detí, aby poznali následky pohlavného života, je vypracovaný tento program. On stojí na ceste ochrany detí pred hlúpym vplyvom okolitého sveta. Deťom treba dávať potrebnú informáciu, tá uškodiť nemôže» — bolo treba pozrieť do učebníc

¹ No zavedenie v ZSSR v 1930-tych rokoch plnej trestnej zodpovednosti (až po zastrelenie) od veku 12 rokov vyvoláva až dodnes hystériu infantilnej, do staroby bezstarostno-nezodpovednej inteligencie.

² «Moc nad sebou samým je lepšia než tisícročná moc nad druhými» — vid' vyššie uvedený súfijský príbeh o Fudhaylovi a Harún al-Rašídovi.

³ Avšak v našej spoločnosti problém nespočíva v tom, či je prípustné a na akom základe likvidovať nedoľudí, ako to robili „divosi“. Problém spočíva v tom, ako vytvoriť v spoločnosti — v médiách, umení, v školách — proces vzdelávania tak, aby z novorodených detí vyrástali ľudia, a nedoľudia boli ojedinelými štatisticky nevýznamnými výnimkami z pravidla, ktorý sa za seba hanbia.

⁴ Plánované vydávanie pasov v RF od 14 rokov a ustanovenie plnej zodpovednosti za svoje činy od toho istého veku je jedným z mála spoločensko-prospešných opatrení dnešného režimu.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

z rokov 1970-80, a neutešovať seba i ostatných ilúziami, že stačí do školského programu zaradiť príslušný kurz, a všetko sa vyrieši a v živote zavládne pohoda.

Takto, vo vtedajšej učebnici „Anatómia a fyziológia človeka“ je paragraf s názvom „Hygiena vyššej nervovej činnosti“. V ňom sa priamo a nedvojzmyselne píše, že konzumácia alkoholu i fajčenie sa negatívne odrážajú na činnosti nervového systému a podryvajú zdravie. Možno si ľahko domyslieť, že potláčanie vlastnej nervovej sústavy fajčením a alkoholom — znamená znižovanie vlastného intelektuálneho potenciálu a vytváranie zvýšeného nebezpečenstva pre okolie následkom zvýšenia pravdepodobnosti rôznych chýb vo svojej činnosti¹; a okrem toho sú možné aj narušenia vo vlastnom genetickom aparáte, ktoré sa štatisticky predurčene prenášajú na deti fajčiarov a alkoholikov po zostupnej línii príbuzenstva². T.j. jednotlivec ktorý fajčí a pije alkohol NEMILUJE predovšetkým svojich potomkov, a preto je v sexuálnych vzťahoch jednoducho žiadostivý. Jednako, napriek správnym slovám napísaným v učebnici, a v škole za to získaným známkam od jedna do tri, málo kto z čitateľov tejto knihy vôbec nepije, zato veľmi mnohí z nich pijú „kultúrne“ alebo až kým sa im „všetko netočí“, a navyše aj fajčia.

Rovnako špatne sa má aj vec s praktickým uplatnením v živote poznatkov známych z iných učebníc. V učebnici dejepisu pre staršie ročníky z toho istého obdobia je opísané Francúzsko krátko pred francúzsko-pruskou vojnou, ako spoločnosť s rozvinutou „strednou triedou“ (*sen našich hňupov-demokratizátorov*) — rentierov, držiteľov všemožných „cenných“ papierov, ktorí „strihali kupóny“ (*parazitovali na cudzej práci, dostávajúc ročné percentá a dividendy*). Vo všetkých základných podrobnostiach je tam opísaná aféra známa pod menom „Panama“, počas ktorej od mnohých Francúzov vzali peniaze na kopanie Panamského kanálu, prisľúbiac dividendy zo šialených ziskov od jeho používania, potom ale kanál nezostrojili, peniaze nevrátili, dividendy nezaplatili, v dôsledku čoho sa odohral celofrancúzsky politický škandál.

O tomto, za svojich školských čias, určite čítali v učebnici dejepisu, povinnej pre všetkých, aj všemožní „bratia mavrodi“, aj ich činnosťou poškodení vkladatelia peňazí do všelijakých „MMM“ a „Čar“³, ktorí sa ulakomili na šialené percentá, na vyplatenie ktorých by bolo treba okradnúť všetkých ne-vkladateľov „MMM“. Napriek tomu v októbri 1995 v Rusku, kde žije okolo 110 miliónov voličov, bolo zhruba 40 miliónov „podvedených vkladateľov“, nehovoriac už o takmer stopercentnom rozšírení nákladu poukážok medzi takto seba-oklamánym obyvateľstvom.

Tieto dva príklady boli vzaté z učebnice pre staršie ročníky, kde žiaci už dosiahli vek, od ktorého by sa mal prejavovať rozum v ľudskom živote, samozrejme, ak v tom veku už disponujú nie zvieracím, ale ľudským režimom psychiky, prípadne sa nachádzajú na ceste k nemu a nie sú posadnutí. Takto možno očakávať, že ich správanie v dospelosti bude o to rozumnejšie, pokiaľ na sklonku svojich dní neupadnú do stareckého marazmu.

Napriek tomu, čo je známe z učebníc, len ojedinelí jednotlivci nepijú, málokto nefajčí, a poukážky sa rozobrali bez rozmyslu „jedným šupom“, a okolo 40 miliónov somárov sa zaregistrovalo do role úžerníkov-smoliarov, keď sa zapojili do všelijakých „MMM“, a približne 60 miliónov od r. 1991 oddane chodí na voľby a dávajú svoje hlasy kandidátom iba kvôli tomu, aby po pol roku zostali rozčarovaní z činnosti svojich vyvolencov, sľaby potvrdzujúc slová znamenitého ruského fyziológa akademika I.P.Pavlova:

«Musím vyjadriť svoj smutný názor na ruského človeka, on má taký slabý mozgový systém, že nie je schopný vnímať realitu, ako takú. Pre neho existujú iba slová. Jeho podmienené reflexy sú koordinované nie skutkami, ale slovami».

¹ Týka sa to všetkých druhov činnosti, no naša spoločnosť neuznáva len vedenie dopravných prostriedkov v podnapitom stave, a všetko ostatné — od opojnej lyriky až po riadenie štátu (až na zriedkavé výnimky) — akoby bolo normálne vykonávať aj „pod parou“.

² Svet funguje tak, že genetické choroby v budúcich pokoleniach sa často dajú pomerne ľahko odvrátiť samotnými rodičmi, no ak sa o to rodičia nepostarali, potom vyliečiť ich už u potomkov medicína nevie.

³ Finančné hry založené na pyramídovom podvode, ktoré sa rozmnožili v prvých rokoch príchodu „demokracie“ aj u nás, a doplatilo na ne množstvo obyčajných ľudí, len mali iní názov a šírili ich iní chytráci. — pozn. prekl.

Kam vedú sugescie freudizmu

No ako ukazujú reakcie väčšiny na slová zapísané v školských učebniciach, tak aj s *rozumnými slovami* sú ich podmienené reflexy (zvyky-stereotypy) zle skordinované.

T.j. život prebieha tak, ako keby všetky tieto desiatky miliónov ľudí, ktorí predtým získali jedno z najlepších vzdelaní (v ZSSR také bolo) vo svete, nevedeli premýšľať; alebo akoby sa v škole vôbec neučili a boli nútení prejsť celú evolučnú cestu od jednobunkových bičkovcov až do Človeka Rozumného každý sám-individuálne počas niekoľkých desiatok rokov (dĺžky svojho ľudského života), nemajúc za sebou kultúrne dedičstvo a skúsenosti mnohých pokolení predkov.

Reálna dejinná prax ukazuje, že poskytnutie žiakom (ale aj dospelým) znalostí vo veci toho či onoho problému, či už osobného alebo celospoločenského, získanie nimi dobrých a výborných známok na hodinách a záverečných hodnotení na každom z kurzov, nevytvára priamu závislosť medzi obsahom školských programov a osobným (i spoločenským) životom prevažnej väčšiny tých, ktorí tieto programy absolvovali. Zato vytvorenie štatistickej závislosti — presne opačnej voči blahým zámerom autorov školského programu — je plne možné pri dominancii zvieracieho režimu psychiky a orientácii správania na získanie pôžitku v prítomnosti.

Deje sa tak preto, lebo výsledok reakcie na poznatky je určovaný režimom psychiky a mravnosťou, ktoré sa sformovali ešte pred stykom človeka s poznatkami. A ak batola nevyrástlo ako Človek, ale ako civilizované rozumné zviera, prípadne biorobot-zombi naprogramovaný určitou kultúrnou tradíciou, tak pre neho sloboda vôľa Človeka Rozumného a sprevádzajúca ju Ľudská kultúra je príliš namáhavá, a v dôsledku toho vedomosti a zručnosti, ktoré si z nej môžu osvojiť, sa im vidia buď zbytočné, alebo sa ich snažia podriadiť zvieracej náruživosti; a v mnohých prípadoch znalosti jednoducho prekážajú bezstarostnému si užívaniu priamo teraz, nemysliac ani na minulosť, ani na svoju zodpovednosť za budúcnosť.

No vychovať v dieťati zvierací alebo zombirovaný, alebo Ľudský režim psychiky — leží mimo sféru systému vzdelávania, nakoľko kostrový základ mravnosti a osobnej psychiky sa spravidla stihne sformovať už do piatich rokov¹, a do vzdelávacieho systému býva dieťa skutočne zaradené až od šiestich rokov (v minulosti od siedmich).

Vzdelávací systém môže žiakovi, ktorý vstúpil do rozumného veku, len ukázať cez učebnice, že nedoľuďmi (civilizovanými zvieratami alebo biorobotmi) na základe rôznych parametrov a z rôznych príčin sú: možno on sám a mnohí jeho rovesníci, možnože rodičia a pedagógovia, novinári a politici, idoly a hviezdy z filmov či estrád, ktoré sleduje prevažne v televízii. Ako sa žiak (a rovnako aj dospelý) postaví k takejto informácii, ktorej uvedomenie si vo vzťahu k sebe môže byť krajne nepríjemné, až do životnej tragédie, po ktorej sa možno nie každý znovuzrodí v živote ako človek, závisí od neho samého: jedni z nich zostanú aj tak rôznymi druhmi nedoľudí, a v druhých sa prebudí Ľudská dôstojnosť a, oni sami skrotiac v sebe inštinkty a prehodnotiac bezducho odpracované programy činnosti biorobota-zombi a ich fragmenty², prebudujú svoju mravnosť i psychiku a stanú sa Ľuďmi. No poučenie o týchto vzájomne vylučujúcich sa variantoch režimu psychiky je každopádne užitočné, pretože zraža pýchu z nedoľudí, ktorí v svojej drvinej väčšine rozumom disponujú, a zviditeľňuje ich vo vlastnom sociálnom prostredí; a odhalenia takto zároveň znižujú škodu, ktorá je cez nedoľudí spôsobovaná spoločnosti Ľudí a biosfére. A život podľa princípu «hovorme si navzájom komplimenty, veď sú to... — rozkošou omámené chvíle»³, nikoho a k ničomu nezaväzuje, a je to príliš vzdialené od Lásky.

Výchova režimu psychiky od novorodenca až do veku, od ktorého sa začína prevýchova a samovýchova, sa nedá zredukovať na poskytnutie jedných znalostí (a tiež ukrytia iných), ale prebieha neprestajne od *chvíle zámeru počať* dieťa budúcimi rodičmi (alebo aj starými rodičmi, ako sa ukázalo v prípade deda kniežaťa Vladimíra, ktorý sa stal krstiteľom Rusi), prebieha v rodine aj mimo nej: v „televízii“, v kultúrnom prostredí spoločnosti celkovo, v každodennom živote

¹ Ako vraví jedna pedagogická anekdota, deti do päť rokov vychovávajú, a po piatich rokoch prevychovávajú.

² Majú sa na mysli fragmenty ucelených programov správania, rozptýlené v psychikách množstva ľudí po častiach, a preto sa prejavujú len v ich kolektívnej činnosti v spoločnosti.

³ Táto verzia je svojim zmyslom presnejšia a pravdivejšia, než originálny text B.Š.Okudžavu, ktorý fajčil a pil.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

i v umeleckej sfére od primitívnych šou „Pole zázrakov“ a „Čo? Kde? Koľko zaplatia?“¹ až po celosvetovo významné diela rôznych historických období. No existencia rozdielu medzi výchovou a vzdelávaním tiež nepasuje u „prezervativistov“² do ich chápania problému, s ktorým sa stretla nielen RF, ale celé ľudstvo v 20. storočí.

V citovanom článku «o Rómeovi, Júlii a prezervatíve» sa ďalej píše:

«V programe RAPR³ nie je žiaden sex pre deti⁴ — to, čo sa v tlači kritizuje. V programe vypracovanom Holandskom, ktorý je zavádzaný v 19 mestách RF, v skutočnosti existujú detaily intímneho života, sexuológia — to, čo kritizujeme aj my, aj Ruská asociácia plánovania rodiny. My vystupujeme za to, že deti podrobnosti sexuálneho života vôbec nepotrebujú.

Náš program bol zostavený z komunikácie s deťmi. Oni nám odovzdávali lístky s otázkami, ktoré ich zaujímali. My sme boli povinní odpovedať na ich otázky.

— V akom veku treba začať rozprávať s deťmi, napríklad o antikoncepčných prostriedkoch, o škodlivosti potratov? Niektorí rodičia netušia, akým objemom informácii disponuje ich dieťa, ale stroho vravia: „Môjmu je to ešte priskoro vedieť“.

— Ak v 12-13 rokoch⁵ 36 % tínedžerov žije sexuálnym životom, a v 10-12 rokoch niektorí už trpia syfilisom (a takými údajmi disponuje naše kožno-venerologické oddelenie), potom naozaj je potrebné o tom hovoriť o čosi skôr. <...>

V Rusku (mimochodom, prvej krajine na svete, ktorá v r. 1920 legalizovala potraty) v 1980-tych rokoch vznikol veľmi neradostný stav s potratmi. Ich počet každoročne rástol a dosiahol číslo 4,5 milióna ročne. Rozšírenosťou potratov v prepočte na 1000 žien v reprodukčnom veku Ruská Federácia predbiehala všetky republiky bývalého ZSSR a všetky krajiny sveta. Tento ukazovateľ v Rusku celkovo tvoril 115-118 na 1000 v žien reprodukčnom veku, čo prevyšovalo analogické ukazovatele európskych krajín o 15-25 ráz.

Narastal špecifický podiel potratov u prvýkrát tehotných žien (čo je obzvlášť nebezpečné pre budúcu materinskú funkciu). Nehľadiac na dostupnosť lekárskej pomoci, aj naďalej boli registrované kriminálne potraty mimo nemocnice. Každoročne následkom potratov zomieralo 400 mladých žien. Objavila sa tendencia k „omladeniu potratu“ — každoročne sa zväčšoval počet potratov u žien do veku 17 rokov. Celkovo do 25 % prípadov materinskej úmrtnosti je spojených s týmito odpornými operáciami, minimálne 30 % prenatalnej a novorodeneckej úmrtnosti je podmienených opakovanými potratmi.

<...> Sociológovia, psychológovia krajského Strediska teraz chodia po interrupčných oddeleniach, a vyjasňuje sa, že väčšina žien nič nevie o metódach antikoncepcie! Počet potratov u tínedžerov tvorí 10 % z ich celkového počtu. Pričom toto číslo minulý rok vyrástlo o pol percenta v porovnaní s rokom 1995. Prv bol nárast 2-3 %. <...>

Celkový pojem „plánovanie rodiny“ do seba zahrňuje nie obmedzenie pôrodnosti¹, ale formovanie u obyvateľstva potreby mať želaný počet zdravých detí. Ruský federálny

¹ My sme menovanie začali práve nimi, pretože podľa nášho názoru sú oveľa väčším deformovaním režimu psychiky, než nočné pornografické predstavenia typu „Playboy show“ od NTV, bez obalu vyzývajúceho k inštinktom a zvieraco-sexuálnym zábavkám v duchu «keď sa kocúr nudí, tak si vajcia líže».

² A akým ešte slovom možno pomenovať prívržencov i odporcov programu „plánovanie“ rodiny, v ktorom sa celá problematika reprodukcie zdravých ľudských pokolení v biosfére Zeme redukuje v podstate len na výučbu ako používať prezervatív? Nuž, snáď len slovom „kondómlieri“, ktoré hoc aj znie neprístojne, ale o čosi „romantickejšie“, najprv pripomenie gondoly, Benátky atď., a až potom odhalí svoj primitívny sexuálno-žiadostivý zmysel.

³ Ruská asociácia plánovania rodiny.

⁴ No v reálnom živote on existuje a aj bude bez ohľadu na to, či sa v programe RAPR nachádza, až do tých čias, kým sa zmení režim psychiky dorastajúcich pokolení, o čom program dôkladne mlčí.

⁵ „Divosi“ majú predsa len pravdu v určení veku iniciácie do dospelosti, ktorá dáva človeku plnosť práv a kladie na neho všetku zodpovednosť za svoje činy. Lekárska štatistika poskytuje to isté číslo, avšak ako veku, od ktorého sa prejavuje bezstarostnosť sexuálneho správania, ktorá vznikla ako dôsledok defektnosti celého predchádzajúceho formovania základov psychiky dieťaťa počas jeho výchovy.

Kam vedú sugescie freudizmu

program v prvom rade kalkuluje so zmenšením počtu potratov, predchádzaním neželaného tehotenstva, a ochranou zdravia partnerov. Plánovanie rodičovstva ráta tiež s liečbou neplodnosti, poskytnutím medicínskej pomoci pri poruchách reprodukčného zdravia.

A treba len privítať, že v roku 1991 za účasti výboru pre rodinné záležitosti Rady Ministrov RF bol spoločnými silami ministerstiev a úradov vypracovaný a začal fungovať štátny účelový program „Plánovanie rodiny“ ».

Avšak toto je len vonkajšia viditeľná strana veci. Vnútorňa podstata tohto nastavenia kurzu sexuálnej výchovy žiakov v programe „Plánovanie rodiny“, ako vidno z uvedených úryvkov, spočíva v tom, aby aj pri ďalšom uchovaní prevahy zvieracieho režimu psychiky väčšiny ľudí v spoločnosti bolo možné vstúpením do kultúry všakovakých „prezervatívov“ odstrániť hrozbu preľudnenia planéty, ktorá sprevádza takýto režim psychiky, plodiaci inštinktmi podmienený matriarchát. No okrem toho, zjavne im vypadla z mysle skutočnosť, že vstúpením do kultúry všakovakých „prezervatívov“ sa hoc aj možno podarí odstrániť hrozbu preľudnenia regiónov a celkovo planéty, no nepodarí sa ochrániť zdravie ľudí z pokolenia na pokolenie, ako ani pokoj v spoločnosti, kým v nej bude prevládať Prezervatívami (s veľkým písmenom) podporovaná nadvláda sexu podriadeného zvieracím inštinktom.

¹ To možno reálne urobiť mimo program „plánovanie rodiny“ skrz finančno-ekonomickú genocídu na základe globálneho úžernického monopolu niekoľkých desiatok židovských úžernických klanov, ako sa to aj deje v RF našich dní.

Časť III. Dá sa „natahnuť Prezervatív na Zemeguľu“?¹

Možno tým, ktorým kultúra Prezervatívov pripadá ako riešenie problémov preľudnenia planéty a ochrany reprodukčného zdravia ľudu pri „bezpečnom sexe“ kvôli oblaženiu zmyselnosti, bude ťažké uveriť, že problém na ktorý narazilo ľudstvo — je celkom iný typ problému a ochrániť sa pred biosférou Zeme a Vesmírom pomocou všetkých Prezervatívov nebude možné. Napriek tomu je to tak. Ide o to, že hrozba preľudnenia a choroby šíriace sa pohlavnou cestou² — je v ľudskej civilizácii iba jeden — a pritom najviditeľnejší — strastiplný prejav dominancie zvieracieho režimu psychiky u vcelku rozumných ľudí. Existuje ešte množstvo iných, pre ľudstvo nie menej nebezpečných, následkov dominancie zvieracích inštinktov nad psychikou, a na tieto prejavy «zvieracej podstaty» Prezervatív (dokonca s veľkým písmenom) natahnuť nemožno.

V prvom rade sa treba zbaviť sebaklamy o tom, že sexuálne zábavky s použitím prezervatívov sú bezpečné pre zdravie budúcich generácií. Samozrejme, že gumené technické produkty znižujú šancu nakaziť sa venerickými ochoreniami a AIDSom u všetkých, ktorí ich bezprostredne používajú, vymieňajúc ich za nové aj s partnermi po skončení zábavy. Samozrejme, že ako spoľahlivé prostriedky, nedovoľujú sperme pretiecť do pošvy, následkom čoho je počatie nemožné. No ide o to, že pri počatí sa zďaleka nie všetka informácia prenáša z muža na ženu cez súbor chromozómov v spermatozoidoch; ide o to, že určitá genetická informácia sa odovzdáva cez biopole. Pri pohlavnom styku nedochádza len k preneseniu do ženského tela fyziologických tekutín tvoriacich spermu, produkovaných mužským organizmom, ale aj k informačnej výmene medzi mužskou a ženskou energiou počas vzájomného pôsobenia ich biopolí.

Táto energo-informačná výmena je obojstranná, a nielen smerom od muža k žene, ako sa to deje, keď skúmame súlož výlučne ako prečerpávanie chemických látok a bunkovej biomasy z mužského organizmu do ženského. Napríklad v medicíne sa zistilo, že ak je žena tehotná, tak otec dieťaťa v období tehotenstva matky pociťuje zvýšenú ospalosť a spí viac v porovnaní so svojim zvyčajným stavom, hoci počas tehotenstva ženy v mužskom fyzickom organizme neprebiehajú žiadne viditeľné zmeny, a po preliatí spermy a ukončení pohlavného aktu chýba aj akékoľvek hmotné prepojenie organizmov matky a otca.

Presne tak isto sa mení aj biopole žien v dôsledku pohlavného aktu jak energeticky, tak aj informačne. VŠEOBECNÁ biológia a praktický chovatelia čistokrvných domácich zvierat už dávno poznajú jav, ktorý dostal názov „telegónia“. Podstatu tohto biologického javu, ktorý je označený týmto slovom, objasníme na konkrétnom príklade. Ak kobyľu koňa skrížime so žrebcom zebry, tak potomstvo mať nebudú kvôli nezlučiteľnosti ich vaječných buniek a spermatozoidov. No aj po uplynutí mnohých rokov po takejto vyložene neplodnej súlož, po mnohých spáreniach kobyly-koňa so žrebcom-koňa a možného narodenia prírastku, sa kobyle (alebo dokonca jej potomstvu) môže narodiť žrebček, pruhovaný ako zebra, ktorý ma vlastne dvoch otcov: žrebca-koňa na základe spermy a žrebca-zebru na základe biopolia.

Zmysel prastarého výrazu «pokaziť dievča», poukazuje ani nie tak na fakt pretrhnutia panenskej blany pri prvom pohlavnom styku (deflorácia), ako na odovzdania žene zo strany samca-defloranta genetickej informácie, ktorá vôbec nemusí ladiť s genetickou informáciou, ktorú jej v budúcnosti odovzdá otec jej detí podľa spermy. Snaha vyhnúť sa problémom s fyzickým a psychickým zdravím potomstva (*spôsobeným konfliktnosťou genetickej informácie odovzdávanej dieťaťu od rôznych mužov, ktorí mali pohlavný vzťah s jeho matkou*), nútila našich predkov, z jednej strany, vyhýbať sa manželstvu jak so ženami, ktoré prišli o panenstvo nešťastnou udalosťou, tak aj s vyloženými pobehticami; a z druhej strany, aj mládenci, ktorí získali na dedine povest' nečestných deflorantov, mali vysokú šancu byť nemilosrdne zmrzačení bratmi a príbuznými takto nimi «pokazených» dievčat.

¹ Zo školskej anekdoty:

Učiteľ na hodine zemepisu: „Deti, viete ako sa dá natahnuť kondóm na glóbus?“

— ??? A čo je to glóbus?

— Dobre, tým aj začneme.

² Existujú informácie, že Homo Sapiens je jediným druhom v biosfére, ktorý trpí pohlavnými chorobami. Prečo nimi netrpia aj iné druhy?

Dá sa „natiehnúť Prezervatív na Zemeguľu“?

Táto vedomá starostlivosť o normálnu genetiku budúcich pokolení, prípadne tradícia, už nevedomá si svojho zámeru, no prejavujúca tú istú starostlivosť o spoločnosť, boli stimulom k tomu, aby aj bez prezervatívov a hrozby nakazenia sa pohlavnými chorobami a AIDSom, mnohé pokolenia oddávna vychovávali vo svojich deťoch úctivý a ochranný vzťah k panenskosti, ktorej zachovanie až po vstup do prvého manželstva sa u väčšiny národov v minulosti považovalo za jednu z najdôležitejších mravno-etických „hodnôt“ celospoločenského významu.

Nárast počtu psychóz a neuróz v 20. storočí a ich geografia majú určitú súvislosť so zmenou postoja v spoločnostiach k potrebe ochrany panenstva až po vstup do prvého skutočného (a nie fiktívneho) manželstva.

Avšak informácia o biologickom jave telegónie, vysvetľujúcej dôvody ochranného postoja väčšiny národov k panenstvu, sa nedostala ani do učebníc všeobecnej biológie, ani fyziológie a ľudskej anatómie. A keďže drvivá väčšina obyvateľstva prestala chápať zmysel slov «pokaziť dievča» a nevedia nič o „telegónii“¹, žijúc v technosfére odtrhnutí od biosféry, tak sa môžu utešovať ilúziami o sexuálnych radovánkach, zdravotne bezpečných pre nich aj ich budúce naplánované deti, za použitia všelijakých druhov antikoncepcie chemicko-farmakologického alebo mechanického charakteru.

No v skutočnosti, keď obdobie sexuálnych radovánok prejde, a nastúpi túžba porodiť bábätko, na svet môže prísť dieťa, ktoré bude mať jednu mamu a jedného *otca podľa spermy*, a množstvo *otcov podľa biopoľa (ducha)*. A každý z otcov odovzdal matke dieťaťa určitú genetickú informáciu na biopoľovej úrovni v priebehu mnohých uplynulých antikoncepcie kultúrnych (a vraj bezpečných pre reprodukčné zdravie) seáns sexuálnych radovánok.

Štatisticky neodvratná nezlučiteľnosť genetickej informácie, odovzdanej takémuto dieťaťu jeho rôznymi otcami podľa biopoľa, sa odrazí nie najlepším spôsobom na jeho telesnom zdraví a psychike.

No aj samotná „žena“, považujúca za normálne mať styky s množstvom samcov — sa po takomto type sexuálnych radovánok svojim biopoľom viac ponáša na kolektor kanalizačných odtokov, než na milujúcu ženu, ktorá sa má stať milujúcou matkou. Okrem toho, treba mať na pamäti, že drvivá väčšina telesných ochorení má vo svojom základe (skôr než sa ochorenie prejaví navonok) poškodenia celkového biopoľa organizmu i biopoľa jednotlivých orgánov; a tento druh poškodení je v energetike človeka prepojený s jeho psychikou priamymi i spätnými väzbami rôznej hĺbky a intenzity. T.j. ak budeme hľadať na fyziológiu ľudí, tak antikoncepcia nielenže negarantuje ochranu reprodukčného zdravia ženy, ale aj vytvára hrozbu pre jej individuálne zdravie vo všetkých ostatných zmysloch: od „neškodných“ neuróz až po onkológiu.

V súčasnosti ani jeden prezervatív či iná antikoncepcia neochraňuje hľadačov sexuálnych radovánok pred následkami energo-informačnej výmeny súčinnosťou biopolí jak na zdravie ich samotných, tak aj zdravie ich potomkov. A ak tradičná medicína vie a dokáže pomerne „bezpečne“ vyškrabať matku v prípade neželaného tehotenstva, a ako prevenciu pred tehotenstvom vykonať sterilizáciu mužov a žien, tak si vôbec nevie rady v tom, ako očistiť (ak sa spamätá a zachce byť dobrou matkou) biopole radodajky od všetkých tých útržkov genetickej informácie, čo do nej vlialo to množstvo s ňou si užívajúcich, bezstarostne žiadostivých, človeku-podobných samcov.

Druhá strana otázky ohľadom biopolí v sexe je spojená s homosexualitou a ďalšími zvrátenosťami. Súlož homosexuálov v telesnej rovine je, ako vieme, neplodná... Čo sa však deje v biopoliach zvrhlíkov, a sú zvrhlíci neplodní aj v biopoľovej rovine, rovnako ako v telesnej? Ako vplývajú na kolektívnu psychiku celej spoločnosti a jej podskupiny, a tiež na hierarchicky objemnejšiu biosféru Zeme? — Nato tradičná veda odpoveď nepozná.

A kým tradičná medicína a psychológia, ale najmä sociológia zotrávajú v želaní nepoznať odpovede na jedny i druhé otázky, zvrhlíci pre seba žiadajú osobitné sociálne postavenie a ochranný status vo vzťahu k sebe zo strany celej spoločnosti, v celom rade prípadov seba vykresľujúc ako

¹ Jav „telegónie“, napríklad, objasňuje aj dôvod, pre ktorý Starý Zákon prikazoval trest smrti za cudzoložstvo, homosexualitu a zoofíliu (sex so zvieratami). Nešlo o bezdôvodnú krutosť a intoleranciu k sexuálnej „exotike“, ale o sociálnu hygienu — t.j. cieľavedomú starostlivosť o zdravú genetiku budúcich pokolení. A novozákonný príbeh známy ako „Kristus a hriešnica, pristihnutá pri cudzoložstve“, nepredstavuje ospravedlnenie pre žiadostivý mravný rozvrat, ale odhalenie hriechov zvyšnej spoločnosti, ktorá hrešila inak.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

skutočnú elitu ľudstva, hnaciu silu kultúry atď., bez činnosti ktorých je civilizácia vraj odsúdená uvädnúť v núde, tvorivej neplodnosti a vrátiť sa k primitívnej „divosti“. No ak sa pozrieme na biopolia a kolektívnu psychiku tej spoločnosti, v ktorej je dobre zvrhlikom, ktorých psychika je svojim režimom vzdialená aj od normálnej zvieracej, aj od normálnej ľudskej, tak diskusia na tému, či má význam kultivovať a ochraňovať toto sociálne bahno, treba rázne ukončiť a neoblomne prejsť k praxi neprestajnej a rozmanitej hygieny kultúry i spoločnosti.

A tak širší pohľad na problém z pozícií všeobecnej biológie a teórie prírodných polí (nositeľov energie a informácie) ukazuje, že všetko to, čo sa „kondómlieri“ chystajú učiť deti vo federálnom programe „Plánovanie rodiny“ je mimoriadne obmedzené, nezodpovedá reálnym procesom fyziológie tela a fyziológie biopolia pri pohlavných vzťahoch i mimo nich, a preto jednoznačne podryva genetický potenciál zdravia každého národa, čím ho zároveň vedie k degenerácii a, možno, k úplnému vymiznutiu z dejín. Toto je, nezávisle od svojej geografickej lokalizácie, reálnou genetickou hrozbou pre celé ľudstvo.

A degenerácia búrlivo prebieha na Západe, ktorý skôr než ostatné regionálne civilizácie planéty stratil úctu k panenstvu, sex postavil na úroveň bežnej zábavy; a zároveň akceptoval zvrhlikov ako „sexuálnu exotiku“ (skryjúc skazenosť pod termín „menšina“, aby zahmlil podstatu vecí) a medzi deťmi a tínedžermi začal hlásať kult antikoncepcných prostriedkov: prezervatívov, liekov meniacich hormonálne prostredie organizmu, vaginálnych spermicídnych krémov atď., ktoré vraj umožňujú bezstarostne a spoločensky bezpečne (bez negatívnych následkov) si neobmedzene užívať rozkoš v rôznych sexuálnych radovánkach, nenesúc zato žiadnu zodpovednosť ani pred sebou, ani pred súčasníkmi, ani pred potomkami.

* * *

Vsuvka r. 1998

Noviny „Duel“ № 10 (57) r. 1998 uverejnili materiály „okrúhleho stola“ uskutočneného v Štátnej Dume RF na tému „*Demografická situácia a pilotný projekt „Reforma zdravotníctva“ v Tverskej a Kalužskej oblasti: čo hovorí Rusku Svetová banka?*“. V tejto diskusii sa medzi iným spomínalo, že v USA sa inovácie sociálnej zabezpečnosti obyvateľstva zameriavajú na aplikáciu mnohého z toho, čo bolo normou v sovietskom spôsobe života: objavili sa «okrskoví policajti», objavila sa «úroveň poskytnutia lekárskej pomoci nezávisle od materiálneho zabezpečenia» atď. Účastníci diskusie sa vyjadrili kriticky aj ohľadom programu „Plánovanie rodiny“, ktorý sa tak zapáčil kondómlierom. Redakcia „Duel“ doplnila materiály „okrúhleho stola“ o list jedného zo svojich čitateľov z Kyjevu, ktorého informácia vyvodzuje závery z programu učenia tínedžerov „bezpečnému sexu“ a „plánovaniu rodiny“ v USA:

«Posielam vám výstrižok z kyjevských pornografických novín, kde sa hovorí o výsledkoch pôsobenia programu sexuálneho vzdelávania v škole — toho istého programu, ktorý chce zaviesť v ruských školách J.Lachova.

„Zaujímavé noviny“ blok V (exoerotika) № 45 (55) 1998:

Najefektívnejšia antikoncepcia

V roku 1970 bol v USA schválený program „sexuálneho vzdelávania“ pre školy, na realizáciu ktorého vláda vyčlenila stovky miliónov dolárov. Cieľom programu bolo zníženie počtu potratov. Boli vytvorené plány a príručky. Jednako výsledok bol znepokojujúci: úroveň potratov medzi tínedžermi stúpila za 5 rokov o 45%! Ako sa ukázalo, podobné programy stimulujú skorší začiatok pohlavného života.

Teraz sa vo všetkých štátoch zavádza program učenia zdržanlivosti. Žiadna antikoncepcia, žiadne plánovanie rodiny — podobné témy sa viac nefinancujú. Rodina sa označuje za základ života. Vláda vyčleňuje 250 miliónov dolárov na výchovu tínedžerov v duchu panenstva a zdržanlivosti až do vstupu do manželstva. Senátor štátu Pennsylvania Rick Santorum to okomentoval takto: „Peniaze sa vyčleňujú na ten najefektívnejší spôsob predchádzania tehotenstvu“.

Dá sa „natiehnúť Prezervatív na Zemeguľu“?

Otázka: ak o daných faktoch vedia regionálne kyjevské pornonoviny, tak môže o nich nevedieť predseda frakcie Dumy, ktorá sa danou otázkou priamo zaoberá?

A ešte jedna otázka: a ak vie (veď nemôže nevedieť), to vari niet nikoho, kto by posadil tú ... za mreže pre demoralizáciu maloletých (ešte k tomu v celoštátnom rozsahu)?

S úctou V.O.Kočkin, Kyjev»

* * *

Čo sa týka úplného zablokovania šírenia genetickej informácie cez biopole, takmer 100 % garanciu bezpečnosti sexu poskytuje len technický poddruh onanie — bábičky (*v podstate protéza celej ženy alebo celého muža a ich fragmentov*) s rôznou mierou technickej vyspelosti a sexuálne radovánky v skafandri pôsobiacom na erotogénne zóny a určenom na použitie v kombinácii so vstupom do virtuálnej sexuálnej reality vytváranej počítačom¹. No podobné oblaženia zmyselnosti je možné zabezpečiť aj oveľa lacnejšie, bez počítača.

Je známy jeden experiment: kryse implantovali do mozgu elektródy tak, že keď do nich púšťali napätie, tak sa stimulovalo centrum pôžitku. Elektródy zapojili do obvodu, ktorý krysa sama mohla zapínať stlačením tlačidla a tak pociťovať pôžitok, kedykoľvek si to zaželá... Krysy neprestajne stláčali tlačidlo a, zabudnúc na všetko ostatné, zomierali od vyčerpania².

Sexuálne radovánky v počítačovej virtuálnej realite sú v podstate rovnakou „krysou schémou“, len technicky zložitejšou a oveľa drahšou. No keďže chirurgický zásah do organizmu nie je pre vstup do virtuálnej reality potrebný, tak to vytvára ilúziu nezávislosti človeku-podobného hľadača pôžitkov od počítačovej sexbomby.

Ničmenej, technicky reálne sexuálne radovánky v počítačovej virtuálnej realite sú jedným zo spôsobov samovraždy nedoľudí, ktorá im pritom dáva pôžitok. Metóda, síce aj nie je okamžitá (preto nedesí), no je tým rýchlejšia, čím viac je ich psychika podriadená zvieracím inštinktom. Prítťažlivosť tohto prostriedku (*technicky v mnohom podobnému bahnu močiara*) samolikvidácie nedoľudí môže byť zvýšená pomocou interaktívnych dialógových procesov s priamou a spätnou väzbou v „ľudsko“-strojovom sexuálnom systéme; programové zabezpečenie môže byť tiež „optimalizované“ s cieľom vyvolať rýchlejšie a nevrátne vyčerpanie organizmu a zmenu psychiky toho, komu predtým bola odkrytá možnosť byť Človekom³.

Takýmto spôsobom, analýza podstaty problematiky spojenej v reálnom živote s vyššie uvedeným federálnym programom „Plánovanie rodiny“ hovorí o tom, že RF skutočne potrebuje celoštátny program výchovy detí a žiakov, prevýchovy dospelých a vzdelávania všetkých, avšak taký, ktorý bude kvalitatívne odlišný aj od programu importovaného z Holandska, aj od programu navrhovaného Ruskou asociáciou plánovania rodiny. A tí, ktorým vlastný um a v kultúre už všeobecne známe prírodné zákony šírenia energie a informácie nestačia, tak skôr než začnú importovať prezervatívovú kultúru Západu do RF, mali by si pozrieť a ozmysliť⁴ štatistiku tých krajín, ktoré sú lídrami „sexuálnej revolúcie“ 20. storočia a u nás sú mnohými kondómliermi považované za etalón kultúry ako takej, a antikoncepcnej kultúry konkrétne.

V každej z týchto krajín počas niekoľkých desaťročí fungovali určité štátne školské a všeobecné kultúrne programy⁵ sexuálnej výchovy. A v podstate neutajovaná štatistika týchto krajín umožňuje posúdiť nakoľko boli tieto programy efektívne a užitočné v zmysle nimi spôsobených spoločenských

¹ Vytvorenie takýchto počítačových systémov, prístrojovej periférie a programového zabezpečenia je jasným príkladom toho, ako intelektuálna vyspelosť a vysoký profesionalizmus môžu kráčať ruka v ruke so zvieracím režimom psychiky a mravnosťou „chovateľov dobytká“ a robotechnikov.

² To nie je náš objav: zavedenie elektród podľa krysej schémy do ľudského mozgu bolo opísané začiatkom r. 1960 v jednom z ranných diel bratov Strugackých ako ukludňujúci prostriedok na udržanie zajatcov a väzňov v otroctve na nútených prácach. Rozdiel je len v tom, že tlačidlo zostávalo pod palcom otrokára.

³ Takýto agregát v úlohe „humánneho“ nástroja trestu smrti bol opísaný v jednej z poviedok poľského spisovateľa-fantastu Stanislaw Lema.

⁴ Preskúmať a pochopiť. – pozn. prekl.

⁵ Má sa na mysli umenie a činnosť médií.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

následkov pre jednotlivcov a rodiny¹. Tie isté regionálne noviny, avšak v inom svojom čísle uvádzajú nasledovné údaje:

«USA. Vek súčasných Američanov, ktorí sa rozhodli prepojiť svoj život manželským putom, je v porovnaní s predchádzajúcimi rokmi najnižší: u žien 24,5 roka, u mužov 26,7 roka. Za posledné dve desaťročia sa počet rozvodov zvýšil 4-krát, priemerná aktuálna miera rozvodovosti predstavuje 55 %. Väčšina Američanov žije spolu pred svadbou okolo 18 mesiacov, ak sa potom vôbec vezmú (zvýraznené nami v citáte). Takmer tretina z celkového počtu novorodencov tvoria mimomanželské deti (toto číslo trikrát prevyšuje ukazovateľ z r. 1970)².

Veľká Británia.³ Po škandále spojenom s rozvodom Charlesa a Diany miera rozvodovosti vyrástla o 50 percent. Toto číslo stále rastie. A počet takzvaných „prvotných“ sobášov (t.j. keď ženy a nevesta idú pred oltár po prvý raz) sa nachádza na veľmi nízkej úrovni. Väčšina Britov má tendenciu sobáš odkladať — 7 z desiatich párov žijú pred svadbou minimálne 2 roky: vstupujú do manželstva priemerne v 27 rokoch. Mnohí sa rozhodli pre „vzťah založený na vzájomnom porozumení“, a nie pre manželstvo.

<...>

Švédsko. Spolunažívanie — vžitá forma mimomanželských vzťahov, takže existenciu spoločnej adresy možno považovať za garanciu oficiálneho uznania. Nový švédsky vynález — sambor, alebo spolužitie za neprítomnosti akýchkoľvek vzájomných finančných záväzkov, prevláda nad oficiálnym manželstvom. A keď sa dvojica rozíde, tak majetok sa delí podľa príslušnosti (pri rozvode sa všetok spoločne nadobudnutý majetok delí na polovicu). V roku 1995 bol oficiálne vydaný zákon uznávajúci homosexuálne páry, poskytujúci im všetky práva, okrem jedného: práva na adopciu».

Z uvedených údajov vyplýva predovšetkým to, že Západ vôbec nie je natoľko zákon-rešpektujúca spoločnosť, ako to vykresľujú demokratizátori RF. Obyvateľstvo Západu vo všetkých jeho štátoch neakceptuje západný štatút o manželstve a rodine. To sa aj odráža v tom, že mnoho ľudí udržuje v podstate vzájomné rodinné vzťahy mimo zákonne zaregistrované manželstvo. Možno, že jednou z príčin takéhoto odklonu od dodržania zákonnosti je snaha sa ochrániť od možných platieb alimentov a súdnych poplatkov, a majetkových strát v prípade majetkových sporov pri možnom rozpade rodiny. Okrem toho sa zreteľne vyskytuje aj snaha sa poistiť týmto spôsobom pred možnými falošnými a nepoctivými sobášmi s vyloženým zámerom následného rozvodu a zmocnenia sa majetku partnera na akomkoľvek dostupnom zákonnom základe.

A tak tu je vysoké percento detí, ktoré sa rodia mimo oficiálne manželstvo. I keď nie všetky takéto deti boli porodené osamelými matkami, no z väčšej časti nepredstavujú plod Lásky svojich rodičov, ale vedľajší produkt ich sexuálnych radovánok a podriadenosti zvieracím inštinktom, čo mnohým z týchto rodičov a detí veští do budúcnosti veľké problémy osobného a spoločenského charakteru. V opačnom prípade, ak by rodičia mali ďalekosiahle plány budovať rodinu a vychovávať deti, tak väčšina z nich by nemala dôvod sa vyhýbať oficiálnej registrácii manželstva v súlade s platnými tradíciami a legislatívou krajiny. Nepriamo je to tiež vyjadrením toho, že legislatíva rodinu nechráni, ale ju potláča; to aj vedie k tomu, že určitá časť ľudí sa snaží ochrániť svoje záujmy od platnej legislatívy⁴ vybudovaním vzťahov na vzájomnej dôvere. Štatistiku mimomanželského spolunažívania dopĺňa štatistika rozpadu právne zaregistrovaných rodín. Vo vysokej miere rozvodov sa prejavuje žiadostivý egoizmus minimálne jednej zo strán, a tiež neprítomnosť ochoty a rodičovských zručností

¹ Rodina, to je zrnko, z ktorého neprestajne vyrastá spoločnosť.

² Ani s reprodukčným zdravím nie je všetko v poriadku: Problém neplodnosti sa prejavuje v tom, že v USA trvá dnes čakanie v poradovníku na adopciu detí porodených inými ľuďmi — 7 rokov. Analýza intelektuálneho rozvoja žiakov, ktorú vykonalo UNESCO, tiež postavila USA na jedno z posledných miest vo svete, za Čínou a krajinami Juho-Východnej Ázie.

³ Okrem tohto, viď aj poznámky pod čiarou vyššie.

⁴ Treba priznať, že legislatíva ZSSR - jeho posledných desaťročí, ako aj súčasná platná legislatíva RF, patria k tomu druhu hanebných právnych predpisov potláčajúcich normálny rodinný život väčšiny ľudí.

Dá sa „natiehnúť Prezervatív na Zemeguľu“?

zabezpečiť v ich rodine harmóniu, ak aj nie zo vzájomnej lásky, tak aspoň kvôli možnosti normálnej výchovy detí.

Spolužitie rok a viac pred vstupom do oficiálneho manželstva, ako vidno zo štatistiky rozvodov, vôbec negarantuje, že dvojica počas akože «skúšobnej doby» odhalí medzi sebou všetky rozpory a dokáže ich prekonať, po čom sa následne stanú manželmi až do konca svojich dní na radosť svojim rodičom, deťom i vnukom. No s prihliadnutím na jav telegónie, ide o krok dozadu v porovnaní s dobou, keď neexistovali prezervatívy a chemicko-farmaceutické druhy antikoncepcie.

Ide o to, že otázka rôznorodnej kompatibility budúcich manželov, kvôli nutnosti riešenia ktorej dnes mnohí ospravedlňujú predmanželské sexuálne vzťahy, nie je nová. Stretávali sa s ňou aj naši predkovia. A zďaleka nie všetci šli pred oltár naslepo podľa hesla «zvykneš si, zamiluješ si». Rôzne národy mali svoje spôsoby nájdenia prijateľnej odpovede na túto otázku, vylučujúce možnosť, že príde k poškodeniu budúcej matky tým, kto pre ňu nebude dobrým mužom a pre koho ona nebude dobrou ženou.

Napríklad, na ukrajinských dedinách oddávna existovala obyčaj „zostať prenocovať“, ktorou sa končili „posiedky“ a „ulice“ (tak sa vtedy nazývali mládežnícke „párty“). Jej podstata spočívala v tom, že mládenec a dievčina, ktorých zaujímala otázka možnosti budúceho vstupu do manželstva, sa odobrali do súkromia a boli k sebe nežní, avšak bez nerušenia panenskosti, pred čím ich držali tradície (*dvere od domu namazané dechtom, a hanba — hatiaca cestu k svadbe u tej, čo stratila panenstvo, a pre vierolomného zvodcu zasa perspektíva byť nemilosrdne dokaličený*). Pri „nocovaní“, na rozdiel od antikoncepcných radovánok, odporúčaných „kondómliermi“, nedochádzalo k preniknutiu genetickej informácie do organizmu dievčiny, ani do jej hlbinných biopoľových štruktúr.

Pritom treba mať na zreteli, že „nocovania“ mali za cieľ garantovať kompatibilitu partnerov v manželstve a tým zároveň jeho vnútornú stabilitu, a nie vyháňať sa manželstvu a pritom si bezstarostne užívať rozkoš zo vzťahu s partnerom (alebo meniacimi sa partnermi). Ak „nocujúci“ ostávali spokojní s charakterom svojich vzťahov, tak vstupovali do manželstva¹; ak nie, tak očakávanie a hľadanie vyvolených pokračovalo.

A ak aj v manželstve, ktoré vzniklo po „nocovaniach“, nastala nejaká vzájomná nespokojnosť, tak až v tejto etape vzťahov muža a ženy nastupoval princíp «zvykneš si, zamiluješ si», pretože cirkevnými dogmami² je rozvod zakázaný jedným z prikázaní Kázania na hore, ak aj krutým voči egoizmu jedného alebo oboch rodičov, no starostlivým voči ich deťom.

Západ aj dnešná RF sa mimoriadne lajdácky stavajú k tej okolnosti, že rozvod rodičov je veľkým nešťastím v živote dieťaťa, zanechávajúcim nezmazateľnú stopu v jeho psychike a skracujúcim jeho život³. *A aby sa predišlo naneseniu tohto nešťastia svojim ratolestiam, tak mama a otec musia urobiť všetko preto, aby odhalili a pochopili príčiny svojej nekompatibility, a obaja sa musia zmeniť tak, aby v rodine panovala harmónia medzi všetkými: dospelými i deťmi.*

Keďže v neúplnej rodine osamelého rodiča je vo väčšine prípadov nemožné vychovať z dieťaťa normálneho Človeka, tak tých, ktorí sa narodili a vyrastajú (jak na Západe, tak aj v RF) v takýchto „rodinách“ (výtvoru sexuálnej revolúcie), čaká sebvýchova a sebaprevýchova v oveľa ťažšej forme, než tých, komu sa pošťastilo narodiť sa v rodine milujúcich a starostlivých rodičov.

Každý proces sebvýchovy v spoločnosti predstavuje „štatistické sito“, v ktorom sa mnohí stanú obeťami vlastného nechápania a osvojovania si plodov defektnej kultúry, ľahostajnej k reprodukcii psychicky normálnych generácií Ľudí; vtiahnu do neho aj mnoho ďalších. A ako ukazuje štatistika

¹ Okrem toho na pozadí predchádzajúcich radostí a nežností počas „nocovaní“ bola bolestivosť pretrhnutia panenskej blany počas prvej skutočnej súložie po vstupe do manželstva len chvíľkovou epizódou, a nezaťažovala psychiku ženy a preto v mnohom aj vylučovala možnosť vzniku u nej chorobne-opovrhlivého postoja k sexu v manželstve, čo rozdelilo a pripravilo o šťastie nejednu rodinu.

² V časoch pred vtrhnutím Biblie na Rus, keď ešte prevládal rodokmeňový systém života spoločnosti, sa dieťa nachádzalo pod poručníctvom rodu-kmeňa celkovo, nezávisle od charakteru vzťahu jeho rodičov.

³ Podľa štatistických údajov USA je dĺžka života ľudí, ktorí vyrástli v rodinách, ktoré sa rozpadli v dôsledku rozvodu — menšia, než dĺžka života tých, ktorých rodičia si rodinu zachovali, a tým skôr tých, u ktorých bolo v rodinách všetko v poriadku.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

minulosti, tak len malé percento z tých, ktorí boli v detstve ukrátení o rodičovskú d'alekozrakú lásku, sú schopní v živote všetko správne prehodnotiť a stať sa Ľuďmi.

T.j. skúsenosť Západu ukazuje, že dnes nemáme dôvod na radosť zo zavedenia v minulosti programov sexuálnej výchovy (*školských aj neformálnych celokultúrnych, v tej forme v akej tam existujú*). Problémy, spôsobené v skrytom matriarcháte nadvládou zvieracieho režimu psychiky a rôznorodej posadnutosti, ako boli, tak aj zostali, len sa vystupňovali nárastom technicko-energetickej vybavenosti a objavením sa všakových technológií, neznámych a nedostupných dobe kamennej, pre ktorú skrytý matriarchát a nadvláda zvieracích inštinktov nad civilizáciou, ak aj neboli životným ideálom, no boli prípustné práve pre tú etapu rozvoja dejín, práve pri tej energetickej zabezpečení spoločnosti a jednotlivcov.

Spomenuté regionálne noviny v rovnakom článku uvádzajú aj údaje o Japonsku, ktoré sme oddelili od citovaného fragmentu o rodine a sexe v USA, Veľkej Británii, Švédsku z jedného jediného dôvodu: zaradiť Japonsko do štatistiky biblickej civilizácie nie je vhodné, pretože Japonsko samo osebe je regionálnou civilizáciou, tej istej globálno-historickej úrovne dôležitosti ako aj Západ, no vyjadruje odlišné videnie sveta vo svojej duchovnej i zhmotnenej kultúre. A preto aj štatistika Japonska má oproti Západu iný, kvalitatívne odlišný charakter:

«Japonsko. Tradičné manželstvá z rozumu sú veľmi rozšírené, najmä medzi bohatými ľuďmi. Japonská rodina sa považuje za najpevnejšiu na svete (*muž a žena často nemajú žiadne spoločné záujmy, avšak experti tvrdia, že ak novomanželia nedávajú manželstvu veľké nádeje, tak je to základom stability*). Japonci sa pýšia tým, že počet nemanželských detí z celkového počtu novorodencov je u nich 1,1 %. Miera rozvodov prevyšuje ukazovatele predchádzajúcich rokov (menej ako 25 %). A tie páry, ktoré majú deti, sa len zriedka rozhodujú pre rozvod, takže počet osamelých rodičov sa za posledných 30 rokov takmer nezmenil. Bez ohľadu na tradície, súčasná mládež sa do manželstva neženie; zreteľne sa zmenšil počet tých, ktorí sú odhodlaní začať spoločný život».

Pritom treba mať na zreteli, že Západ sa snaží interpretovať Východ (a konkrétne Japonsko) cez svoje stereotypy (štandard) chápania sveta, bez akéhokoľvek tvorivej snahy predstaviť si to, čo existuje v iných kultúrach, čo však objektívne na Západe neexistuje. «Tradičné manželstvá z rozumu sú veľmi rozšírené» — tieto slová možno chápať dvojako a protichodne: po prvé, manželstvo z rozumu, ako manželstvo s cieľom pričleniť sa k spotrebiteľskému alebo sociálnemu statusu druhého z manželov, ktorý z nejakých dôvodov ide na ústupky alebo má svoje protipožiadavky, alebo nevidí nerovnosť manželstva; po druhé, manželstvo s cieľom porodiť a plnohodnotne vychovať deti, si tiež vyžaduje určitý rozumový kalkul možností ako zabezpečiť plnohodnotné narodenie a plnohodnotnú výchovu.

Takže manželstvo z rozumu v jeho druhom variante je vlastne vyjadrením d'alekozrivej Lásky k budúcim deťom a ich následným potomkom, Lásky k svojmu potenciálnemu manželovi a otcovi svojich detí. To nie je bezohľadné «nechali to na náhodu», zasúložili si, pozvíjali sa v návale inštinktívnych vášní, výsledkom vyčíňania ktorých sa môžu objaviť aj inštinktmi zrodené deti, z ktorých vychovať Ľudí sa možno z rôznych príčin ani nepodarí. Avšak práve tento štýl vzniku rodiny na Západe a v Rusku nazývajú «manželstvom z lásky» (*oveľa častejšie, než v prípade skutočného manželstva z Lásky*), a za protiklad mu dávajú «manželstvo z rozumu», ktoré v prvom zmysle sa chápe ako možnosť zmeniť svoj sociálny status na úkor pričlenenia sa k sociálnemu statusu druhého manžela.

Tradičná kultúra Japonska potláča v záujme výchovy detí slobodu rozvodov, čo sa aj prejavuje v tom, že prevažne sa rozvádajú len bezdetné páry, hoci je možné, že sa pritom pricvakuje egoizmus a inštinktívne návaly určitej časti obyvateľstva zotrúvajúcej v manželstve a majúcej deti. Či je to dobré alebo zlé — to závisí od odpovede na otázku: *má človek právo byť bezstarostným zvieraťom, ktoré je riadené inštinktmi a nezodpovedá za svoje činy; alebo je človek povinný vyplniť svoj rodičovský dlh napriek riziku, že v ňom možno životné okolnosti vybudia zvieracie inštinkty?*

Dá sa „natahnuť Prezervatív na Zemeguľu“?

Ak budeme za správny považovať druhý uhol pohľadu, potom lepšie je pricvknúť egoizmus niektorého z dospelých, než životné záujmy jeho detí. Zrušenie manželstva v takej spoločnosti je možné len ako zbavenie rodičovských práv v záujme odňatia dieťaťa z vyložene chybné rodiny, v ktorej je výchova detí prakticky úplne vytesnená rozkladom ich mravnosti a zdeformovaním psychiky.

Citovaný súhrn štatistiky o sexe a rodine v regionálnych novinách nakoniec uzatvárajú údaje o RF:

«Mladé dievčatá v RF vstupujú do manželstva pri porovnaní so svojimi zahraničnými rovesníčkami častejšie. Posledné výskumy ukázali, že v RF je zreteľná tendencia znižovania veku vstupu do prvého manželstva. Začiatkom 90-tych rokov bol priemerný vek vstupu do prvého manželstva u žien 21,7 rokov a u mužov 23,8 rokov. Je to jeden z najnižších ukazovateľov v Európe. Práve explózia sexuálnej revolúcie na začiatku 90-tych rokov priviedla ku zmenám v procese formovania rodiny. Snaha mládeže o sexuálnu nezávislosť narazila na ustálené stereotypy manželského správania, a táto nezávislosť sa pre mnohých stala tradičným manželstvom. Avšak manželstvo mladých dvojíc sa zmenilo v porovnaní s predchádzajúcimi generáciami. Duchovná stránka ustúpila do úzadia, a momentálne v súčasných rodinných vzťahoch prevláda stránka materiálna. Mnohé mladé páry si dnes uvedomujú, že na vytvorenie vlastného domova je potrebná materiálna nezávislosť. Túžba získať čo možno najviac pôžitkov, hromadenie vnemov a materiálnych bláh sa stali cieľom pre mnoho mladých rodín».

Tieto slová o RF bude najlepšie ponechať bez komentára, pretože v podmienkach zdĺhavej krízy štátneho riadenia a spoločenského samoriadenia celkovo, ktorú možno opísať názvom rozprávky «choď tam — neviem kam, prines to — neviem čo», a ktorú prežíva RF v posledných desaťročiach, rôzni ľudia do rovnakých slov vkladajú (a z nich odvodzujú) rôzne významy. V takýchto podmienkach rôznorodosť, a občas aj vzájomne sa vylučujúca mravnosť, plány do budúcnosti, motivácia správania sa môže odrážať v rovnakých slovách a odlišných činoch.

Slová sa skladajú do štatistiky verejnej mienky „za“ a „proti“ vykonávanej politiky. No, keďže jedny a tie isté slová vyjadrujú rôzny (občas aj protichodný) zmysel, ktorý cez kolektívne nevedomie aj určuje priebeh udalostí v živote, tak nakoniec sa ukazuje, že drvivá väčšina sociologických ankiet nemá žiaden význam pre dlhodobú politickú stratégiu, pretože veľmi mnohí, považujúci sa za sociológov a profesionálnych politikov, operujú výlučne slovami¹, zabúdajúc pritom na mimolexikálny zmysel života a predurčené cieľavedomý priebeh dejinných udalostí od počiatku až podnes i v budúcnosti.

Ako ukazujú uvedené údaje o rodine a sexe na prezervatívno-pokrokovom Západe, tak okrem čisto biologických (biopoľových) aspektov „kultúrneho“ sexu s antikoncepciou, existujú aj spoločensko-dejinné aspekty, na ktoré tiež nemožno natahnuť Prezervatív (dokonca s veľkým písmenom). Pritom treba mať na zreteli, že nezhody v rodinnom spôsobe života Západnej civilizácie, o ktorých šla reč skôr, vôbec nevyčerpávajú zoznam rôznych neprijemností, spôsobovaných prevahou zvieracieho režimu psychiky v spoločnosti, na ktoré tiež nemožno natahnuť Prezervatív.

A všetky tieto problémy nie sú lokalizované uprostred nejakého jedného regiónu Zeme či v hraniciach jednej spoločnosti s konkrétnym typom kultúry, v dôsledku čoho by sa iné národné a mnohonárodné spoločnosti mohli na ne pozerieť bezpečne zo strany, uspokojujúc sa vedomím vlastnej bezproblémovej existencie a svätosti (domnelej).

Inými slovami, kríza skrytého matriarchátu na základe zvieracieho režimu psychiky zavrhla epochu národnej či štátnej nezávislosti a národno-kultúrnej autonómie. A samotná kríza sa môže skončiť buď biologicko-ekologickou samovraždou globálnej civilizácie, alebo vyústením do epochy globálnej obozretnosti a starostlivosti ľudstva i každého človeka. V takejto civilizácii ak sa aj budú nachádzať nedoľudia, tak len v „blázinci“, nie na slobode, a tým skôr nie v orgánoch štátnej a biznis moci.

¹ Vid' vyššie uvedené vyjadrenie akademika I.P.Pavlova o mozgovom systéme Rusov.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Napríklad, k takýmto geograficky alebo kultúrne nelokalizovateľným problémom, ktoré splodila globálna civilizácia, patrí aj konflikt medzi technosférou a biosférou, ktorý ak aj môže byť vyriešený, no nie pri dominovaní v spoločnosti (vcelku rozumných ľudí) zvieracieho režimu psychiky. Ide o to, že tie prostriedky, pomocou ktorých starček Chottabič staval paláce, keď on i jeho priatelia potrebovali oddych, sú pre dnešné ľudstvo nedostupné. Uspokojovanie všetkých (bez výnimky) potrieb celej civilizácie i každého človeka sa uskutočňuje na základe využívania energie: biogénnej, poskytovanej biosférou Zeme a nepriamo Vesmírom; a technogénnej, ktorú ľudstvo získava na základe spracovania prírodných energonosičov (prevažne geologických palív, vrátane jadrových) v technických zariadeniach na výrobu energie. Energia (hlavne elektrická), preliata do technologických procesov, zabezpečuje získanie konečného produktu — tovarov a služieb, ktorých výrobný objem je priamo úmerný množstvu energie, ktorá bola vložená do každého z technologických procesov v spoločenskom zjednotení práce. Pritom určitý podiel každého z druhov energie (vlozenej do technologických procesov) sa premieňa na iné druhy energie a vylučuje sa do okolitého prostredia, čo sa odráža v tom, že koeficient účinnosti všetkých technických prostriedkov dnešnej civilizácie je vždy výrazne menší než jedna (*u väčšiny technických systémov okolo 50 %, len zriedkavo vyššie*). Všetka technogénna a v technologických prostriedkoch stratená energia deformuje prirodzené pozadie celoprirodných fyzikálnych polí, v ktorých žije biosféra, a z ktorých časť ona sama tvorí. Úroveň takéhoto techno-energetického tlaku civilizácie na prírodu je tiež priamoúmerná výrobným objemom produkcie.

A vytúžený objem produkcie, na dosiahnutie ktorého sa orientuje investičná politika v spoločnosti, je podmienený kolektívnym nevedomím, v ktorom sa odráža prevládajúca v spoločnosti individuálna psychika. No pri zvieracom režime psychiky v kolektívnom nevedomí prevláda (najmä na Západe) psychologický komplex starčeka a stareny z rozprávky o Zlatej Rybke. Dominancia tohto kolektívno-psychologického¹ komplexu sa prejavuje v tom, že výroba nie je zameraná na uspokojenie OHRANIČENÝCH potrieb dostatku (fyziologického, geneticky podmieneného, a rozumného, z väčšej časti podmieneného kultúrou) pre každého človeka, každú rodinu, pre celú spoločnosť, ale na uspokojenie NEOHRANIČENÝCH vrtochov módy, rozširujúc tak cez kultúru inštinkt sebaotvrzdovania sa samičiek a samcov v BEZUZDNÝCH pretekoch agresívnej spotreby pre samotnú spotrebu.

To znamená, že v prípade aj naďalej trvajúcej prevahy zvieracieho režimu psychiky (*najmä tzv. „elity“ — vládnucej spoločenskej triedy, ktorá behom posledného tisícročia už zjavne nevie čo od dobroty*) privedie nezdržiavaný nárast energetického tlaku technosféry na biosféru k tomu, že dnešná biosféra Zeme sa pod vplyvom deformácie (pre ňu) prirodzeného spektra fyzikálnych polí v dôsledku technologickej činnosti ľudí zmení². V takomto variante ďalšieho rozvoja civilizácie a biosféry niektoré biologické druhy zmiznú, iné zasa zmutujú. Avšak ľudstvo v tomto procese zmeny biosféry neprežije, nakoľko pri prevahe zvieracieho režimu psychiky a zombírujúcej kultúry nie je psychologicky schopné obmedziť svoje požiadavky a bude aj naďalej zvyšovať energetickú moc technosféry až do sebalikvidácie, čo aj leží v základe súčasnej biosféro-ekologickej globálnej krízy, a ženie ju vpred.

Treba mať na zreteli aj to, že znečistenie životného prostredia rôznymi látkami (priemyselným a domácim odpadom a smetím) je druhotné vo vzťahu k rôznorodému energetickému znečisteniu prostredia, nakoľko znečisťujúce látky (vrátane produktov rozpadu techno-energetických nosičov) sú väčšinou priamymi alebo vedľajšími produktmi technologickej činnosti na základe technogénnej energie. Neutralizácia a zužitkovanie znečisťujúcich látok, ako aj prechod na uzavreté technologické cykly, a uzavreté životné cykly produkcie pri istej úrovni výrobných produkcie a technologickej kultúry

¹ Toto je ešte jedna chyba z nepozornosti u S.Freuda, že neodhalil kolektívno-psychologické komplexy v ich vzájomnej prepojenosti a podmienenosti od normálnej inštinktívnej psychológie jednotlivca.

² «Po nás, nech je aj potopa» — štýl vládnutia „elít“ biblickej civilizácie, ktorý si väčšina z jej predstaviteľom možno ani neuvedomuje, napriek tomu je v politike realizovaný a dokonca našiel svoj prejav vo forme uvedeného aforizmu jedného z francúzskych Ľudovítov. To vedie k otázke: „Nebolo by pre starovekú Rus lepšie, ak by v minulosti nielenže bez odporu pustila Čingischána do Európy, ale ešte mu aj včas pomohla s vykoreniením biblickej kultúry, ktorej moc bola tak zákerná i k potomkom, i k súčasníkom?“ — škrtiaca slučka Medzinárodného menového fondu by tak vôbec neexistovala, a aj ľudské práva by v celom svete vyzerali ináč, a nie zhovädilo na západný spôsob.

Dá sa „natahnúť Prezervatív na Zemeguľu“?

si vyžaduje dodatočnú výrobu technogénnej energie (*alebo obmedzenie výrobnej produkcie pri doterajšej úrovni výroby energie*), čo ale nesníma otázku ohľadom energetického znečistenia životného prostredia, keďže koeficient účinnosti všetkých technických zariadení a elektrární dnešnej civilizácie je výrazne menší než jedna, a k prirodzeným prírodným prúdom energie sa tak pridávajú technogénne prúdy energie.

Časť IV¹. „Rozvodie“

V prvom rade treba obrátiť pozornosť na to, že slová „matéria“ a „duch“ nie sú výmyslom našej epochy, ale sú dedičstvom po predkoch. Dnes sú však chápané, ozmyslované² trochu ináč, než tomu bolo, trebárs, začiatkom minulého storočia. V tej dobe slovo „matéria“ bolo v podstate „hromadným podstatným menom“, ktoré sa používalo na označenie *hmoty* v jej rôznych agregátnych stavoch: pevnom, tekutom, plynnom. Slovo „duch“, najmä v rozprávaní o príznakoch a nehmotných javoch, slúžilo na označenie objektívnych javov, ktoré však nemali *hmotné, t.j. materiálne vlastnosti (podľa vtedajšieho chápania sveta)*.

Človek bol podľa vtedajších názorov trojkomponentnou bytosťou, ktorá v živote predstavovala jednotu 1) hmotného tela, 2) ducha a 3) duše. Pritom — v plnosti vtedajšieho kontextu — objektívnosť „ducha“ zároveň disponovala subjektívnymi osobitosťami každého z „duchov“: Duch Svätý, duch ľži, duchovia prírody (zlí živelní i dobrí), nepokojní duchovia *konkrétnych* mŕtvych a duchovia *konkrétnych* živých subjektov, rozprávkoví džinovia atď. Subjektívne osobitosti duchov boli určované v závislosti od im vlastného *informačného* zabezpečenia správania a činnosti každého z nich.

Treba mať na zreteli, že veda tých čias, hoci už vykročila na cestu materialistického rozvoja, no stále ešte nedisponovala takým pojmom, ako „fyzikálne pole“. A keď sa pojem fyzikálneho poľa stal všeobecne vžitým, tak všetky polia³ bez výnimky boli zaradené do „matérie“⁴, ktorá dovedy bola zovšeobecňujúcim pojmom vzťahujúcim sa výlučne na *hmotu v jej rôznych agregátnych stavoch*.

No treba si uvedomiť, že fyzikálne polia objektívne existovali aj v tom období historického a predhistorického času, keď veda vo svojom arzenáli ešte nemala pojem „fyzikálne pole“ a s ním spojenú terminológiu (lexiku) a (nelexikálne) predstavy-obrazy. Polia však existovali, človek sa stretával s ich objektívnymi prejavmi, a tieto prejavy poľového aspektu bytia nachádzali svoj odraz v kultúre. Pritom, keďže neboli *hmotou*, fyzikálne polia v tom čase nespádali do *všeobecne zaužívaného* pojmu „matéria“⁵, a ich prejavy sa radili do „duchovnej“ sféry života Vesmíru.

Vnímateľnosť rôznych ľudí býva rôzna: ľudia, majúci tie kvality, ktorými dnes disponujú jedinci označovaní za „senzibilov“, existovali aj v tých časoch. A kým väčšina ľudí objektívne vnímala svojimi zmyslovými orgánmi len hmotu, tak pomerne málopočetná skupina „senzibilov“ dokázala okrem nej priamo vnímať aj niektoré druhy polí a ich zoskupenia, t.j. oni vedome objektívne videli⁶, počuli, cítili duchov, mohli s nimi komunikovať; ne-„senzibili“ duchov vedome priamo nevnímali, videli len účinok polí na hmotné predmety bez priameho kontaktu hmotných objektov medzi sebou.

¹ V tejto kapitole sú zjednotené fragmenty skôr publikovaných prác, nakoľko takéto začlenenie, na rozdiel od jalových linkov na publikácie, ktoré pre časť čitateľov nemusia byť dostupné, zaisťuje možnosť chápania nášho aktuálneho rozhľadu, izolovaného od všetkých ostatných nami vydaných prác.

To isté sa týka aj iných fragmentov (skôr vydaných prác) začlenených do textu aktuálnej práce.

² Reč je o chápaní sveta biblickou civilizáciou; na Východe bolo všetko chápané iným spôsobom, než na Západe.

³ Elektrostatické, magnetické, dynamické elektromagnetické, gravitačné a iné.

⁴ Pritom je zaujímavé obrátiť pozornosť na jednu zvláštnosť: okultné („netradičné“) náuky s ich termínmi — „husté“ a „jemné“ druhy matérie — používanými vo vzťahu k hmote a duchom, boli až do samého konca 19. storočia výsadou úzkej skupiny zasvätených a nepatrili do zostavy vzdelávacích programov pre ostatné vrstvy obyvateľstva.

Tá okolnosť, že fyzikálne polia v oficiálnej bez-duchovej vede „pre všetkých“ boli priradené k „matérii“, je nepriamym vyjadrením toho, že oficiálna veda „pre všetkých“ bola od začiatku „pod drobnohľadom“ špecialistov od okultných náuk. Hoci mnohí činitelia oficiálnej materialistickej vedy sa k okultistom stavali s dešpektom, ako k šarlatánom, no zároveň pritom bezducho preberali ich terminológiu, pokiaľ na nej nezbadali „firemnú pečiatku“ okultizmu.

⁵ Alebo sa špeciálne vysvetľovalo, že sa jedná o „jemné matérie“.

⁶ Anglický etnograf 19. storočia Edward Burnett Tylor, autor knihy „Primitívna kultúra“ (Moskva, r. 1989), v menovanej knihe priamo píše, že príbehy z minulosti všetkých národov rozprávajú o ľuďoch, ktorých priamo a bez okolkov nazývali „duchovidcami“. Na jednom mieste po ďalšej zmienke o duchovidcoch, on priamo vyjadril názor, že ak tieto informácie sú naozaj pravdivé, potom sa Západ nerozvíja, ale degraduje, keďže schopnosť vidieť duchov (fyzikálne polia – v súčasnej terminológii) bola bezprostredne stratená u drvejšej väčšiny ľudí.

Pritom si ľudia nielenže neuvedomujú svoju defektnosť v porovnaní s ich predkami, ale navyše aj považujú pravdivé informácie o schopnostiach a reálnych možnostiach svojich predkov za rozprávkové výmysly.

A na základe týchto hmotných prejavov činnosti duchov (*fyzikálnych polí, ktoré okrem rôznych fyzikálnych prejavov v sebe nesú aj obrazy, presne tak, ako obrazy nesie aj hmota*) nachádzali medzi sebou „senzibili“-duchovidci a ne-„senzibili“ (nevidiaci duchov) spoločný «jazyk».

A tak v kultúre každého národa, každej regionálnej civilizácie sú spočiatku možné dve vetvy rozvoja: po prvé, osvojenie a uchovávanie zručností používať hmotu pre svoje ciele; po druhé, osvojenie a uchovávanie zručností využívať vo svojich cieľoch fyzikálne polia, a spomedzi všetkých fyzikálnych polí najmä to zoskupenie polí (dnes nazývané ako „biopole“), ktorým disponuje žijúce ľudské telo (biomasa-hmota), nevyzbrojené *hmotnými technickými prostriedkami, ktoré by vyžarovali a/alebo prijímali také či onaké fyzikálne (prírodné) polia*.

Ak v kultúre prevláda prvý typ spoločnosti, tak ju v podstate možno nazvať „materiálnou civilizáciou“, a do tejto kategórie civilizácií patrí Západ; ak v kultúre prevláda druhý typ spoločnosti, možno ju nazvať „duchovnou civilizáciou“, a do tejto kategórie bolo možné zaraďovať Východ približne do polovice 19. storočia.

No existuje aj čosi tretie, čo v každej civilizácii zjednocuje jej „materiálnosť“ a „duchovnosť“. Zručnosť zaobchádzania s týmto tretím sa začala vytrácať úmerne tomu, ako sa veda začala zaoberať „materializáciou“ duchov, t.j. zaradením fyzikálnych polí do filozofickej kategórie „matéria“ (*vo vtedajšom chápaní tohto termínu*), brániac tak samotným „duchom“ v objektívnosti ich existencie.

Vo výsledku sa tak nad významom zoskupenia fyzikálnych polí, ktorým disponuje živý ľudský organizmus, západná veda a praktická medicína vôbec nezamýšľali až do celkom nedávnej doby, kým problémy, spôsobené západnou vedou bez duchovnosti, nechmatli pod krk všetkých, ohrozujúc život celej globálnej biocenózy i život ľudstva ako jej časti.

Avšak dodnes školské i vysokoškolské učebnice z predmetov biologického zamerania, hoc aj čosi rozprávajú o fyziológii látkovej výmeny, no *hlúpo mlčia*¹ o všetkých otázkach *fyziológie polí* živých organizmov. Do fyziológie polí živých organizmov sa vzťahuje vyžiarovanie (emisie), pohltie (resorpcia) a opätovné vyžiarovanie (retransmisia) prírodných polí v ich životnej činnosti. Veda a učebnice tak isto mlčia aj o otázkach ovplyvňovania sa biogénnych a technogénnych polí, jak navzájom, tak aj života celej biosféry. Tým skôr bez fyziológie polí nemožno povedať nič rozumné ani o informačných procesoch organizmov živých bytostí a celej biosféry, či už pri ich normálnom priebehu, alebo patologickom.

Kým v minulosti veda priznávala objektívnosť „matérie“ (hmoty) a objektívnosť „ducha“ (všeobecných prírodných polí), väčšina ľudí chápala, že akýkoľvek obraz, vo svojej podstate, nie je ani hmotou, ani duchom, no napriek tomu môže byť stvárnený jak v hmote, tak aj v duchu, nestrácajúc pritom svoju objektívnu kvalitu; to isté sa týka aj fixácie a vyjadrenia zmyslu, idey — všetkého toho, čo dnes patrí pod pojem „informácia“, a v minulosti zodpovedalo nemateriálnej duši, ako jednej z troch zložiek živého človeka.

Myšlienkové procesy človeka sú sprevádzané vyžarovaním polí, a idea, zmysel, obraz (atď. Informácia) môžu v duchu človeka existovať bez toho, aby ním boli vyjadrené v hmote. A myšlienka v uvedenom zmysle je materiálna².

Nakoľko „duchovia“, nesúci informáciu (obrazy, nelexikálny zmysel ako taký), sa vytratili z materialistického videnia vedy, tak spolu s nimi odišla do nebytia subjektívneho³ materializmu (*spomedzi jeho druhov — dialektického*) aj objektívna informácia. Zatiaľ čo hlasito odopierajúc „duchu“ objektívnosť jeho existencie, „materialistická veda“ mlčanlivo, potichu v slepote

¹ A ako ukazuje analýza federálneho programu „Plánovanie rodiny“, tak plánujú rovnako hlúpo mlčať aj naďalej, sejcú neopodstatnenú nádej ochrániť sa pred životom prezervatívami.

² Aby nedošlo ku zmäteniu, treba vysvetliť: V terminológii KSB je duch a prírodné (fyzikálne) pole jedno a to isté. Pole je druhom tzv. „jemnej matérie“, kým hmota sa radí medzi „hrubej matérie“. Duch-pole je druh matérie, ktorú zvyčajne nevidíme. Hmota je druh matérie, ktorú zvyčajne vidíme. Myslenie je poľový proces, a nemateriálny obraz/informácia môže byť v poli (*duchu* = „jemnej matérii“) zobrazená tak, že v hmote (*viditeľnej „hrubej matérii“*) zobrazená nie je. V tomto zmysle je myšlienka materiálna (*myšlienka* = obraz zobrazený na materiálnom poľovom nosiči). – pozn. prekl.

³ V tom zmysle, že sám je výplodom subjektivismu, ktorý vyzdvihol len jednu stránku existencie Objektívnej reality, a nie je Objektívnou realitou bytia ako takého, ani Zvestovaním Zhora.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

a zlomyseľnosti odoprela objektivnosť aj zmyslu (t.j. informácii)¹, ktorý ako produkt myšlienkovvej (duchovnej (poľovej) podľa nosiča) činnosti človeka, sa nezmestil do pojmu „všeobecné fyzikálne polia“, ako jeden z druhov „matérie“, v dnešnom chápaní tohto termínu.

Ak máme veci nazývať svojimi menami, tak nami práve opísaný „synonymický“ prevrat v terminológii spoločnosti (*hmota + všeobecné fyzikálne polia = matéria; duch = všeobecné prírodné (všeobecné fyzikálne) polia + informácia = 0*)², ktorý sa udial v posledných dvoch storočiach a sprevádzal *vedecký pokrok JE JEDNOU Z NAJVEČŠÍCH HLÚPOSTÍ V DEJINÁCH ĽUDSTVA* a najmä v dejinách Západnej regionálnej civilizácie, despoticky robiacej zo seba lídra všeobecného pokroku dokonca po všetkom čo napáchala.

V podstate, vykonaním tohto terminologického prevratu a nanútením „bezduchovnej“ terminológie, „materialistická veda“ rozbúrала dovtedajšiu duchovnú kultúru — kultúru vnímania sveta a myslenia — majúcu nepochybne mnohé nedostatky a defekty, no nahradila ju ešte chybnejšou duchovnou kultúrou, neschopnou opísať poľovú zložku života, a zároveň strativšou predstavu o informačných procesoch v človeku, v spoločnosti a v Objektívnej realite celkovo.

Potom, ako sa zavíšil tento terminologický prevrat, ktorý spustošil význam mnohých slov, a z obyvateľstva celej regionálnej civilizácie urobil schizofrenikov, u ktorých sa lživu splietajú myšlienky s ich útržkami, bol potrebný dostatočne dlhý čas, aby vynulovaná (v súčasnej terminológii), no vo Vesmíre objektivne prítomná nemateriálna zložka „ducha“ prinútila „materialistickú vedu“ koncom 20. storočia priznať:

- objektivnosť existencie nemateriálnej informácie vo Vesmíre, a tak isto nemateriálnych systémov kódovania informácie³ (čo je, napríklad, *charakteristické pre funkciu genetického aparátu všetkých druhov v biosfére planéty, ktorý úspešne fungoval (potvrdzujúc objektivnosť nemateriálnej informácie) milióny rokov predtým, ako sa vo vede jedného z biologických druhov objavil pojem „informácia“ a všetko čo s tým súvisí*);
- A nesmelo (tak, aby to takmer nikto nepostrehol) vyjadriť predpoklad o tom, že Vesmír ako celok a mnohé jeho fragmenty disponujú rozumom a myslením, a v dôsledku toho aj objektivne prípustnou a objektivne chybnou etikou, a tiež „imunitným systémom“ zabezpečujúcim preseknutie správania podryvajúceho harmóniu Vesmíru zo strany subjektov-objektov (*a tiež ich samolikvidáciu: smrť je odplata za hriech, Ľúbosť je silnejšia než smrť*), predstavujúcich jeho malé časti.

A keď prastarí hovorili o duchovnosti hmoty („matérie“ podľa vtedajšej terminológie), tak mali pravdu, nakoľko niet hmoty, ktorá by sama osebe nepredstavovala „zhluky“ (kvantá) polí, „zlepené“ a preniknuté inými poliami. A narušenie poľových procesov živého organizmu, môže byť preň rovnako zhubné, ako narušenie jeho látkovej výmeny, fyzickej celistvosti, štruktúry a formy.

Vnímanie sveta a myslenie — to sú informačné procesy prebiehajúce v ľudskom organizme na poľových nosičoch vlastných hmotným štruktúram ľudského tela. Dokonca aj hmatový vnem je poľovým procesom, a nie mechanickým: v organizme sa stimul do mozgu neprenáša kinematicky (cez páky a kolieska), ale je tam určité množstvo rôznorodých „vlnovodov“, cez ktoré sa v organizme šíria fyzikálne polia v určitom svojom zoskupení.

¹ Konkrétny materiálny objekt = Informácia+Miera (Informácia hovorí o zmysle/účele/význame objektu, Miera o jeho vnútornej štruktúre. Pričom sám sa skladá z iných materiálnych mikroobjektov MIM rozmiestnených v tejto štruktúre). – pozn. prekl.

² V tomto je v podstate skryté „vynulovanie“ informácie — pokus o zničenie objektivnosti jej existencie.

³ Informácia bez systému jej kódovania podľa súčasných stanovísk neexistuje; prinajmenšom, bez poznania systému kódovania, nemožno z nosiča signálu extrahovať informáciu-zmysel. „Mnohovrstvové“ kódy umožňujú zo signálu extrahovať len určitú podmnožinu zmyslových radov, čo aj zaručuje subjektivne obmedzené vnímanie objektivnej informácie z objektivnej plnosti signálu. Hranične zovšeobecneným druhom materiálneho nosiča „signálu“ je Vesmír.

Rovnako nemožná je informácia bez materiálneho nosiča. Tak sa Vesmír človeku javí ako trojjednota: 1) matérie (vo všetkých jej agregátnych stavoch od fyzikálneho vákua až po hmotu), 2) informácie (obrazov), 3) miery-predurčenia, ktorá vo vzťahu k matérii je matricou jej možných stavov a prechodov z jedného stavu do druhého, a vo vzťahu k informácii je celovesmírnym systémom jej kódovania.

Takže, ak budeme používať súčasnú terminológiu, tak duchovná kultúra znamená nahromadenie a odovzdávanie z pokolenia na pokolenie:

- zručnosť netechnického vnímania všeobecných fyzikálnych polí, nesúcich informáciu;
- zručnosť spracovania tejto informácie (kultúra myslenia);
- zručnosť vyžarovania (*s ozmysleným cieľom vplývania človeka jak na seba samého, tak aj na druhé objekty-subjekty vo Vesmíre*) polí, vlastných ľudskému organizmu, nesúcich informáciu presne tak isto, ako polia, ktoré vníma.

Dohromady v tomto všetkom spočíva podstata sebaovládania a sebariadania, a čiastočne aj riadenia okolností jak vôkol seba samého, tak aj vôkol druhých (*popri veľakrát odokrývajúcej sa možnosti priameho napojenia na psychiku iných, a preniknutia do nej za účelom ich bezprostredného riadenia ako robotov*).

Takýmto spôsobom duchovnosť v spoločnosti ľudí predurčuje „materiálnosť“. Alebo ináč povedané, ak *nemateriálny* obraz nie je ešte predtým zaznamenaný v *materiálnom* duchu (v biopoli), tak nebude zaznamenaný ani v *materiálnom* mramore (v hmote): jednoducho preto, lebo človek nebude mať čo vyniesť z jeho informačno-subjektívnej duchovnosti do všetkými zdieľanej hmotnej materiálnosti.

Duchovnosť každej osoby i celej spoločnosti sa formuje v prítomnosti na základe predošlej duchovnosti pod vplyvom aktuálneho stavu „materiálnosti“ a dohromady s ňou predurčujú *budúcnosť* v jej duchovnej i materiálnej (hmotnej) zložke.

Takto duchovná kultúra prítomnosti, podmienená celou svojou historickou cestou¹, predurčuje budúci stav „materiálnej“ — napr. *zhmotnenej kultúry*². No plynúca prítomnosť — to je jediný okamih, v ktorom možno a aj treba meniť v duchovnej kultúre tie jej vlastnosti, ktoré už včasne potláčajú prospešnosť „materiálnej“ (zhmotnenej) a „duchovnej“ vetvy kultúry budúcnosti, predurčujú tím množstvo ľudí k nešťastiu, trvajúce možno niekoľko pokolení.

Historicky reálne sa situácia sformovala tak, že Biblia a s ňou spojené dogmy sa stali okovami na duchovnej kultúre Západu, keďže uložili zákaz na nedogmatické témy a spôsob myslenia, a taktiež na duchovné praktiky³. A v týchto podmienkach sa rozvíjala „materiálna“ kultúra. Nakoniec sa na Západe kultivovala a zachovala prevaha mravnosti a etiky vyjadrujúcej neľútostný boj za životný priestor a disponovanie zdrojmi⁴, v základe ktorých leží dominancia zvieracieho režimu psychiky. Historicky reálne je to dominancia mravnosti a etiky adekvátnej ak aj nie stádu pavánov, tak dobe, keď ľudstvo žilo ešte v jaskyniach, no vyzbrojené nie telesnou a duchovnou silou a koordináciou možností barbara na začiatku éry, ale technickou a energetickou zabezpečenosťou súčasnosti, aká bola nepredstaviteľná vo vojnách v dobe kamennej a bronzovej.

Preto z uhla pohľadu materiálnej civilizácie Európanov, „barbari“ („divosi“) — to sú všetci tí, čo zaostávajú za Európou-Amerikou v oblasti: techniky a technológie ťažby, spracovania hmoty, technických prostriedkov spracovania a prenosu informácií; z uhla pohľadu Východnej Ázie sú „barbarmi“ tí, ktorí nedokážu vládnuť nad *svojím* duchom a správať sa zodpovedne s ohľadom na následky vo *všetkých zdieľanom* hmotnom svete.

¹ Termín „rozvojom“ sa sem nehodí, keďže sa vyskytovali aj etapy degradácie, z ktorých jedna sa momentálne aj prejavuje v globálnej biosféro-ekologickej kríze, tvorenej dohromady množstvom o čosi menších kríz.

² Všetka kultúra je v podstate geneticky neprenášanou informáciou; zachováva sa a odovzdáva z pokolenia na pokolenie a od človeka k človeku na materiálnych nosičoch — hmotných alebo poľových.

³ Majú sa na mysli európske analógy „jóg“, „nindža“ kultúr atď., čo sa na Západe stalo atribútom vyššej okultnej „elity“, ale väčšine sa podáva ako nereálna mystika alebo zakázaná mágia, aby nebol podrývaný monopol na moc skrze duchovné praktiky tej úzkej „elity“, ktorá k nim má prístup.

⁴ V Západnom kontexte sa „disponovanie zdrojmi“ chápe aj ako disponovanie ľudskými zdrojmi. Princíp „človek človeku vlk“ bol na Západe zakonzervovaný ako dominantný princíp formovania „elity“. Ak človek človeku nie je vlkom, tak na Západe v drvivej väčšine prípadov tento «nie vlk» je vecou, predmetom reálneho alebo potenciálneho vlastníctva, ako baran pre vlkov, ktorý zo seba urobili pastierov stáda. Pritom civilizácia obliekla mnohých vlkov do ovčích koží, ktoré boli vyzlečené z tých baranov, ktorí uverili v správnosť a prospešnosť biblickej morálky v celej jej plnosti, vzájomnej doplniteľnosti a zladenosti fragmentov.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

A Rusko dokáže pochopiť aj jeden, aj druhý pohľad na kultúru a barbarstvo, nakoľko Rusom — spoločne s ich úspechmi v oboch odvetviach kultúry — sú vlastné aj prejavy každého z menovaných druhov barbarstva, na ktoré môžu mnohí vzhliadnuť z uhlu pohľadu svojbýtnej kultúry regionálnej civilizácie Ruska, ktorá nie je ani Áziou, ani Euro-Amerikou¹.

Na Východe (v Indii, v Číne, v Japonsku) bola na prvom mieste duchovná kultúra, ktorá mnohými mravno-etickými názormi obmedzovala rozvoj (materiálnej) zhmotnenej kultúry. Z toho dôvodu bol rozvoj techniky a technogénneho životného prostredia v tomto regióne planéty brzdený a neprivedol k tomu, že energetická zabezpečenosť nedoľudí predbehla rozvoj mravnosti a etiky v spoločnosti, ako sa to stalo na Západe a **v Rusku**.

Približne do polovice 19. storočia na Východe (na rozdiel od Západu) bola zlomyseľnosť nútená opierať sa prevažne na svoje osobné sily a osobné úspechy v osvojení tých-ktorých geneticky predisponovaných zručností, a nie na zosilňovače možností (väčšinou získané v hotovej podobe od iných ľudí), v ktorých sa zhmotnili najnovšie výdobytky vedecko-technickej mysle a dedičstvo mnohých predchádzajúcich pokolení, ktorých podstate nedočlovek z väčšej časti jednoducho nerozumie, hoci aj dokáže „stláčať tlačidlá“ a chrliť slová bez rozmyslu, ako karty z balíčku, nazývajúc toto myslením.

Východným tradíciám je vlastný výber kandidátov na osvojenie si duchovných praktík a následne vyradovanie (*podľa mravných a etických kvalít*) tých, ktorí boli uznaní nehodnými absolvovať ďalšie stupne zasvätenia, čo aj čiastočne ochránilo Východno-Ázijské spoločnosti od zneužívania jak duchovných praktík, tak aj technológií. No tí, čo túžia po zneužívaní duchovných praktík sa už storočia zameriavajú z vedecko-technicky pokrokového „materialistického“ Západu na Východ, aby preľstiac sociálne zákazy východných tradícií, mohli vojsť do tamojších historicky sformovaných systémov výučby a zasvätení, aby odtiaľ vyniesli vedomosti a zručnosti duchovných praktík Východu na Západ².

Posledný fakt umožňuje pochopiť osobitosť islamského regiónu planéty, ktorého kultúre je príznačná oveľa prísnejšia črta, než kultúram Východnej Ázii: ***Islam od začiatku kladie ohraničenia predovšetkým na svojvoľnosť v oblasti duchovných praktík***. V Koráne sa veľa krát spomína, že všetky zázraky sa prorokmi uskutočňovali výlučne z Božieho dovolenia a/alebo na Jeho priamy príkaz dať znamenie. Žiadne svojvoľné kroky v oblasti „mágie“ a „mystiky“ (rôznych typov duchovných praktík) istinní proroci nevykonávali; svojvoľnosť v duchovných praktikách môže narušiť harmóniu Vesmíru ešte vo väčšej miere, než technicko-technologický pokrok³, ktorý predbieha mravno-etický rozvoj spoločnosti, ako sa to deje v Euro-Americkej civilizácii.

Rozdiel medzi islamským a védickým Východom je v tom, že kľúč k odkrytiu ľuďom možností a ciest k osvojeniu si duchovných praktík (*ako aj ohraničenia im v dostupe k objektívne chybným*) sa vo Východnej Ázii nachádza vo vedení vnútrospoločenských tradičných inštitútov (na spôsob rádov a bratstiev Západu), ktoré dokázali svoju životaschopnosť v priebehu storočí; a v Islame je odkrytie možností a ciest k osvojeniu si duchovných praktík výlučnou výsadou všepresahujúceho Boha, Tvorcu a Všedržiťľa, a nie vnútrospoločenských personálnych hierarchií, robiacich si nárok vystupovať v roli prostredníkov medzi „vyššími silami“ a ostatnými ľuďmi⁴.

¹ «Euro-» (rusky „**Jevro-**“) v danom prípade neznamená iba «Európu» (rusky „**Jevropu**“), ale aj «židovstvo» (rusky „**Jevrejstvo**“), cez ktorého diaspóry sa realizuje riadenie Euro-Americkej regionálnej civilizácie ako celku, ktorá sa zvykne nazývať Západom.

² Pravda, Západ vo svojom vedecko-technickom rozvoji sa doplazil až tesne k tomu, aby na základe výdobytkov techniky odkryl hocikámu tľupárovi-nedočloveku, ktorý sa pripojí na technické zariadenie, také možnosti, aké boli predtým dostupné len vyšším zasvätencom. Toto je len ďalšia z možností technickej samovraždy, ktorá sa odkrýva hlavne pred Západnou civilizáciou.

³ A predovšetkým, pokrok, predbiehajúci „rozvoj“ mravno-eticky objektívne defektných skupín a osôb v zostave spoločnosti, ktorí v sebe nesú zvierací alebo zombi režim psychiky. Inými slovami, na rozdiel od olympijských hier splodených kultúrou, je v tímových celosvetových „pretekoch“, ktorých sa zúčastňujú všetci ľudia svojim životom, každý tím hodnotený podľa svojho najslabšieho článku, a rekordné úspechy individualistov sa nerátajú.

⁴ V tomto zmysle „súfijovia“ a členovia ďalších mystických rádov a bratstiev v moslimskom regióne planéty, ktorí sa zaoberajú duchovnými praktikami výlučne na rituálnej osnove — nepredstavujú prirodzený prejav islamskej kultúry, ale vniknutie do nej duchovnej kultúry Západu a Východnej Ázie.

Tiež si treba spomenúť na fakt, že mnohí ľudia, ktorí sa stretli s „informačnou explóziou“ posledných desaťročí, sa utápajú vo vlne informačného smetia a nevedia sami rýchlo nájsť životne dôležitú informáciu v *«pluralite názorov»* (predstavujúcich samo osebe súhrn neurčitosti) *pre každú z množstva otázok*, s ktorými sa reálne alebo domnelo stretávajú v živote. Z tohto dôvodu sa stávajú nedobrovoľnými rukojemníkmi (občas ešte nevzdelanejších, než oni sami) „autorít“ — vykladačov a montérov *«plurality názorov»* — ktorý, však, nie sú schopní vyriešiť neurčitosti bez toho, aby nespôsobili katastrofu, ktorá často so sebou stiahne množstvo iných ľudí.

To privádza k otázke o tom, že duchovná kultúra (*osobná i celospoločenská*) musí nielen zabraňovať prevahe zvieracieho režimu psychiky a režimu psychiky automatu-biorobota, ale aj otvárať cesty k získaniu každým človekom schopnosti rozlišovať (*v tempe plynutia udalostí*) životne dôležité informácie (*dôležité jak pre neho, tak aj pre druhých, ak sa nachádzajú v jeho sfére starostlivosti a zodpovednosti*) na všeobecnom informačnom pozadí, ktoré v sebe obsahuje aj škodlivé rušenie i jalový šum, vytváraný v spoločnosti autoritatívnymi vykladačmi, ako aj novinárskymi a pedagogickými papagájmi, a ostatnou márnosťou točiacou sa v kruhu.

Tradičné duchovné kultúry Východnej Ázie sa sformovali ešte pred dnešnou informačnou explóziou a zostali na ňu nepripravené z toho dôvodu, že otázka ohľadom schopnosti rozlíšenia v nich zďaleka nie je prvoradá, východisková: oveľa väčšia pozornosť sa udeľuje „jemným materiálom“, kultúre ducha — biopoľovej fyziológii človeka a Vesmíru. Preto, keď ľudstvo vstupovalo do epochy dnešnej „informačnej explózie“ v prvej polovici 20. storočia, Čína a Japonsko vo svojej tradičnej kultúre nenašli prostriedky na pokračovanie ich svojbytného rozvoja v globálnej interakcii so spoločnosťami ostatných regionálnych civilizácií.

V Číne sa to prejavilo v tom, že tá sa pokúsila riešiť problémy svojho rozvoja a vzájomných vzťahov s globálnou spoločnosťou na základe marxizmu. Následkom defektности marxistických názorov (*hrubo subjektívny materializmus a bezduchovnosť, ktoré priviedli k chybným názorom v politickom a hospodárskom živote¹ a z hľadiska riadenia nevhodnému zadaniu hlavnej otázky filozofie²*) sa Čína dostala do slepej uličky, kde úlohu vyjsť z nej von nastolilo 6. plénum ÚV KĽK 14-ho volebného obdobia³, obrátiac sa k téme vzájomných vzťahov a vzájomnej podmienenosti medzi „duchovnosťou“ a „materiálnosťou“ v živote jednej a tej istej spoločnosti.

Japonsko, podobne ako Čína, sa v prvej polovici 20. storočia dopustilo chyby vo svojej politike: zaplietlo sa do spojenectva s bábkovým (biblickým podľa jeho pánov) nacizmom, privedeným v Nemecku k moci. Vstúpilo tak do vojny proti Západu, v ktorej nemohlo vyhrať kvôli absencii reálnych spojencov, a pretože protivníci mali prevahu vo vlastníctve a riadení rôznych zdrojov. Po vojne sa mu podarilo zachovať svoju tradičnú duchovnosť a kultúru samoriadenia spoločnosti

¹ Metrologická nekonzistentnosť politickej ekonomie marxizmu sa prejavuje v objektívnej nemožnosti rozlíšiť a zmerať je základné kategórie (*nevyhnutný pracovný čas a nadčas, nevyhnutný produkt a nadprodukt, nadhodnota*) v procese spoločenskej hospodárskej činnosti.

² Základná otázka filozofie dialektického materializmu sa týka *prvotnosti matérie alebo vedomia*. Otázka ohľadom predvídateľnosti následkov voľby a realizácie riadiacich rozhodnutí sa v nej nekladie ani ako hlavná otázka, ani ako vyplývajúca z „hlavnej“. Takže neobsahuje ani teóriu prognostiky, hoci základnou životnou otázkou každého človeka a spoločnosti je otázka prognostiky variantov a výberu najlepšieho riadenia spomedzi možných variantov s cieľom zabezpečenia nekonfliktности bytia.

³ Šieste Plénum ÚV KĽK 14-ho volebného obdobia sa konalo 7. - 10. októbra 1996. Ako je napísané v Informačnom letáku z 11. novembra 1996, № 13, Plénum prijalo „Uznesenie v rade dôležitých otázok posilniť budovanie socialistickej duchovnej civilizácie“. Píše sa, že ÚV KĽK rozlišuje pojmy „duchovná civilizácia“ a „materiálna civilizácia“, no je to len dôsledok toho, že dostatočne vplyvní analytici ÚV vidia prejav oboch typov civilizácie v každodennom živote jak Číny, tak aj iných krajín sveta. Pomerne podrobný výklad materiálov Šiesteho Pléna ÚV KĽK 14-ho volebného obdobia zverejnili noviny „Sovjetskaja Rossija“ 4. februára 1997.

Marxisti RF, majúci ambíciu viesť jej národy k svetlej komunistickej budúcnosti, si neželajú vidieť rozdiel medzi civilizáciami „duchovného“ a „materiálneho“ typu, dávajúc na plénach prednosť táranu o všelijakých aktuálnych krátkodobých hlúpostiach, nie však o dlhodobých perspektívach. A o to viac je nad ich chápanie skutočnosť, že socializmus a komunizmus nemôžu fungovať ako spoločenské zriadenie v živote spoločnosti, v ktorej dominuje zvierací režim psychiky či režim psychiky biorobota-automatu. Príčina toho spočíva v tom, že vo vedení marxistických strán (*ako aj vo vedení ostatných biblických cirkevných hierarchií*) početne prevládajú subjekty so zvieracím režimom psychiky alebo režimom psychiky biorobot na elementovom základe biologického druhu človek, ktorému Zhora bolo dané byť Rozumným.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

v mnohom vďaka ZSSR, nakoľko J.V.Stalin nedovolil „lídrom“ verejnej politiky Západu posadiť imperátora Japonska na lavicu obžalovaných ako vojnového zločinca v Tokijskom procese, analogickom Norimberskému.

Príčina tejto nepripravenosti Východu k riešeniu (na základe výdobytkov vlastnej svojbytnej kultúry) problémov, s ktorými sa stretol na začiatku 20. storočia, leží v tom, že Východno-Ázijské učenia duchovných praktík nehovoria takmer nič o rozlíšení rôznokvalitatívnosti¹ v prúde udalostí, čo leží v základe rozdeľovania na potrebné a nepotrebné, namiesto toho učia prijímať všetko, ako náležité: akoby „karmu“. Hoci niektorí z nich aj kladú otázku ohľadom riadenia „karmy“, avšak riadenie nie je možné, ak:

- nie sú vytýčené presne zadefinované ciele a
- ak správanie objektu a prostredia, v ktorom sa riadiaci subjekt nachádza, je počas procesu „riadenia“ nepredvídateľné.

Inými slovami, ak získanie Rozlíšenia (*o ktorom výchovné náuky hovoria len málo, a niektoré priamo odmietajú jeho potrebnosť*) nepredchádza samotnému vstupu do procesu riadenia „karmy“, tak „riadenie karmy“ potom predstavuje len hromadenie rôznorodých skúseností metódou pokusov a omylov, analogické tomu, ktoré demonštruje pamäťou disponujúce zariadenie „myš v labyrinte“, to však nijako nie je oslobodením človeka z „labyrintu karmy“ v procese jej riadenia.

Napriek tomu, aj „labyrint karmy“ je PREDurčene vybudovaný tak, aby všetkými životnými okolnosťami nútil nedočloveka a človeka stať sa Človekom. Aby bolo vidieť, ako sa to deje, ešte raz sa vrátíme k preskúmaniu súvzťažnosti medzi geneticky a kultúrne podmienenou zložkou v psychike a správaní človeka. Pomôže to uvidieť aj podstatu dnešnej „informačnej explózie“ (*v jej prepojení so Svetom obklopujúcim ľudstvo*), o ktorej mnohí hovoria a píšú, no nad následkami ktorej sa len málokto zamýšľa.

Nezávisle od toho, či sa čitateľ pridrža názoru o stvorení Sveta, alebo žije v presvedčení, že nestvorený Svet vždy bol, je, a aj bude, no ak hľadá na procesy prebiehajúce v biosfére, tak sám môže uvidieť rad faktorov, ktoré dostali súhrnný názov „*prirodzený výber*“. Vonkajšie viditeľné prejavy prirodzeného výberu možno zhrnúť slovami, že populácia každého biologického druhu aj druh ako celok reagujú na zmeny v prostredí, ktoré ich obklopuje. Pritom, v závislosti od charakteru tlaku prostredia na populáciu druhu (alebo na druh ako celok) sa uprostred celej skupiny jedincov pri generačnej výmene objavujú alebo miznú jedinci — nositelia určitého konkrétneho príznaku, nakoľko jedinci, ktorých súbor príznakov nezodpovedá charakteru tlaku prostredia, hynú štatisticky častejšie než tí, ktorých súbor príznakov zodpovedá charakteru tlaku prostredia.

Tento proces prebieha v hraniciach genetickej stability druhu. Ak prostredie vykazuje tlak, ktorý presahuje hranice genetickej stability druhu, tak populácia druhu (alebo druh ako celok) mizne z biocenózy (alebo biosféry).

Termín „prostredie“ je v takomto kontexte pomerne široký, a zahŕňa do seba jak mimobiosférne prírodné faktory, tak aj zložky biosféry, počnúc od mikroflóry a mikrofauny, a končiac vplyvom kultúry. Kultúra druhu, ktorý v súčasnej biologickej klasifikácii dostal názov «Homo Sapiens», predstavuje faktor tlaku prostredia vo vzťahu ku všetkým biosférnym druhom, vrátane samotného človeka.

Kultúra, ako výtvar súhrnnej činnosti minulých pokolení množstva ľudí, sa priebežne mení počas činnosti každého živého pokolenia, vykazujúc tým zároveň vplyv na smerovanie „prirodzeného výberu“ vo vzťahu k budúcim pokoleniam, pretože ona sama je aj faktorom tlaku prostredia. Pritom rozsah možného vplyvu kultúry na život planéty Zem je pomerne široký: **od** sebazničenia terajšej biosféry behom ľudskej činnosti až **do** «*Sláva Bohu na výsostiach, mier na Zemi, a v ľudoch dobroprajnosť*»² v prípade, ak kultúra napomáha a naplno odhaľuje genetický potenciál rozvoja

¹ T.j. vecí a procesov rôznych kvalít (*vo filozofickom zmysle*). – pozn. prekl.

² Z textu modlitby Veľký chválospev. Je dobré si všimnúť aj to, že slovo DOBROPRAJNOSTĚ („*благоволение*“ – blahosklonnosť, priazeň) zmizlo zo súčasného lexikóna. No pre život je činná a efektívna dobro-prajnosť lepšia, ako nefunkčná dobromyseľnosť babrákov a príživníckych povaľáčov. (**Dobroprajnosť praje iným to šťastie, ktoré druhých*

každého človeka a ľudstva vcelku, následkom čoho život ľudí prebieha vo vzájomnom súlade, a v súlade s biosférou Zeme a Vesmírom, v súlade s Bohom.

Kvalitatívny rozdiel medzi človekom a všetkými ostatnými druhmi zemskej fauny spočíva v tom, že každý človek je schopný predvídať mnohé následky svojich potenciálnych činov; vyberať z nich tie najvhodnejšie — z jeho mravne podmieneného uhla pohľadu; a, pridržiavajúc sa sebadisciplíny správania adekvátneho jeho voľbe, realizovať svoj výber, nakoľko mu pomáhajú alebo bránia vonkajšie okolnosti — okolité prostredie — Objektívna realita ako celok. T.j. človeku je vlastne geneticky daná možnosť v rámci určitých hraníc riadiť charakter tlaku prostredia na všetky druhy, a tým samotným aj čiastočne riadiť „prirodzený výber“ v biosfére, vrátane voči nemu samému. Inými slovami, je právom každého, čo konkrétne si vyberie:

- samovražedne „žiť“ prítomným okamihom podľa inštinktívnych pudov a nepodmienených reflexov, podčiniac „zvieracej podstate“ rozum i všetky ostatné možnosti dané človeku k osvojeniu;
- alebo, pamätajúc na minulosť a ozmysľujúc priebežný stav, budovať dobrú budúcnosť pomocou Zhora danej vôle tak, aby bol Človekom Dokonalým v biosfére Zeme.

No aj premyslene alebo bezducho vykonaná voľba v každom jej variante sama osebe predstavuje priradenie „prirodzenému výberu“ takej či onakej mravnosti, vrátane i vo vzťahu k samotným ľuďom. A takto každý prispieva svojim dielom do ďalšieho osudu ľudstva vcelku aj osobného osudu jednotlivca nezávisle od toho, či to chápe alebo nie.

Okrem toho, každý z objektívne možných konkrétnych variant voľby zároveň predpokladá aj konkrétne správanie, zodpovedajúce danej voľbe, ktoré v plnosti životných aktivít človeka vyjadruje jeho vnútornú psychologickú voľbu, a to taktiež nezávisle od toho, či to daný človek chápe alebo nie.

Keďže správanie každého systému vo vonkajšom okolitom prostredí sa buduje na základe informačného zabezpečenia, ktorým každý z nich disponuje, potom táto poučka platí aj vo vzťahu k živým organizmom, vrátane osobného a kolektívneho správania človeka. A v tejto súvislosti je potrebné preskúmať informačné procesy vlastné všetkým druhom v biosfére Zeme, aby sme odhalili ich osobitosti, vlastné aj človeku.

Vo svete zvierat informačné zabezpečenie správania veda nazýva, po prvé, inštinktmi a nepodmienenými reflexami, ktoré sú geneticky predurčené každému z druhov; a po druhé, podmienenými reflexami, v ktorých sa odráža osobná skúsenosť živého organizmu s adaptáciou na životné prostredie, a ktorá sa geneticky nededí z pokolenia na pokolenie.

Čím vyššia je organizovanosť biologického druhu, tým väčší je podiel, ako aj absolútny objem geneticky nezdedenej informácie v zostave informačného zabezpečenia jeho jedincov; tým väčšia je miera slobody (*v tom najvšeobecnejšom zmysle tohto slova*) pre každého jedinca príslušného druhu.

U najvyššie organizovaných druhov geneticky prenášaný program rozvoja jeho jedincov predurčuje „detstvo“. Počas „detstva“ rodičia *a/alebo celkovo staršie generácie* formujú v dorastajúcom pokolení geneticky neprenášané podmienené reflexy, odrážajúce skúsenosti starších, predovšetkým žijúcich pokolení.

Homo Sapiens, ako biologický druh, sa pri takomto pohľade na vec odlišuje od vysoko organizovaných druhov sveta zvierat najmä tým, že vďaka ústnej reči, výtvarnému umeniu, písomnosti atď. — má každé do života vstupujúce pokolenie otvorenú možnosť k osvojeniu si nielen skúseností a životných zručností žijúcich dospelých pokolení, ale do určitej miery sú mu dostupné aj kultúrou zafixované¹ skúsenosti a životné zručnosti pokolení, ktoré už odišli zo života. Pritom, aj keď minulosť treba brať ako objektívnu danosť, človek môže a aj musí posudzovať, čo v živote predkov

postretlo alebo si ho ešte len želajú (väčšinou s výhradou, aby pritom nikomu neublížovali); Dobré úmysly zase vychádzajú z vlastnej predstavy o tom, čo je pre druhých dobré, čo pri nízkej etike a vedomostiach nefunguje)*

¹ Vráťane aj na biopoľovej úrovni jej organizácie, hoci na biopoľovej úrovni je prítomný aj významný podiel geneticky prenášanej informácie.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

bolo dobré, a preto náleží odovzdaniu do života potomkov, a čo bolo naopak zlé, a náleží vykoreneniu¹, aby ochránil potokov pred rovnakými druhmi problémov.

Pri takomto videní možno informačný stav spoločnosti definovať ako dvojúrovňový systém:

- na úrovni biosférenej podmienenosti obsahujúci geneticky získanú informáciu z minulých pokolení, všetkých v ňom žijúcich;
- na úrovni kultúrno-spoločenskej podmienenosti obsahujúci informáciu neprenášanú geneticky (*i keď možnosti osvojenia a rozvoja kultúrneho dedičstva predkov sú geneticky podmienené*), uchovanú v pamäti žijúcich, no zafixovanú aj na spoločnosťou vytvorených materiálnych nosičoch² informácií, t.j. pamätníkoch kultúry, ktoré sú používané³ aspoň jedným členom spoločnosti.

Takýmto spôsobom sa informačný stav spoločnosti (*t.j. stav informačného zabezpečenia jeho správania, podmienený jak čisto biologicky, tak aj vnútrosociálne lokalizovanými javmi (kultúrou)*) stáva nie len dvojkomponentným, no okrem toho oba komponenty disponujú aj rôznym hierarchickým významom a stabilitou voči vonkajšiemu vplyvu prostredia naň.

Pričom kultúra ako celok podlieha cieľným bezprostredným zmenám zo strany každého človeka, a rozsah tohto osobného vplyvu býva široký: od *«lyžičky dechtu v sude medu»* až po *«dirigenta alebo prvého huslistu v hre orchestra»*; a ak nie každý je schopný sa spamätať z každodenného zhonu v úlohe «dirigenta» alebo «prvého huslistu», tak každý je schopný, spamätajúc sa, prestať znečisťovať VŠETKÝMI ZDIEĽANÝ «med dechtom».

Život spoločnosti, to je aj proces obnovy jej informačného stavu, ktorý prebieha jak na úrovni fyziológie látkovej výmeny v procese počatia detí, tak aj na úrovni kultúrnych premien (*zhmotnených aj biopoľových, t.j. duchovných*) v spoločnosti. Na úrovni biosférenej podmienenosti sa v spoločnosti pri zmene pokolení v genealogických líniiach obnovujú kombinácie genetických kódov, t.j. genotypy množstva živých jedincov druhu Homo Sapiens. Na úrovni kultúrnej podmienenosti v rozvíjajúcich sa (ale aj v degradujúcich⁴) spoločnostiach prebieha proces obnovy aplikovaných teoretických vedomostí a praktických životných zručností.

Následkom obnovy teoretických vedomostí a zručností v civilizácii technicko-technologického charakteru nové technológie a technické riešenia vytesňujú predchádzajúce riešenia toho istého určenia a celkovo sa rozširuje počet technológií a technických riešení.

Možno tak hovoriť o rýchlosti prebiehania procesu obnovy informačného stavu spoločnosti jak na úrovni všeobecnej biosférenej podmienenosti, tak aj na úrovni kultúrnej podmienenosti.

Na úrovni biosférenej podmienenosti možno ako mieru rýchlosti použiť dobu predstavujúcu priemerný štatistický vek rodičov, keď sa im narodí ich prvé dieťa; alebo dĺžku aktívneho (t.j. pracovného) života; alebo časový interval, v priebehu ktorého sa uskutoční 50 %-ná (alebo iná štatisticky štandardná) obnova populácie⁵ atď. No všetky takéto veličiny sú navzájom prepojené štatisticky a hranice ich možných zmien sú predurčené biologicky normálnou genetikou každého biologického druhu, vrátane človeka.

Na úrovni kultúrnej podmienenosti možno ako mieru rýchlosti použiť dobu zmeny akýchkoľvek parametrov kultúry, napríklad, kulturológovia dosť často uvádzajú časový interval, počas ktorého sa zdvojnásobí objem vedecko-technickej informácie. No keďže informačná kapacita spoločnosti je ohraničená, a súčasná civilizácia je založená na technológiách zabezpečujúcich v nej výrobu, tak názornejšie bude zvoliť si čas „morálneho“ zastarávania a zániku techniky a technológií, a tiež štatistiku vytvorenú z množstva sociálne významných technológií a technických riešení, určujúcich charakter kultúry výroby.

¹ Vykoreniť, však, neznamená ponechať zabudnutiu: „kto staré veci vytýka, o oko príde; kto na staré zabudne, príde o obe“. (*T.j. zabudnúť je väčším prehreškom v živote, ako neodpustiť*).

² Biopolia sú tiež materiálnymi nosičmi.

³ Alebo udržiavané kýmkoľvek na biopoľovej úrovni organizácie.

⁴ Zmeny čohokoľvek sami osebe, a konkrétne rýchla výmena jedných znalostí a zručností za iné, nehovorí nič o smerovaní procesu zmien, takže nemá zmysel sa radovať z každej zmeny, dokonca i chutnajúcej jej aktuálne plody: v prvom rade treba uvidieť a ozmysliť výsledok budúcich zmien.

⁵ T.j. 50 % z kedysi zistenej personálnej zostavy zomrelo a bolo nahradených jedincami, ktorí prišli na svet neskôr.

Avšak otázka rýchlosti prebiehania procesov v živote spoločnosti je vždy spojená s otázkou výberu časového etalónu — nezávisle od toho, či si tento fakt uvedomujeme alebo nie. V podstate každý proces, v ktorom sa prejavuje opakovateľnosť nejakých javov, môže byť zvolený ako proces-etalón — merná jednotka času.

Vo vzťahu k ľudstvu takto môžeme zaviesť pojmy: biologický a sociálny čas. Takto historický čas možno merať v jednotkách astronomicky podmieneného času, ako je to aj zaužívané v našich dňoch (*hoci kalendáre a v ich osnove ležiace procesy-etalóny sa zavádzajú implicitne*); možno ho merať na základe dĺžky a kontinuity vládnutia, ako je to zobrazené v Biblii, a čo sa zachovalo dodnes v Japonsku, t.j. na základe biologickej podmienenosti; a možno ho merať aj na základe sociálne podmieneného (kulturologického) etalónu.

Nech si už vyberieme ktorýkoľvek, tak astronomický etalón, biologický etalón aj sociálny (kulturologický) časový etalón možno navzájom porovnávať. Dá sa tak pozorovať, ako sa vzájomne menil pomer frekvencií procesov-etalónov biologického a sociálneho času v priebehu historického rozvoja Západnej i globálnej civilizácie vo vzťahu k oboma zdieľanému astronomickému času.

V každej genealogickej línii sa u rodičov priemerne raz za 15 — 25 rokov¹ objaví ich prvý potomok. Dĺžka aktívneho ľudského života za posledných niekoľko tisíc rokov má približne rovnakú hodnotu. Vzhľadom k tomu frekvencia etalónu biologického času môže byť stanovená ako $f_b = 1/(25 \text{ rokov})$. Ona charakterizuje rýchlosť obnovy informácie v genofonde populácie, a keďže je podmienená genetikou samotného druhu, tak sa menila len v pomerne úzkom rozhraní po dobu celej pamätnej histórie.

V živote technokratickej² civilizácie, v ktorej je život spoločnosti podriadený technosfére, prevláda nepretržitý proces vytesňovania zastaraných technológií a technických riešení novšími, pričom určených na ten istý účel. Preto možno vyrátať priemerný časový interval nejakej štatisticky štandardnej (*napr. tiež 50 %-nej*) obnovy technologicky (*pre spoločnosť*) významných znalostí — T_s v každej epoche dejín. Ako etalón frekvencie sociálneho času možno použiť frekvenciu $f_s = 1/T_s$. Tá charakterizuje rýchlosť obnovy spoločensky dôležitej informácie, ktorá sa neprenáša geneticky pomocou fyziológie, ale z pokolenia na pokolenie cez kultúru nesenú spoločenským zriadením (sociálnou organizáciou). Táto frekvencia f_s počas dejín ustavične narastala: v časoch faraónov a Kazateľa, Ježiša a prvých storočí nášho letopočtu, keď biblická koncepcia dobitia Sveta metódou kultúrnej spolupráce a riadenia dobitého na základe programovania psychiky pomocou biblickej kultúry sa ešte len formovala a získavala globálny význam, frekvencia sociálneho času predstavovala hodnotu približne $1/(\text{stovky rokov})$; a v súčasnosti frekvencia sociálneho času je okolo $1/(10 \text{ rokov})$ — $1/(5 \text{ rokov})$, v závislosti od toho, na vedomostiach akých odvetví je založená.

Inými slovami, v čase, keď bol ohlásené Deuteronomium, predstavujúce samo osebe kostrový základ doktríny „studenej“ informačnej vojny o dobitie Sveta, sa sociálne významné množstvo technológií a technických riešení neobnovovalo celé storočia, a cez technologicky takmer nemenný svet prechádzali mnohé pokolenia.

V súčasnosti sa sociálne dôležité množstvo technológií a technických riešení obnovuje častejšie, ako raz za 10 — 15 rokov, a technosféra, ktorá človeka obklopuje, sa stihne zmeniť niekoľkokrát počas aktívneho života jedného pokolenia. To znamená, že sa zmenil pomer etalónových frekvencií biologického a sociálneho času: platilo $f_s \ll f_b$ ³; teraz platí $f_s > f_b$.

Táto zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času bola predvídaná niektorými básnikmi, vedcami, mystikmi⁴ na konci 19. storočia a v prvej polovici 20. storočia, no zreteľne sa začala prejavovať, dostupná pre všeobecné vnímanie a ozmyslenie, až koncom druhej

¹ Rok je merná jednotka založená na astronomickom etalóne času.

² Technokracia, to nie je iba moc technokratov, ale aj moc techniky nad samotnými technokratmi, a v konečnom dôsledku — moc technosféry nad spoločnosťou.

³ Znak \ll znamená „mnohonásobne menšie“, na rozdiel od znaku $<$, označujúceho „striktne menej“.

⁴ Medzi tými, kto o ňom hovorili, bol aj Hitler.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

polovice 20. storočia, keď v priebehu života jednej generácie viacnásobne stihli a stíhajú zostarnúť a byť obnovené vedomosti a praktické zručnosti nevyhnutné k činnosti¹.

Treba obrátiť pozornosť aj na to, že zmena pomeru frekvencií biologického a sociálneho času — na úkor rastu frekvencie kulturologického (sociálne podmieneného) etalónu, čo je historicky dôležité — prebehla ešte pred tým, ako ľudstvo dosiahlo kritický (podľa G.M.Idlisa a I.S.Šklovského) rok 2030 (± 5 rokov); odohrala sa predbiehajúci takmer o storočie vopred nimi vyrátané preľudnenie a v tom prípade aj nevyhnutnú biosféro-demografickú katastrofu regionálneho alebo globálneho rozsahu. Táto okolnosť — predstih — nám pri ucelenom pohľade na *ľudskú kultúru, ako na výplod biosféry Zeme (a ako jej nadstavbu)* umožňuje uvidieť niektoré možnosti, ktoré vytvára táto zmena pomeru uvedených etalónových frekvencií, a ktoré sami osebe predstavujú v „labyrinte karmy“ mechanizmus donútenia k tomu, aby sa rastlinám-podobní „ľudkovia“, zvieratá a bioroboti v ľudskej podobe predsa len nakoniec stali a boli Ľuďmi, a vyhli sa tak biosféro-demografickej katastrofe.

Objektívny jav, ktorý sme tu nazvali *zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času*, je reálnou charakteristikou globálneho sociálneho systému dnešnej civilizácie, pred ktorou neunikne žiadny jednotlivец, ani celé ľudstvo. Je to informačný proces prebiehajúci v hierarchicky organizovanom systéme: biosféra — ako základ kultúry; kultúra — ako nadstavba k biosfére.

Z teórie kmitania, teórie riadenia je známe, že ak v hierarchicky organizovanom mnohoúrovňovom systéme prebieha zmena frekvenčných charakteristík procesov, prebiehajúcich na každej z jej objavených úrovní, tak systém prechádza do iného režimu svojho správania. Je to spoločná vlastnosť hierarchicky organizovaných systémov, do skupiny ktorých patrí aj biosféra, aj celá ľudská spoločnosť, aj hierarchicky organizovaná psychika každého človeka.

Uskutočnená zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času predstavuje v dejinách ľudstva čosi ako prah, ktorý keď ľudstvo prekročí (a dokonca aj bez povšimnutia toho), tak sa už vlastne ocitne v novej epoche, na jej počiatočnom úseku „rozvodia“². Isté nadchádzajúce „rozvodie“ v dejinách ľudstva bolo predvídané už v minulosti, dokonca v staroveku, čo vidno aj z nižšie uvedenej „rozprávky“ zo zborníku Idries Shaha „Príbehy dervišov“³:

Keď sa zmenila voda

Jedného dňa sa Chidr⁴, Mojžišov učiteľ, obrátil k ľudstvu s varovaním.

— Príde taký deň, keď na svete zmizne všetka voda, okrem tej, ktorá bude špeciálne zozbieraná. Namiesto nej sa objaví iná voda, od ktorej sa ľudia zbláznia, — povedal.

Len jeden človek pochopil zmysel týchto slov. Zhromaždil veľké zásoby vody a uschoval ju na bezpečné miesto. Potom už len čakal, kedy sa zmení voda.

V predpovedaný deň sa vyprázdnil všetky rieky, vyschli studne, a tento človek, ktorý sa vzdialil do bezpečia, začal piť zo svojich zásob.

Keď uvidel zo svojho úkrytu, že rieky začali znovu tiecť, tak sa vrátil k ľudským synom. Všimol si, že hovoria a premýšľajú celkom inak, než predtým, nepamätajú si ani to, čo sa s nimi stalo, ani to, pred čím boli varovaní. Keď sa pokúšal s nimi rozprávať, tak pochopil, že ho majú za blázna, a cítia k nemu nepriateľstvo alebo súcit, no v žiadnom prípade pochopenie.

Spočiatku sa novej vody stránil, a každý deň sa vracal k svojim zásobám. No nakoniec sa predsa len rozhodol, že novú vodu piť bude, pretože jeho myslenie a správanie, ktoré ho vyčleňovalo spomedzi ostatných, robilo jeho život neznesiteľne osamelým. Napil sa novej

¹ Veľmi dobre to vidno v letectve: od r. 1910 do začiatku 1960-tych rokov sa behom života jedného pokolenia stihli vystriedať tri generácie tried leteckej techniky: dvojplášňiky z dreva a plátňa; súčasné lietadlá z dreva a ľahkých zliatin; prúdové lietadlá zo špeciálnych zliatin a ocele. Ešte rýchlejšie prebiehala obnova počítačových technológií.

² Rozvodie – pomyselná hranica (väčšinou vrcholy a hrebene hôr), ktorá oddeľuje dve povodia. Povodie – územie zahŕňajúce spleť všetkých potôčkov a potokov, ústiacych do jednej rieky. – pozn. prekl.

³ Moskva „Grand“, r. 1996, preklad z angličtiny.

⁴ Chidr („Zelený“) — dokonalý súfí, ochranca súfijov.

vody a stal sa takým, ako všetci ostatní. Vtedy úplne zabudol na zásoby inej vody, a okolití ľudia začali na neho hľadieť, ako na blázna, ktorý sa zázračným spôsobom vyliečil zo svojho bláznovstva.

Legenda je často spájaná s Dhú'n-Núnom¹, Egyptčanom, ktorý zomrel v roku 850 a je považovaný za autora tohto príbehu, minimálne v jednom zo spoločenstiev slobodných murárov. Každopádne Dhú'n-Nún je najrannejšou postavou v dejinách dervišov rádu Malámatí, ktorý, ako často poukazovali západní bádatelia, mal zarážajúcu podobnosť s bratstvom masonov. Vraví sa, že Dhú'n-Nún znovuodhalil význam faraónskych hieroglyfov.

Táto verzia je pripisovaná Sajjid Sabiru Ali-Šáhovi, svätému rádu Čištija, ktorý zomrel v roku 1818.

* *
*

Je to inotaj, ktorý prežil celé storočia. Len vo vymyslenej rozprávkovvej realite ju možno chápať v tom zmysle, že reč ide o akejsi „transmutácii“ prírodnej vody (H₂O), a nie nejakej inej „vody“ týkajúcej sa spoločnosti — „vody“, ktorá by niektorými svojimi kvalitami v živote spoločnosti bola v určitom zmysle analogická bežnej vode v živote planéty Zem.

Takúto analógiu vody (H₂O) predstavuje v živote spoločnosti kultúra — všetka geneticky neprenášaná informácia, odovzdávaná z pokolenia na pokolenie v ich nadväznosti. Pričom hmotné pamätníky a objekty kultúry sú vyjadrením psychickej kultúry (*kultúry vnímania sveta, kultúry myslenia, kultúry ozmyslenia prebiehajúceho*), ktorej každá etapa rozvoja predchádza každej etape rozvoja hmotnej kultúry, vyjadrujúcej psychickú činnosť ľudí a prevládajúci režim psychiky v spoločnosti.

Staroveký súfí mohol vidieť budúcnosť v «neverbálnych» subjektívnych obrazoch, týkajúcu sa zmeny kultúry, v dôsledku čoho mal nejakú svoju predstavu v subjektívno-obraznej forme o každom z druhov „vôd“ (kultúry, mravnosti a etiky). Avšak sotva by ho jednotne pochopili jeho súčasníci, ktorí mali subjektívno-obraznú predstavu iba o tom druhu „vody“ (kultúry, mravnosti a etiky), v ktorej žili oni sami, a len sotva by túto predpoveď odovzdali cez storočia, ak by sa im to pokúsil povedať priamo. No rozprávka, ako inotaj o zázračnom neznámom a nepochopiteľnom, prežila mnohé pokolenia.

Prirodzene, že z pohľadu človeka žijúceho v jednom type kultúry, náhle sa ocitnúť v inom, kvalitatívne odlišnom type kultúry, znamená — vyzeráť v nej ako blázon a prípadne aj vyvolávať k sebe „nepriateľstvo“ (*pretože jeho konanie, podmienené predošlou kultúrou, môže byť voči novej kultúre zhubné*) či súciť. A samotná spoločnosť žijúca inou kultúrou bude z pohľadu toho, čo sa v nej náhle ocitol, vyzeráť tiež ako blázinec na slobode. Jeho vzťah so spoločnosťou sa zladí až potom, čo sa začlení do novej kultúry a nová „voda“ sa stane základom jeho „filozofie“ v zmenenej spoločnosti.

¹ Dhú'n-Nún al Misri, Egyptčan, považuje sa za jedného zo zakladateľov súfimu, ktorý vznikol v 9. storočí.

Časť V. Ako sa menia „vody“...

Pri predošlom pomere etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, keďže kultúra sa počas života jedného pokolenia významne neobnovovala, tak medzi ľudstvom a ostatnými druhmi zvierat, patriacich do zemskej biosféry, v podstate nebol rozdiel v tom zmysle, že *informačný stav spoločnosti sa menil rýchlosťou výmeny pokolení* presne tak isto, ako sa výmenou pokolení mení informačný stav ktorejkoľvek populácie vo svete zvierat.

Táto, z hľadiska minulosti dôležitá osobitosť procesov obnovovania informácií v kultúre a biológii ľudstva, našla svoj zvrátený prejav v teórii L.N.Gumiljova o etnogenéze v biosfére Zeme a pasionárnosti. V súvislosti s tým, že jej popularita je v posledných rokoch umelo nafúknutá, budeme sa musieť k nej obrátiť, aby sme poukázali, prečo na jej základe možno dospieť k chybným pohľadom na súčasnosť a perspektívy.

Teória etnogenézy L.N.Gumiljova nerozlišuje a neoddeľuje fyziologicky a kultúrne podmienené informačné procesy v živote spoločnosti následkom oddanosti jej autora (*a bezducho jej dôverujúcich prívržencov*) ním vymyslenému «princípu neurčitosti v etnológii». Tento princíp je akoby «objektívnym ohraničením možností bádateľa pri sledovaní sekvencie udalostí, ktoré umožňuje opísať ich len v jednom z dvoch aspektov: buď v sociálnom, alebo v etnickom (prírodnom)», v podstate biologickom.

No jednota zákonov bytia nespočíva v prenášaní jednotlivých zákonov (*v danom prípade Heisenbergov princíp neurčitosti z kvantovej mechaniky*) z jednej oblasti vedy do druhej, keď sa anonymnému „Nikto“ zažiada pomocou «objektívneho» zákona zmariť otázku jeho posúdenia v spoločnosti. V skutočnosti možno život národov i ľudstva opísať aj v sociálnom, aj v biologickom aspekte súčasne, no za tým účelom treba rozlišovať biologické a sociálne, a nie zlučovať jedno s druhým do ťažko pochopiteľnej terminológie, cudzej rodnému jazyku.

Teória etnogenézy a pasionárnosti L.N.Gumiljova je po zmene pomeru etalónových frekvencií nefunkčná, hoci udalosti, ktoré sa odohrali pred zmenou pomeru etalónov, do nej dobre zapadajú¹. Táto jej dobrá zladenosť s minulými udalosťami vytvára ilúziu možnosti jej použitia na analýzu súčasnosti a perspektív, čo je chybou z dôvodu zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, výsledkom čoho civilizácia prešla do novej kvality, ktorú už nemožno opísať na základe «princípu neurčitosti v etnológii», v ktorom sa prejavila neschopnosť rozlíšiť všeobecno-zvieracie a výlučne ľudské v psychike jednotlivých ľudí i celých spoločností.

Je dobré si tiež pripomenúť, že aj sám L.N.Gumiljov hovorí priamo vo svojej knihe „Etnogenéza a biosféra Zeme“, že pri svojom skúmaní sa časovo obmedzuje do začiatku 19. storočia, o čom všetci vulgarizátori a popularizátori bez výnimky mlčia alebo zabúdajú, keď, neodhaliac vnútornú podstatu „princípu neurčitosti v etnológii“, začínajú na základe teórie pasionárnosti konštruovať svoje vízie budúcnosti alebo strašiť okolie ubezpečovaním, že potenciál „pasionárnosti“ je už vyčerpaný a v perspektíve zostáva len vädnutie a vymiznutie.

Vznik termínu „pasionárnosť“ je tiež výsledkom nerozlišovania, nie však všeobecno-zvieracieho a výlučne ľudského, ale dvoch psychologických typov: po prvé, osôb s výbušnou povahou, ktorí sú buď psychicky chorí, alebo nevychovaní, a preto sa v živote nedokážu obísť bez toho, aby nevytvárali množstvo zbytočných problémov sebe i okoliu, a ktorých je pomerne dosť v spoločnostiach prežívajúcich najrôznejšie krízy; a po druhé, nositeľov objektívne dominujúceho typu psychiky, ktorých býva dosť málo v spoločnostiach, kde prevládajú režimy psychiky zvierat alebo zombi.

Z tohto dôvodu teória pasionárnosti tiež dosť pravdepodobne objasňuje mnohé veci z minulosti, keď pri minulom pomere etalónových frekvencií biologického a sociálneho času sa kultúrne svojrázne ľudské spoločnosti vzhľadom na charakter priebehu informačných procesov len máločím odlišovali od populácií zvierat v zemskej biosfére. V takých podmienkach prebiehali výstupy

¹ Príčina toho spočívala v tom, že rýchlosť zmien informačného stavu spoločnosti na úrovni biológie a kultúry bola jedna a tá istá, a bola určovaná rýchlosťou obnovy pokolení. Práve táto osobitosť minulosti dejín umožnila, dokonca aj pri nerozlišovaní biologického a sociálneho, vytvoriť teóriu plne použiteľnú práve k tomuto úseku dejín, napriek vnútornej neurčitosti samotnej teórie.

z rôznych druhov kríz rozvoja spoločnosti vo forme kolektívnej hystérie (impulzu pasionárnosti¹). Po jej zavŕšení hysterickí „pasionári-rozvášnenci“ likvidovali jeden druhého i mnohých naokolo, a tí, ktorí potom ostali nažive a rodili sa v už viac-menej pokojnej situácii, sa snažili ozmysľovať predchádzajúce udalosti.

V dôsledku akej konkrétnej príčiny dominuje v dnešnom ľudstve zvierací režim psychiky, ktorý sa k dnešnému dňu najvýraznejšie prejavil v kultúre Západu — to je osobitá otázka, ukrytá v hlbine storočí a v príbehoch mýtov a náboženstiev. Na ňu v dnešnej dobe nielenže niet všeobecne ustálenej odpovede, ale tá sa pre väčšinu obyvateľov nachádza mimo ich vlastného chápania Sveta a ich osobnej existencie v ňom.

Nie je vylúčené, že pri podriadenosti života spoločnosti pohlavným inštinktom na základe zvieracieho režimu psychiky u väčšiny ľudí sa dosahujú aj najvyššie tempá množenia populácie druhu, ktorému bolo dané vziať na seba úlohu nositeľa individuálneho rozumu v biosfére Zeme. T.j. byť nositeľom zvieracieho režimu psychiky je normálnym stavom ľudskej psychiky v obdobiach regenerácie biosféry a civilizácie po zavŕšení regionálnych a globálnych katastrof, podobných záhube Atlantídy, nakoľko práve pri maximálnych tempách rozmnožovania, zaistených zvieracím režimom psychiky, dosahuje potenciálne ľudstvo za najkratší čas tú početnosť, ktorá je najlepšia pre život biosféry ako celku. Inými slovami, zvierací režim psychiky, prevládajúci v dnešnom ľudstve, je odplatou (daňou) za mravné a etické chyby a defekty, ktoré priviedli k záhube minulú globálnu civilizáciu, ktorá žila na Zemi pred našou civilizáciou, a ktorá v podstate tiež ešte nebola Ľudskou.

No na začiatku jej rozvoja zvierací režim psychiky drvivej väčšiny obyvateľstva a celková kultúra sa navzájom podmieňovali a korešpondovali si. Každopádne nadvláda kultúry, ktorá bola vyjadrením a predĺžením zvieracích inštinktov, v podmienkach nízkej energetickej zabezpečenia a malej početnosti ľudí ešte priamo a pohotovo² neohrozovala ani samotnú kultúru, ani civilizáciu, ani ľudstvo ako celok, hoci „progresori“ — „chovatelia dobytku“ a „robotechnici“ — rukami svojich „poručenských“ stád prinášali na oltár civilizácie s prevahou zvieracieho režimu psychiky množstvo životov, vrátane takmer úplného vyhladenia pôvodného obyvateľstva celých kontinentov (*Amerika, špeciálne Severná, Austrália*).

Všetko povedané o obdobiach prevahy v terajšej civilizácii neĽudského režimu psychiky treba chápať v štatistickom zmysle: t.j. aj v tejto kultúre s číselnou prevahou nositeľov zvieracieho režimu psychiky a iných nedoľudí v nej žili a pôsobili štatisticky zriedkaví Ľudia, a nie antropoidi (človeku podobní jedinci); iní zasa, v zriedkavých obdobiach ich života, sa na krátky čas dvíhali na úroveň Ľudskej dôstojnosti, alebo sa stávali svedkami Ľudskosti iných, čo sa aj zachovalo v kultúre vo forme ideálov, v živote akoby neuskutočiteľných³, no nesporne príťažlivých a krásnych, ktorých realnosť sa „šťastlivcom“ podarí prežiť aj v skutočnosti...

O konflikte súčasnej globálnej civilizácie (*nevoľnícky technosféry, ktorú sama vytvorila*) s biosférou Zeme, sme hovorili v predchádzajúcich kapitolách aktuálneho prehľadu. No práve zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času *na úkor rastu frekvencie technologicky podmieneného sociálneho etalónu* vytvára podmienky, v ktorých sa otvárajú možnosti vyjsť z tohto konfliktu skôr, než sa rozpúta biosféro-demografická katastrofa (ďalšia v dejinách Zeme)⁴.

¹ Impulzu vášne. – dopl. prekl.

² Z tohto pramení aj známe «Po nás nech je aj potopa». Pri súčasnej miere energo-zabezpečenia a s touto mravnosťou a etikou sa v „potope“ budeme musieť zadúšať my sami, a nie až vzdialení potomkovia.

³ «Chiliasmus (z gréckeho „chiliás“ — tisíc), milenarizmus (z lat. „mille“ — tisíc), náboženské učenie, podľa ktorého bude koncu sveta predchádzať „Kráľovstvo Božie“ na zemi». — Veľká Sovietska Encyklopédia, vyd. 3, zv. 28, str. 252.

Chilistické idey sú hlavnými kresťanskými cirkvami označované za herézu napriek slovám modlitby: «Otče náš, ktorý si na nebesiach! nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech je vôľa Tvoja aj na zemi, ako na nebi...» (Lukáš 11:2).

⁴ Nie sme prvou civilizáciou s vysoko-rozvinutou kultúrou na planéte Zem. Existuje rada geografických máp, známych zo stredoveku, ktoré mnohonásobne prevyšujú teoretické a praktické možnosti kartografov tých rokov, ak vylúčime možnosť, že tieto mapy získali formou zvestovaní zvonka v hotovej podobe.

Napríklad, známa je mapa tureckého admirála Piri Reisa (vzťahuje sa k r. 1513), na ktorej autor na základe skorších zdrojov, ktoré sa k dnešnému dňu nezachovali, zobrazil severný breh Antarktídy, objavený v r. 1818 ruskou expedíciou F.F.Bellinsgauzena a M.P.Lazareva. Pritom Piri Reis ju zobrazil bez ľadového panciera, teda takú, ako podľa predstáv

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Tento proces zmeny „vôd“¹ je podmienený kvalitatívnym rozdielom charakteru EFEKTÍVNEHO osvojenia teoretických znalostí a praktických zručností PRED a PO *zмене pomeru frekvencií etalónov biologického a sociálneho času*.

Pritom treba dodať: tá *kvalita spoločenského zriadenia*, aká tu bola oddávna, a počas storočí až do polovice 20. storočia, iba menila svoj vonkajší vzhľad (formy svojej existencie), predurčená k strate svojej stability následkom uplynulej zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času.

Inými slovami, minulý spoločenský systém, v ktorom sa prejavuje neľudský režim psychiky, pri dnešnom pomere frekvencií likviduje sám seba, čím zároveň otvára možnosti k tomu, aby bol nahradený iným systémom vnútrospoločenského života ľudí, s inou kultúrou, ktorá bude z pokolenia na pokolenie podporovať civilizáciu inej kvality: s iným charakterom vzťahov medzi ľuďmi a vzájomného vzťahu civilizácie a biosféry. Prirodzene, že aj psychologický základ budúcej civilizácie bude tiež iný.

V tomto zmysle so zmenou pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času je tu opäť raz otvorená možnosť dať začiatok dejinám ne-zvieracieho života ľudstva ako celku². A bolo by neodpušiteľné túto možnosť prepásť podobne, ako v minulosti boli premárnené podobné možnosti, keď proroci ľuďom odkrývali rôzne aspekty istiny, no ľudia, zostávajúc skostnatenými, skeptickými, slabými na nasledovanie Istiny, istinu deformatovali a budúcim pokoleniam odovzdávali svoje na prítomný okamih orientované zistné výmysly pod rúškom akoby «Istiny», danej kedysi ľudstvu (alebo jeho časti) Zhora.

súčasnej vedy vyzerala v období 13000 až 4000 pred našim letopočtom, keď, ak máme vychádzať z všeobecne akceptovaného historického mýtu, sa zaoberať globálnymi kartografickými snímkami na Zemi nemal kto. Avšak, napriek prevládajúcemu historickému mýtu bola hodnovernosť črt Zeme kráľovnej Maus na mape Piri Reisa potvrdená seizmografickými údajmi švédsko-britskej antarktiskej expedície v r. 1949.

Okrem toho, presnú zemepisnú dĺžku geografickej lokality sa terajšia civilizácia naučila určovať až po r. 1776 s vynájdением chronometrov s časovou odchýlkou chodu do 3 sek/24h, čo znížilo možnú odchýlku pri určovaní zemepisnej dĺžky na 30 morských míľ pri plavbe o trvaní 6 týždňov pri rýchlostiach lodí tej doby. Pritom nielen ojedinelé mapy, zostavené na základe skorších zdrojov, ale mnohé — Mapa Oronteusa Fineusa v atlase Merkatora r. 1569, na ktorej je zobrazená celá Antarktída s riekami a horami; mapa Piri Reisa r. 1513; „Portolan Dulcerta“ so zobrazením Európy a Severnej Ameriky r. 1339; mapa Zeno, na ktorej je zobrazené Grónsko a iné — majú tak nízke odchýlky v zemepisnej dĺžke, aké boli nemysliteľné pre súčasnú civilizáciu pri tej úrovni rozvoja, akou disponovala do konca 18. storočia.

Okrem toho treba mať na zreteli aj to, že tu nejde reč o presnosti zobrazenia dĺžok ojedinelých párov geografických objektov, ale o presnosti dĺžky zobrazenia rozmerných geografických línií — obrysov svetadielov, z ktorých niektoré boli objavené až po uplynutí istého času od zostavenia týchto máp. A toto všetko súhrnne hovorí o tom, že v základoch starobylých máp dnešnej civilizácie ležia výsledky globálneho kartografického snímkovania vykonaného minulou civilizáciou (a komu sa viac páči, tak príšelcami z Kozmu). No súčasná civilizácia zavŕšila globálne kartografické snímkovanie zhruba až o storočie neskôr po objavení sa spomenutých máp, nemožných v rámci dnes prevládajúceho historického mýtu. Možno povedať, že globálne kartografické snímkovanie bolo dnešnou civilizáciou zakončené až v r. 1906, keď R.Amundsen prešiel z Atlantiku do Tichého oceánu (z Grónska na Aljašku) Severo-Západným priechodom (polárne súostrovia Kanady). Ak máme za začiatok mapovania považovať plavbu okolo sveta v rokoch 1519 — 1521, ktorú podnikol F.Magalhãe, tak dnešná globálna civilizácia potrebovala na globálne kartografické snímkovanie približne 400 rokov. Pritom na vzácnych starobylých mapách sa mnohé z toho, čo bolo Európanmi uznané až v epoche veľkých geografických objavov, vyskytuje ako čosi oddávna známe.

(Podrobnejšie v knihe Graham Hancock „Stopy bohov: hľadanie pôvodu prastarých civilizácií“, Moskva, „Veče“, r. 1997, na základe vydania „Fingerprints of the Gods. A Quest for the Beginning and the End“, Heinemann, London, 1995. Doslovný preklad originálneho názvu: „Odtlačky prstov bohov. Vyšetovanie Začiatku a Konca“).

¹ Klasická astrológia tvrdí, že po epoche Rýb nasleduje epocha Vodnára, a že Vodnár je znamením Ruska. Z čoho možno pochopiť, že Rusku je dané vyliať na globálnu civilizáciu inú „vodu“, a v tomto duchu plynutia udalostí aj treba chápať súčasné odmietnutie Ruskom západníctva.

² Podľa názorov K.E.Ciolkovského (z jeho celkového tvorivého dedičstva ľudstvo využilo len práce v oblasti mechaniky (*rovnice Mešerského-Ciolkovského*) ako podklad pre možnosť letov do kozmu), o niekoľko desaťročí (*od rokov jeho života: 1857 — 1935*) by ľudstvo malo vstúpiť do «éry narodenia» (“To da sjo”, № 31 (261), september 1997, str. 3). O tom, ako K.E.Ciolkovskij nazval predchádzajúce epochy, sa nepíše, ale je všeobecne známe, že narodeniu predchádza počatie a obdobie vnútromaternicového vývinu...

Takže, kritický (podľa G.M.Ildisa) rok 2030 ± 5 rokov, môže byť spojený s prechodom do epochy narodenia a ranného detstva z epochy predchádzajúceho rozvoja.

Najprv preskúmame najvšeobecnejšie črty organizácie života spoločnosti pri minulom pomere etalónových frekvencií a prevahe zvieracieho režimu psychiky.

Pri biblickom pomere frekvencií etalónov biologického a sociálneho času štatisticky prevládalo nasledovné: aké vedomosti a zručnosti človek získal k svojim 25 rokom, tak v podstate s takými vedomosťami a zručnosťami aj zomieral. Sociálna organizácia bola postavená na štatistike nenahraditeľnosti a vzájomnej nahraditeľnosti nositeľov konkrétnych aplikovaných vedomostí a zručností, následkom čoho nositeľa zriedkavých sociálne významných vedomostí a zručností (*a nimi tvorené sociálne skupiny*) mali možnosť vyberať monopolne vysoké ceny za produkt svojej činnosti v spoločenskom zjednotení práce (*v tom najvšeobecnejšom zmysle chápania termínu „monopolne vysoké ceny“*).

A najstabilnejšími sociálnymi skupinami, inkasujúcimi monopolne vysoké ceny za svoju účasť v spoločenskom zjednotení práce, sa stali relatívne málopočetné skupiny obyvateľstva, profesionálne angažované v úsekoch sféry riadenia celej spoločnosti, na ktorých sa stala neprekonateľne (*vo vtedajších historických okolnostiach*) závislá drvivá väčšina, zamestnaná v rôznych sférach výroby a nemajúca možnosť utiecť pred civilizáciou do lesa či púšte, aby tam viedla rodinno-samotársky spôsob života.

To, čo sa oddávna až dodnes nazýva „elitou“, „lepšími ľuďmi“, to sú vo svojej väčšine predstavitelia úsekov sféry riadenia celej spoločnosti, inkasujúci všelijakými spôsobmi rôznorodé monopolne vysoké ceny za svoju účasť v spoločenskom zjednotení práce. Ich inkasovanie monopolne vysokej ceny od spoločnosti je exploatáciou človeka človekom, keďže samo osebe predstavuje nútené zrieknutie sa vlastných záujmov zo strany zvyšného obyvateľstva, ktoré v oblasti riadenia nie je schopné nahradiť „elitu“, pretože nemá prístup k potrebným Znalostiam a nemá ani možnosť si ich vytvoriť vlastným umom počas života. Posledná okolnosť súvisí s tým, že nutnosť pracovať na „elitu“ im neponecháva ani dost voľného času, ani síl potrebných k tomu, aby si rozširovali svoj obzor a intenzívnejšie premýšľali.

Nakoľko takmer výlučne a všade prevládalo zaúčanie profesionálnym zručnostiam a vedomostiam v rodinách, tak tento jav aj vytváral v spoločnosti nepriechodné (pre drvivú väčšinu osôb) kastové, klanové a stavovské hranice; pritom v pedagogickom zmysle nebol rozdiel medzi cárom, ktorý zaúčal svojho syna byť vládárom a vojvodcom, a jednoduchým oráčom, ktorý svojho syna učil vnímať prírodu a všetko robiť v súlade s jej rytmami, aby bola hojnosť.

V takýchto podmienkach bol človek neoddeliteľný od (závislých na pôvode) funkcií a profesií, ktoré sa automaticky spájali s osobnou dôstojnosťou každého: urodzenosťou či neurodzenosťou — jak neho samého, tak aj jeho predkov a potomkov.

Tvorivosť — získanie, vypracovanie a použitie nových aplikovaných vedomostí v priebehu celého aktívneho života — boli údelom menšiny spoločnosti, ktorá disponovala na to potrebným voľným časom, a nie väčšiny, ktorá sa pod tlakom okolností venovala každodennej práci od rána do večera. Tým skôr získanie aplikovaných poznatkov, dovtedy v spoločnosti nepoznaných, v mnohých prípadoch dávalo jeho objaviteľovi a prvým nositeľom (žiakom) a/alebo ich potomkom možnosť postúpiť vyššie na rebríčku davu a „elit“, tvoriacich dohromady davo-„elitárnu“ pyramídu spoločnosti, a stabilne zaujímať vyššie postavenie počas celého svojho života; a rodu (rodine, klanu) dávalo možnosť si udržať v nadväznosti pokolení sociálny status, ktorý kedysi získal ich predok. Ak sa toto nedialo v dôsledku nepreniknuteľnosti stavovských hraníc, potom to viedlo k degenerácii „elity“ v nadväznosti pokolení, pádu kvality riadenia a krachu spoločnosti. Ale aj v prípade nepreniknuteľnosti stavovských hraníc bolo možné pozdvihnúť svoj sociálny status, hoc aj v rámci emigrácie do inej krajiny, ak sa v jeho rodnej krajine majitelia a pohlavári davo-„elitárnej“ pyramídy stavali na zadné a nemali snahu nájsť pre nového kandidáta voľné koryto alebo sa im protivilo stýkať so včerajším „neurodzencom“.

Keďže aplikované vedomosti a zručnosti nezastarávali počas celého života, a drvivá väčšina obyvateľstva pracovala od rána do večera a nemohla tak zrekonštruovať všetky vedomosti a zručnosti¹ potrebné na zmenu svojho sociálneho statusu, tak v základe moci nad spoločnosťou ležalo

¹ A hlavne ten súbor poznatkov a zručností, ktorá bola nutná na prehodnotenie histórie a účelnosti sformovaného spoločenského systému.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

riadenie dostupu k osvojeniu si *vedomostí už hotových k použitiu*, predtým nahromadených kultúrou: skutočných priblížení sa k istine; vyloženej úmyselnej lži; *omylov, ktoré vznikli z dôvodov obmedzenosti a nedorozumení*.

Tak sa do konca 19. storočia budovala sociálna pyramída na základe regulácie dostupu k rôznorodej informácii rôznych sociálnych skupín ako celku, aj ich jednotlivých predstaviteľov, ktorí tvorili výnimku z celkového pravidla:

- na princípoch neskrývaných zasvätení (*system všeobecného a špeciálneho vzdelávania a vedeckých hodností*),
- na princípoch tajných zasvätení (*masonstvo a všemožné okultno-politické rády a bratstvá*) a
- na princípoch implicitného zasvätenia (*keď dostup k informácii príslušného druhu sa predkladá určitým vyvoleným, no vyvolenému sa neoznamuje, že v skutočnosti sa jedná o zasvätenie, z toho dôvodu implicitné zasvätenie zabezpečuje väčšiu prirodzenosť správania, než zasvätenie s dodržiavaním istej obradnosti*).

Avšak tento informačne rozdeľovací základ podpory spoločenského systému a hierarchie sociálnych skupín a osôb v spoločnosti nebol drvivou väčšinou ľudí vnímaný ako prostriedok na realizáciu moci nad spoločnosťou zo strany majiteľov „elity“ a systémov zasvätení, pretože obnova kultúry (ak ponecháme stranou vrtochy módy) obopínala život niekoľkých pokolení, a v rozmedzí života jedného pokolenia bolo možné pozorovať len následky spôsobené dávkovaným prístupom k rôznorodým zasväteniam (vzdelaniu) predstaviteľov všetkých sociálnych skupín. Všeobecne zaužívanou charakteristikou tohto druhu spoločenského zriadenia sú slová: nadvláda stavovského zriadenia a individuálneho i korporatívneho súkromného vlastníctva na výrobné prostriedky, medzi ktoré sa v podstate zaraďovali aj „nižšie“ sociálne skupiny, riadiaco závislé od vládnucej „elity“.

V takýchto podmienkach, nabíľujúc sa všetko na univerzite, bolo možné s JEDINÝKRÁT osvojenými znalosťami a zručnosťami žiť celý svoj život: bezmyšlienkovito-automaticky odpracovávať kedysi osvojené behaviorálne programy jednania s ľuďmi a algoritmy profesionálnej činnosti v každej z množstva súhier životných okolností. A okultno-politické rádivé štruktúry (na Západe židomasonstvo) popritom zabezpečovali montáž profesionálne špecializovaných „funkčných blokov“ do celistvého systému konceptuálne dôsledného „elitárneho“ riadenia spoločnosti (*na základe biblickej úžerníckej doktríny ovládnutia Sveta*).

A ak pre štúdium na univerzite «nemal modrú krv», nemal kto zaplatiť za získanie vzdelania, tak bol zablokovaný aj prístup do korporácie, gildy, cechu z dôvodu absencie voľných miest atď., v takom prípade zostávalo buď sa celý život hrbiť ako pomocný robotník, pomaly si zvyšujúci kvalifikáciu a posúvať sa po stupňoch hierarchie na základe seba vzdelávania vlastným rozumom, alebo postaviť sa čelom sformovanému systému vnútrospoločenských vzťahov a prebehnúť ku kriminálnikom, v ktorom sú hierarchie oveľa pohyblivejšie, než legitímne hierarchie spoločensky uzákonených vzťahov davo-„elitarizmu“.

Pritom určitá časť „zbytočných“ ľudí nachádzala vždy svoje miesto v armáde, a časť odchádzala od nevyhovujúcich svetských vzťahov do rôznych „reholí“, utekala do hôr a púští, utekala za more, aby viedla tam rodinno-izolovaný spôsob života mimo davo-„elitárnej“ — v podstate otrokárskej — civilizácie, atribút ktorej Západ i globálna civilizácia pod jeho vedením udržiavajú dodnes. Menili sa len právne formy udržiavania otrokárstva a spôsoby jeho realizácie: otrokárstvo zostalo otrokárstvom, hoci sa aj stalo mäkkším a civilizovanejším vo svojich metódach a prostriedkoch donútenia iných pracovať na zabezpečenie neobmedzených zámerov „elit“ žiť luxusný život a neniesť zodpovednosť za napáchané.

A tak aj štruktúry rádov, hoci hlásali, že «všetci ľudia sú si viac-menej bratia, no vidno to až po prijatí určitého stupňa», no človeka z pospolitého ľudu mali v podstate za „neotesaný“ (kameň) a chovali sa k nemu ako k osobitému druhu ľahko obnoviteľných „prírodných zdrojov“, ktoré sú dostupné pre všetky „nie neotesané“ (kamene) na realizáciu cieľov, vlastných každému rádu. Preto život i smrť jednoduchých ľudí (jednotlivo i hromadne) pre všetky stupne zasvätenia mala nízky význam, pokiaľ predstaviteľ pospolitého ľudu nedisponoval rôznymi mystickými schopnosťami; okultno-politické štruktúry „elitárnych“ rádov medzi sebou konkurovali o možnosť poručníctva

Ako sa menia „vody“...

a využívania „mystikov“ z pospolitého ľudu na svoje ciele (*prikladom čoho bol boj o podriadenie Krista pánom synagógy a sanhedrinu-sinedriónu, ako aj historicky nedávny boj za vplyv nad G.J.Rasputinom*).

No aj medzi pospolitým ľudom vznikali analógie „elitárnych“ rádov, ktorých predstavitelia sa úporne snažili využiť „elitárne“ rádové okultno-politické štruktúry ako prostriedok na vytváranie cez nich tlaku na politiku vo svojich záujmoch (prikladom čoho je činnosť toho istého G.J.Rasputina).

Osedľovanie „elitárnych“ rádových štruktúr „rádovými“ štruktúrami pospolitého ľudu bolo uľahčené prevládáním v spoločnosti „kódujúcej pedagogiky“, programujúcej psychiku ľudí už hotovými informačnými produktmi, no neschopnej naučiť ľudí samostatne vnímať existenciu sveta a ozmysľovať prebiehajúce, a slobodne-účelne sa správať v živote, t.j. samostatne a podľa potreby si vytvárať v živote nevyhnutné vedomosti a zručnosti pre seba i okolie.

Prevaha „kódujúcej pedagogiky“ zodpovedala tomuto typu spoločenského systému a bola prostriedkom na jeho udržiavanie z pokolenia na pokolenie. Učitelia, schopní naučiť SAMOVZDELÁVANIU, boli v tomto systéme zriedkavosťou, a objektívne boli protisystémovým faktorom, nakoľko vo výsledku efektívneho samovzdelávania bol legitímne nezasvätený jedinec schopný predbehnúť legitímne naprogramovaných hotovými vedomosťami. To podryvalo autoritu systému zasvätení, a za toto systém, zvyčajne, nemilosrdne potláčal tento druh Učiteľov, a po ich smrti často pripájal ich úspechy (len zriedka v plnosti, najčastejšie útržkovito) k legitímnym poznatkom¹. Prirodzene, že „kódujúcou pedagogikou“ trpeli v najväčšej miere tie skupiny obyvateľstva, ktoré mali dostup k mimorodinnému systému vzdelávania, a nie *pospolitý ľud, žijúci svojím rozumom*, ktorý dlhé storočia nemal prístup k mimorodinnému vzdelávaciemu systému.

Toto v mnohých prípadoch aj zabezpečovalo úspešné členenie „rádových“ štruktúr pospolitého ľudu rádovým štruktúram vláducej „elity“, ktorá dostala „kódované vzdelanie“. Z toho dôvodu sa „elite“ nie v každej spoločnosti podarilo získať *neobmedzenú* moc nad touto spoločnosťou a bezpečnosť pre svoju existenciu v nej.

K tomu je nutné pripojiť jednu DÔLEŽITÚ výhradu: štatistika vzájomnej zameniteľnosti a nezameniteľnosti špecialistov a rôzna miera závislosti spoločnosti ako takej od profesionalizmu rôzneho druhu — jednoznačne nepredukuje vybudovanie systému utláčania jedných druhými, len vytvára možnosť vyberať rôznym spôsobom monopolne vysoké ceny (v najvšeobecnejšom zmysle tohto termínu) za svoju účasť v spoločenskom zjednotení práce pre predstaviteľov tých profesných skupín, ktorých produkt práce je najviac deficitný alebo od ktorého je závislá dostatočne veľká časť obyvateľstva. Nezávisle od toho, či tieto skupiny majú deklarovanú formu ako vyššie kasty a dedičné „elitárne“ stavy (ako tomu bolo v staroveku i relatívne nedávnej minulosti), alebo nie (ako je tomu v občianskej spoločnosti Západu²), tak ony len despoticky vypočítavo a krátkozrako využívajú priebežne vznikajúce možnosti v spoločnosti. Niektorí z nich dospejú do úmyselnej podpory toho systému utláčania, na základe ktorého sami parazitujú na okolitom živote, či už sa jedná o prinútenie druhých k práci a odobratie im produktu pod hrozbou alebo použitím hrubej sily; alebo sa utláčanie realizuje na základe rôznorodého programovania psychiky utláčaných a „voľného“ trhu, avšak spoľahlivo ojazdeného organizovaným zločinom a uzákonenou nadnárodnou úžerou bánk.

To, či človeku-podobný tvor takúto otvorenú možnosť utláčania druhých bude realizovať sám, a prenechá ju odkrytú k realizácii a podpore aj pre svojich nástupcov, alebo či také správanie odsúdi a vynaloží úsilie k tomu, aby sa sám stal Človekom a vykorenil utláčanie života parazitmi — tak to závisí nie od prítomnosti samotnej objektívne otvorenej možnosti, ale od mravnosti a sebadisciplíny človeka, v ktorej sa aj prejavuje jeho reálna mravnosť.

Práve z tohto dôvodu sa ľudská dôstojnosť neprejavuje v profesionalizme ani v sociálnom statuse. V súčasných podmienkach môže profesionál byť aj nedočlovekom s režimom psychiky zvierat alebo zombi. No súc Človekom, nemožno nebyť aj profesionálom, robiacim spoločensky prospešné dielo

¹ Vlastne v tom je aj podstata vnútrosociálneho konfliktu medzi Kristom a sanhedrinom, a jeho priebeh v mnohom zodpovedá opísanej schéme honu na Učiteľov, učiacich tvorivosti v živote, a ich kanonizácii ďalšími pokoleniami.

² V ňom sa klanová uzavretosť zachovala len v NADNÁRODNEJ úžerníckej kontrole nad bankovou činnosťou vo sfére globálneho riadenia investícií a v ideologickej kontrole zo strany rabinátu nad klanmi legitímnych medzinárodných úžerníkov.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

v súlade so svedomím¹, a, zúčastňujúc sa spoločenského zjednotenia práce, Človek nemôže nedisponovať aj dajakým sociálnym statusom.

Hoci rozdielny charakter nenahradiťnosti a nahraditeľnosti jedných ľudí inými v oblasti profesionálnej činnosti v spoločenskom zjednotení práce a rôzna miera podmienenosti života celej spoločnosti od charakteru činnosti každého z nich vytvára možnosť pre vznik systému rôznorodého utláčania jedných ľudí druhými, avšak TAKÁTO možnosť sa premieňa do faktickej životnej reality len ako prejav dominancie² zvieracieho režimu psychiky v spoločnosti. Pri ňom sa väčšina ľudí vyhyba prevzatíu na seba starostlivosti a zodpovednosti o osud celej spoločnosti a potomkov, myslia si, že je to „záležitosť vrchnosti“, alebo, nemajúc potrebné vedomosti a zručnosti, nie je vôbec schopná niesť takéto bremeno a žije len v nezmyselnej a bezduchej nádeji, že doterajší „pán“ sa spamätá, alebo príde nový, alebo sa všetko zmení pod vplyvom objektívnych faktorov, ktoré, jednak, nebudú závisieť ani od neho samého, ani od jemu podobných, a nebudú od neho vyžadovať žiadne cieľavedomé úsilie.

Celá vnútrosociálna hierarchia utláčania jedných ľudí druhými je kultúrnou nadstavbou toho istého druhu zvieracích inštinktov, na základe ktorých sa v stáde pavianov buduje hierarchia ich „osobností“: kto komu beztrešne demonštruje svoj pohlavný úd (t.j. beztrešne poníži iného opičiaciaka) a kto všetko s tým súhlasí alebo pre svoju slabosť je nútený to prijať za normálne³. Toto stádovité opičiacke «na vás všetkých som položil svoj úd»⁴ + psychická podriadenosť «svoj úd kladúcich» voči úzkej skupine samičiek kormidlujúcich «údy», prerastajúc z inštinktívnej úrovne psychiky do viacmenej slobodne sa rozvíjajúcej (rozumovou činnosťou) kultúry tých, ktorým Zhora bolo dané stať sa Ľuďmi, v nej tvorí svoje kultúrne obaly (*prevažne normy etikety: mlčanlivo tradičné i hlasno legislatívne*), ktoré sa len obmieňajú počas historického rozvoja spoločnosti človeku-podobných nositeľov neĽudského režimu psychiky.

Minulé dejiny poznali skazy takýchto spoločenských systémov utláčania v dôsledku povstania „spodiny“ (*nie všetkých postihol osud Spartaka, „kráľa Žakov“ (Guillaume Caillet), Razina a Pugačova*). No samotní víťaziaci povstalci, hoci aj zaostali za porazenými vo vzdelanosti a otesanosti

¹ Len Nedočlovek si môže dovoliť nemať žiadne spoločensko-prospešné profesionálne zručnosti a vedomosti, a uchádzať sa pritom o spotrebu inými vytvorených produktov a služieb.

² Ak dominancie zvieracieho alebo zombi režimu psychiky niet, tak takéto pokusy o utláčanie sú vnímané všetkými ako prejavy štatisticky zriedkavej zlomyseľnosti alebo psychickej patológie, a ich nositelia sa dostávajú pod starostlivosť inštitútov normálneho samoriadenia spoločnosti.

³ Podobnú „opičiu kultúru“ zrodenú z inštinktov často vidno v detských kolektívoch, najmä medzi chlapcami. Svoju hierarchiu v skupine si budujú demonštrovaním svojej sily a smelosti a u iných zase zviditeľňovaním slabosti a plachosti. Napríklad (silovým či iným) ponížením druhého chlapca, ak ten si to nechá, tak akoby „súhlasí“ s takto nastavenou hierarchiou. Aj tí, čo to vidia a nereagujú, tak mlčky akceptujú „malého tyrana“ ako vodcu. Zosmiešňovanie je jemnejšia alternatíva demonštrovania sily, častejšie používaná u dievčat. Vo svete dospelých prebieha to isté, len oveľa sofistikovanejšími spôsobmi, cez spoločenské zjednotenie práce, t.j. pracovný „trh“ spoločnosti, vo forme utláčania jedných skupín ľudí inými. – pozn. prekl.

⁴ Napríklad stredoveký obrad pasovania na rytiera bol sprevádzaný položením meča na pravé plece uchádzača o rytiersky titul. V menej vznešených formách, obnažujúcich inštinktívne pozadie navonok slávnostného rituálu, sa celé pasovanie na rytiera redukuje do jednej frázy: „Položil som na vás svoj meč a vašou povinnosťou je mi slúžiť“ — v ktorej stačí zameniť jedno slovo na tri písmená iným slovom na dve písmená (alebo na päť), po čom celý rituál pasovania bude neodlíšiteľný od nastolenia poriadku „hlavným“ pavianom vo svojom stáde.

Epizódu o dokázaní svojho prvenstva, analogickú tej s pavianmi, možno nájsť v „Slovníku živého jazyka veľkoruského“ V.I. Dalja pod slovom «Hanba» («СОПОМЪ»): «Boleslav, dobijúc mesto, švagrinú svoju obnažil a učinil tým hanbu veľkú svojmu bratovi Kondrátovi» (zv. 4, citát z kroniky).

Všetky zákony «o ponížení jeho imperátorského (alebo kráľovského) veličenstva» sú analogické represiam zo strany „hlavného“ paviana v stáde voči tým, u ktorých demonštrácia údu nevzbudzuje dojem, nevyvoláva v nich príliv oddanosti, a ktorí nemajú problém príležitostne demonštrovať úd aj samotnému „hlavnému pavianovi“ (*alebo „hlavnej pavianice“ na spôsob dcéry Petra I. imperátorky Elizabety, na príkaz ktorej boli zbičované dve dvorné dámy, po čom im vytrhli jazyk a vyhostili ich; a to všetko kvôli «veľkému previneniu»: krásavice sa, totiž, objavili na jednom z dvorných bálů v rovnakých šatách, aké mala imperátorka*).

Tieto kultúrne nadstavby inštinktívnych programov správanía sa menili úmerne rozvoju civilizácie. Napríklad, ustanovenia zákonov z čias násilného otrokárstva staroveku sú odlišné od ustanovení zákonov občianskej spoločnosti. Napriek tomu, pri zachovaní dominancie zvieracieho režimu psychiky sa menia iba prostriedky a spôsoby budovania hierarchie utláčania osôb a prerozdeľovania produktu vyrobeného v spoločenskom zjednotení práce.

Ako sa menia „vody“...

kultúrou, tak predsa len väčšinou v sebe niesli zvierací režim psychiky, a z toho dôvodu keď sa dostali k moci, tak bezducho znovuobnovili v priebehu života niekoľkých pokolení systém utláčania rovnakej kvality¹, a často aj v rovnakých štátno-organizačných formách. Situácia sa trochu zmenila až po prvej priemyselnej revolúcii, pod tlakom ktorej v Európe prebehli buržoázno-demokratické revolúcie, ktoré zbúrali, hoc aj nie všetky, no mnohé stavovsko-kastové hranice v ich právnej i mlčanlivo-tradičnej podobe.

Samotný nápor prvej priemyselnej revolúcie na vtedajší stavovsko-kastový sociálny systém Západu vo svojej informačnej podstate sám osebe predstavoval zníženie frekvenčného pomeru etalónov biologického a sociálneho (technologického) času. Pritom:

- periodickosť obnovy technológií, zabezpečujúcich materiálny dostatok v spoločnosti, sa stala porovnateľnou (rádovo desaťročia, nie však už storočia či tisícročia, ako v minulosti) s dĺžkou ľudského života;
- a masové zavedenie predtým neznámych technológií do jedného alebo viacerých rezortov spoločenského zjednotenia práce prudko a výrazne zmenilo v spoločnosti rezortné proporcie zamestnanosti počas života jedného pokolenia, výsledkom čoho MNOHÍ ľudia, stratiac dovtedajší zárobok, neboli schopní sami získať nové profesie a nájsť si nové miesto v živote, k čomu sa vtedajší systém spoločenských vzťahov na Západe (takzvaný feudalizmus) s prísnu stavovsko-kastovou štruktúrou ukázal byť nepripravený.

Reakcie na technologické obnovenie života boli v rôznych vrstvách západnej spoločnosti rôzne: jedni bezohľadne bohatli na úkor prudko sa zlepšujúcej (v dôsledku zmeny rezortných proporcií) konjunktúry trhu predávanej produkcie², vyrábanej na objektoch ich vlastníctva; iní, neschopní nájsť si nové miesto v spoločenskom zjednotení práce, formovali masové hnutie robotníkov, zamerané proti technicko-technologickému pokroku, ničili stroje, vznášali požiadavky vrátiť sa k ručnej práci a legislatívne zakázať strojovú výrobu³, a tiež poľovali na vynálezcov⁴; niekto, predtým než bol zničený, sa pokúsil skryť pred „tendenciou doby“ do rôznych „ulít“ alebo sa «veselil» počas prvého vpádu tohto «technologického moru» čakajúc na svoju príležitosť.

No menšina,

- schopná prehodnotiť mnohé zo známej historickej minulosti aj z ich aktuálnej prítomnosti,
- majúca voľný čas a prístup k informáciám,
- často majúca dobré vzdelanie podľa kritérií vtedajšieho systému (vrátane zasvätení rôznych rádov a židomasonstva),

¹ Posledným príkladom tohto druhu, ktorého ozmyslenie na základe vlastnej skúsenosti je dostupné mnohým naším súčasníkom (vrátane redakcie rovnomenného časopisu), je vznik a krach ZSSR. Sovietska moc = „svedomie je moc“ (Совѣсть-есть-ская власть), a preto nemôže byť vyjadrením zvieracieho a zombirovaného režimu psychiky pri nadvláde skrytého matriarchátu (alebo aj bez neho, keď sa mužom podarí prekonať ženský diktát, a znížiť ženy na úroveň predmetu v domácnosti).

² Odtiaľto pramení aj anglické príslovie „ovce zjedli ľudí“, keď vlastníci pôdy vyhánali oráčov-nájomníkov z pozemkov kvôli tomu, aby rozšírili plochy pre pastviny. (*V Európe rástol dopyt na anglickú ovčiu vlnu, tak zemepáni aby zväčšili pastviny, vyhánali nájomníkov-oráčov, ktorých tá pôda živila. Zároveň sa prísne trestalo tuláctvo. A tak pre tých, čo ostali bez práce a živobytia, neostalo v Anglicku miesto pod slnkom*)

³ V Tibete, v bývalom štáte Dalaj Lámu, existuje povest', že v ňom oddávna existovalo proroctvo, ktoré predpovedalo krach štátu potom, čo do neho vstúpi koleso. V snahe vyhnúť sa zániku svojho štátu a systému spoločenských vzťahov (v podstate pod náporom technicko-technologického pokroku), vládnuca „elita“ Tibetu zakázala používanie kolesovej dopravy. Tento zákaz bol dodržiavaný mnohé storočia. Koleso prišlo do Tibetu až začiatkom 20. storočia, po čom bol štát Dalaj Lámu veľmi rýchlo pohltý Čínou.

Analogický zákaz koní a kolesovej dopravy bol aj v starovekom Japonsku, no vyššia sociálna „elita“ mala výnimku.

No feudálna „elita“ Európy bola domýšľavo namyslená, žiadostivá a agresívna v spotrebe, nemajúca záujem o duchovnú kultúru a intelektuálnu činnosť na základe pozorovania sveta a inej „mystiky“, z toho dôvodu aj prehliadla krach svojho kráľovstva, zvnútra vyhodenej do vzduchu technicko-technologickým pokrokom v epoche buržoázno-demokratických revolúcií, základ pre ktoré vytvorila žiadostivosť vládnucej „elity“.

⁴ Vynálezca prvého mnohovretenového spriadacieho stroja bol chudobným pradiarom, a po jeho masovom zavedení bol nútený utiecť z Anglicka pred hnevom množstva pradiarov, ktorých jeho vynález pripravil o prácu a kúsok chleba, hoci on sám sa snažil o to, aby svojim vynálezom im uľahčil život.

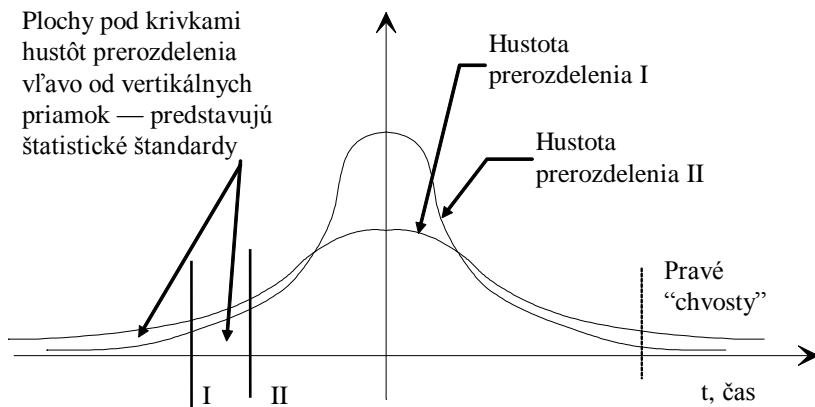
Od antropoidnosti k Ľudskosti...

sa pohrúžila do sociológie a analýzy možností prechodu k inému spoločenskému systému vzájomných ľudských vzťahov, ktorý by nebol v konflikte s prejavmi vedeckého a technicko-technologického pokroku. A mnohí z nich sa neskôr stali známi ako raní ideológovia buržoázno-demokratických revolúcií a občianskej spoločnosti, ktorá sa stala realitou našich dní na Západe, a najvýraznejšie v USA.

Priemyselnú revolúciu Západu, ktorá zavŕšila epochu *feudalizmu na európsky spôsob*, poznajú z učebníc dejepisu všetci, no v učebniciach dejepisu sa preberala a preberá len navonok viditeľná stránka udalostí, uvádzajú sa určité fakty, no vnútorné pozadie a sociálna metrológia regionálnych a globálneho dejinného procesu ostávajú stranou. My sme obrátili pohľad na procesy informačného zabezpečenia terajšej civilizácie, ktoré v epoche prvej priemyselnej revolúcie priviedli k zmene spoločenského systému života ľudí a nevratne ovplyvnili priebeh všetkých následných udalostí.

Teraz treba obrátiť pozornosť na to, že frekvencie etalónov biologického a sociálneho času na nami zvolenom informačnom základe (obnova genofondu a technológií) sú funkciami štatistických štandardov predstavujúcich subjektívne zvolenú mieru obnovy informácií v spoločnosti. To posledné neznamená, že tvrdenie o zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času je výplodom nášho subjektivismu, a že všetci ostatní sú slobodní od vplyvu na nich tohto životného javu; ale znamená to, že vo vzťahu k akémukol'vek hromadnému procesu, opisovanému prostriedkami matematickej štatistiky, môžu byť subjektívne zvolené rôzne hodnoty štatistických štandardov, predstavujúcich prahové hodnoty na odhalenie tých-ktorých zmien v priebehu hromadného procesu.

Aby bolo jasné o čom ide reč, treba sa pozrieť na grafy obr. 1, no v trochu inej interpretácii, zobrazenej na obr. 4. Predpokladajme, že nejaký hromadný proces je charakterizovaný početnosťou jedinečných prejavov určitej kvality (podstaty) a celkový počet týchto jedinečných prejavov je obmedzený, a každá z kriviek na obr. 4 predstavuje hustotu prerozdelenia¹ takýchto jedinečných prejavov určitej kvality v časovom priebehu. Ak si určíme nejaký štatistický štandard, môžeme tak zachytiť objektívny fakt prítomnosti hromadného procesu v pozorovanej oblasti podľa tohto štatistického štandardu: t.j. buď podľa zakončenia ľavého „chvosta“, alebo podľa priebehu maxima, alebo podľa začiatku pravého „chvosta“ atď. v závislosti od toho, aký podiel štatistiky tvorí zvolený štatistický štandard.

Obr. 4. Obsah plôch pod krivkami prerozdelenia I a II od $-\infty$ až po zvislé priamky I a II je rovnaký, takže pri jednom a tom istom štatistickom štandarde dostávame na časovej osi dva rozdielne kontrolné body. Vo vzťahu k tej istej krivke hustoty prerozdelenia každá zo zvislých priamok I a II zodpovedá vlastnej hodnote štatistického štandardu.

Takýto štatistický štandard môže byť vložený ako parameter do konkrétneho algoritmu riadenia nejakého systému, informačne spojeného so štatisticky opísaným procesom. No v závislosti od zvolenej hodnoty štatistického štandardu (ľavý „chvost“, maximum, pravý „chvost“, alebo iná hodnota) bude algoritmus začínať svoju prácu v rôznom čase, založenom na etalóne, s ktorým je spätá chronologická os na obr. 4, pretože každej z množstva hodnôt štatistického štandardu patrí vlastný kontrolný bod na časovej osi.

Takže, ak na obr. 4 nula na časovej osi zodpovedá súčasnosti (okamihu „prítomnosť“) a zobrazená je hustota prerozdelenia v čase obnovy určitého zaznamenaného množstva technológií spadajúcich do ďalekej minulosti, tak

¹ Ako chápať termín „hustota prerozdelenia“ je vysvetlené v poznámke na obr. 1.

v závislosti od subjektívne zvolenej hodnoty štatistického štandardu sa zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času odohrala buď ešte v epoche prvej priemyselnej revolúcie Západu (pri jej odhalení podľa ľavého „chvosta“), alebo sa ešte len odohrá, keď civilizácia vstúpi do chronologického intervalu, ktorý na obr. 4 zodpovedá pravému „chvostu“ hustoty prerozdelenia. A ak zaznamenáme iné množstvo technológií, vlastných civilizácii na úsvite jej historickej cesty, tak môžeme získať aj inú hustotu prerozdelenia, čomu na obr. 4 zodpovedá druhá krivka.

Ako vidno z obr. 4, okamih prechodu systému do inej kvality, odhalený podľa iného množstva technológií, sa nemusí zhodovať s okamihom prechodu, odhaleného podľa prvého množstva technológií, dokonca ani pri rovnakom štatistickom štandarde¹, vloženom do základu na odhalenie momentu prechodu spoločensko-ekonomického systému z jedného režimu rozvoja do druhého. No vzájomná nezhoda zaznamenaných množstiev technológií, nezhoda zvolených hodnôt štatistických štandardov ešte neznamená, že hromadný proces, opísovaný subjektívne vytvorenou štatistikou, sa vôbec nevyskytuje, a že jeho priebehom nie je nič ovplyvnené v reálnom živote spoločnosti a biosféry Zeme.

Takto, ak etalón sociálneho času postavíme na inom, oveľa citlivejšom štatistickom štandarde obnovy technológií, tak zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času už prebehla v minulosti — v epoche prvej priemyselnej revolúcie Západu, v dôsledku čoho stroskotal európsky feudalizmus. Ak si vezmeme menej citlivejší štatistický štandard, tak zmena ešte neprebehla. Ničmenej, prebehne v budúcnosti, nakoľko technológie, určujúce život terajšej civilizácie počas celej jej historickej cesty, sa neustále obnovujú, a ich množstvo v počiatkoch jej vzniku bolo číselne obmedzené.

Nezávisle od toho, aký štatistický štandard použijeme na odhalenie okamihu prechodu sociálneho systému do novej kvality, samotný proces, ktorý sme nazvali «zmenou pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času», objektívne beží a spôsobuje zmeny nielen v technosfére, ale aj v spoločenskom živote, a predovšetkým — v psychike spoločnosti. Čo všetko stroskotá jeho následkom v živote tých, ktorí zostanú nevšimaví k takýmto „tendenciám doby“ — to ukáže budúcnosť presne tak isto, ako to už v minulosti história² ukázala všetkým podobne nevšimavým.

Inými slovami, „vody“ sa nemenia okamžite, a nie všetky odrazu, no objektívne sa menia v priebehu časového intervalu, ktorý je dostatočne dlhý aj voči šírke intervalu „Prítomnosť“³, aj voči dĺžke života pokolenia. Iná vec je, kto a ako spomedzi ľudí každého pokolenia toto vníma, a ako na prebiehajúce zmeny reagujú rôzni ľudia, ktorí v týchto „vodách“ žijú. Vnímavosť ľudí a ich schopnosť subjektívne ozmysliť⁴ tú objektívnu informáciu, ktorú im prinášajú zmysly — je rôzna:

- Chidr, Mojžišov učiteľ, hovoril o budúcej zmene „vôd“ už pred tisíckami rokov, takmer na počiatku formovania terajšej civilizácie, dlho pred začiatkom zjavne viditeľného procesu zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času v nej.
- Západní raní ideológovia buržoázno-demokratických revolúcií a občianskej spoločnosti, na rozdiel od svojich protivníkov tej doby, zareagovali na prvé prejavy procesu (započatého v ich historickej dobe) zmeny pomeru etalónových frekvencií podľa odohranej reálnej skutočnosti.
- Vláduca „elita“ Ruska do r. 1917 zostala slepou a hluchou, a preto aj neschopnou zavčasu vykonať nevyhnutné spoločenské premeny.

¹ Jeden a ten istý štandard vo vzťahu k prerozdeleniam I a II sa graficky prejavuje rovnosťou obsahu plôch pod krivkami pravdepodobností I a II v rozsahu od $-\infty$ až po zvislé priamky I a II adekvátne každému z prerozdelení.

Ten objektívny jav, ktorý v kvantovej mechanike dostal názov «vzťah neurčitosti Heisenberga», má v svojom základe podobný mechanizmus vzájomných vzťahov rôznych mier. Ak by L.N.Gumiljov rozumel matematickej štatistike a disponoval zručnosťou používania pravdepodobnostno-štatistických modelov pri riešení praktických úloh, tak «princíp neurčitosti v etnológii» by nikdy nebol. Rovnako aj v oddanosti nasledovníkov jeho teórie «etnogenézy» sa prejavuje ich nevzdelenosť, nechota a neschopnosť myslieť. To ale neznamená, že „etnogenéz“ v dejinách nebolo, že ich nemožno opísať a vysvetliť v teórii; znamená to len, že okrem faktológie, ktorú L.N.Gumiljov zovšeobecnil a interpretoval, si od neho nielo viacej čo vziať: len preludy a kvety zla.

² «História nie je učiteľka, ale dozorkyňa: ona nič neučí, len trestá za neznalosť úloh» — V.O.Ključevskij.

³ V bežnom každodennom chápaní = „Priamo teraz \pm 2 týždne“.

⁴ Preskúmať a pochopiť (vlastným rozumom, analýzou). – pozn. prekl.

Od antropoidnosti k ľudskosti...

A činnosť Petra I, Kataríny II, ktorí sprísnilí kastovú uzavretosť prostého ľudu v jarme nevoľníctva, dokonca vystupňovala situáciu v krajine, zbaviac tak následných reformátorov (*Nikolaja I., Alexandra II., Alexandra III. a Nikolaja II.*)¹ rezervy sociálneho času, potrebnej na vykonanie reforiem. Tí sa aj pokúšali vykonať reformy, no v podmienkach dynastickými predkami vytvorenej historickej „časovej tiesne“ sa už nedokázali vyhnúť sociálnym otrasom. Vo výsledku sa tak reformy v Ruskom impériu vykonávali pod tvrdým tlakom prezretých² okolností, s ktorými si následní reformátori už nevedeli poradiť. Zahynuli v dôsledku vnútornej konfliktnosti celého súboru nimi realizovaných opatrení a absencie dlhodobých cieľov³, ako i stratégie premien vnútrospoločenských vzťahov.

Drvivá väčšina obyvateľstva Západu v epoche prvej priemyselnej revolúcie a Ruska do r. 1917 (vrátane veľkej časti „elity“) «žila iba prítomnosťou» a udalosťami, ktoré boli lokalizované v hraniciach bezprostredne viditeľného horizontu. Následkom toho sa im všetky katastrofy štátnosti a kultúry zdali podobné valiacim sa a dopredu nepredvídateľným živelným pohromám, pred ktorými sa nemožno zachrániť včasnou zmenou seba samého a systému života spoločnosti.

¹ Nikolaj I a Alexander III sa tiež dostali na zoznam reformátorov, napriek prevládajúcemu názoru tradičnej historickej školy, lebo Nikolaj I a Alexander III dokázali odovzdať moc svojim legitímnym nástupcom bez vnútrosociálnych otrasov, čo zľahčovalo činnosť tým, koho liberálna tradícia historickej vedy považuje za „reformátorov“, ktorí však nedokázali Rusko udržať v kurze (zhora) riadených reforiem a dovedli ho k sociálnym katastrofám, v ktorých aj sami zahynuli.

² Vďaka Petrovi I a jeho žiadostivým samičkám, sediacim na tróne po ňom, až do Kataríny II vrátane.

³ Dlhodobý cieľ «Aby bol kríž na chráme Sv. Sofie» v Istanbuli (Konštantínopole) — nemôže nahradiť absenciu chronologicky usporiadanej postupnosti konkrétnych cieľov a koncepcií ich uskutočnenia vo vnútornej politike. A vonkajšia politika je v podstate exportom vnútornej politiky.

Časť VI. Prirodzený výber medzi ľuďmi

O d tých čias ubehlo mnoho rokov a zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času sa už udiala, dokonca aj keď ju nebudeme odhaľovať podľa prvých poryvov „váňku zmien“ sociálneho času. V súčasnosti sa počas aktívneho života jedného pokolenia stihne obnoviť niekoľko generácií technológií a techniky nielen v jednom, ale v mnohých odvetviach technosféry, meniac jak celú sféru profesionálnej činnosti ľudí, tak aj ich každodenný život. Kým drvivá väčšina obyvateľstva žije ešte vždy, orientujúc svoje správanie (úmyselne alebo automaticky) na ciele, ktoré sú na obr. 1 sústredené v intervale „Prítomnosť“, tak, nakoľko život väčšiny prebieha v technologicky podmienenej spoločnosti, skoro všetci sa v živote stretávajú s tým, že dovtedy nimi osvojené zručnosti a vedomosti sa postupne alebo náhle stávajú bezcennými, následkom čoho strácajú svoj dovtedajší sociálny status, zatiaľ čo monopolne vysokú cenu za svoju prácu umožňujú vyberať iné vedomosti a zručnosti, ktorými nedisponujú. No aj nositelia nových vedomostí a zručností, ktorí sa prostredníctvom ich osvojenia náhle vyšvihli do vytúžených životných štandardov (spotrebiteľských a sociálnych výšok), taktiež náhle zisťujú, že aj ich pôvodná profesionalita (následkom toho istého technicko-technologického pokroku) rýchlo stráca na význame.

Takto vychádza najavo, že ak si každý (až na zriedkavé výnimky) chce udržať svoj sociálny status, musí si neustále obnovovať svoju profesionalitu.

Tento fakt bol v Rusku náhle obnažený vo výsledku štátno-politický udalostí, ktoré sa odohrali v poslednom desaťročí. No rovnaká situácia je aj v stabilných (v rossijskom chápaní) spoločnostiach Západu, ktoré žijú posledných 100 — 200 rokov bez zmeny svojho spoločensko-ekonomického systému a preto doma-odchovaným reformátorom pripadajú ako ideál¹, ktorý by sa mal zaviesť do života aj tu.

A tak z dôvodu idealizácie Západu, navonok sa tváriaceho stabilne, sa rossijskí reformátori teraz pokúšajú realizovať to, čo malo byť zavedené do života ešte v časoch Petra I, a najneskôr v časoch Kataríny II. Dnes treba uvádzať do života už niečo celkom iné, no „elitárni“ reformátori (obete „kódujúcej pedagogiky“) na to nie sú schopní prísť sami vlastným rozumom, a od druhých to neprevezmú, kvôli nelegitímnosti² tohto druhu vedomostí z pohľadu prevládajúceho systému verejných i tajných zasvätení a jeho „kódujúcej pedagogiky“, programujúcej ľudskú psychiku, akoby ľudia boli nejaké počítače.

Možnosti ľudského tela a psychiky ohľadne spravovania informácií sú podmienené nielen genetikou, ale aj kultivovaním osobnej kultúry vnímania sveta a myslenia každého jedinca. A preto možnosti sú obmedzené jak geneticky, tak aj dosiahnutou úrovňou rozvoja osobnej duchovnej kultúry v hraniciach geneticky prednastaveného potenciálu. Z dôvodu tejto ohraničenosti, spracovávajúc informáciu priebežne, tak ako prichádza, možno pod tlakom „vetra zmien — dobových tendencií“ (tým skôr, ak sa to robí na základe šablónovitého myslenia, výtvoru „kódujúcej pedagogiky“, bez vlastnej tvorivosti) dospieť iba do „stresu“, ktorý spôsobuje rôzne ochorenia, ktoré možno vyliečiť len jedným spôsobom, a to — zlikvidovať informačnú príčinu „stresu“. No to posledné nie je v silách žiadneho z odborov vyspelej západnej medicíny, ako ani západnej sociológie a politického systému³.

¹ Väčšine sú známe náreky ohľadom praxe v RF a závistlivé porovnávanie s USA, že tie žijú na základe ústavy, ktorá bola pri ich založení napísaná „otcami štátnosti“, do ktorej bolo za celý uplynulý čas vnesených len zopár nepatrných dodatkov.

² Tu je dobré sa vrátiť k Predslovu (aktuálnej práci) a prečítať si ho ešte raz.

³ Okrem toho je to v podstate zlyhaním „kódujúcej pedagogiky“, potláčajúcej tvorivý samorozvoj osobnosti a programujúcej ľudskú psychiku hotovými algoritmi na riešenie rôznych druhov problémov.

Po zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času je k tomu, aby prostredníctvom „kódujúcej pedagogiky“ bolo možné udržovať profesionálnu úroveň a zaisťovať predprípravu práceschopného obyvateľstva, nutné ešte jedno „paralelné“ spoločenstvo učiteľov, ktorí by si sami zavčas osvojovali nové vedomosti a zručnosti, a potom by ich prenášali do psychiky iných ľudí v hotovej podobe, ako je to vlastné pre „kódujúcu pedagogiku“. A to privádza k otázke: „Odkiaľ vziať ešte jedno paralelné spoločenstvo včasných učiteľov?“ V panujúcej kultúre terajšej globálnej civilizácie odpovede na túto otázku niet, hoci ona bola daná skutočne zavčas skrze Krista. Nový závet (zákon) dokonca po všetkých cenzúrnych výňatkoch zachoval podstatu tejto odpovede: Duch Svätý vás naučí každej pravde (Lukáš 11:9, 10, 13; Ján 16:13).

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

To znamená, že účasť v pretekoch o udržanie a zvýšenie svojho sociálneho statusu¹ v technokratickej spoločnosti (podobnej Západu) je priamou cestou k mučivej samovražde skrze ochorenia spôsobené neschopnosťou spracovať celú informáciu, ktorá je potrebná na zachovanie a rast kvalifikácie a ňou podmieneného príjmu určujúceho „životný štandard“ konzumu.

Okrem toho, takéto „stresy“ z pretekov v spotrebe bijú najmä do skupín obyvateľstva v reprodukčnom veku, čo sa odráža aj na ich reprodukcií nových pokolení v spoločnosti. A tak je štatisticky predurčené, že tí, ktorí sa zámerne alebo bezducho zúčastňujú pretekov v spotrebe na základe neustáleho obnovovania kvalifikácie, jednoducho nebudú mať koho (prípadne kedy) vychovávať v tej kultúrnej tradícii, nositeľmi ktorej sú oni sami. A nebudú mať komu v rámci rodinnej tradície odovzdať vlastné životné ideály a zručnosti na ich uskutočnenie.

A dokonca ak aj budú mať deti, tak takým deťom bude počas života v rodine obetí neustáleho „stresu“ odovzdaná celá problematika dospelých; alebo sa deti budú musieť pustiť do vychovania v sebe inej mravnosti, iného životného zamerania a iného životného štýlu s prihliadnutím na smutnú skúsenosť staršej generácie a na základe jej prehodnotenia. Len v takom prípade deti, ktoré predsa len prišli na svet, sa môžu vyhnúť opakovaniu v nových pokoleniach bezducho zdedeného osudu svojich predkov a tých nepríjemností, s ktorými sa stretli ich rodičia, k tomu ešte znásobených ich vlastnými chybami.

Jednou z takýchto masových chýb bol pokus „odstrániť stres“ rôznymi mäkkými a tvrdými narkotikami, jak prírodnými, tak syntetickými. Ak ponecháme stranou tínedžerov, ktorí sa zapojením do narkománie snažili prejavovať takto svoju nezávislosť od dospelých ako „silné osobnosti“, ktorým „more siaha po kolená“, alebo hľadali pôžitky z bezcieľnosti svojej existencie, a nebudeme analyzovať vyložene „odstránenie stresu“ takýmto spôsobom, tak v podstate sa deje nasledovné. Psychika jednotlivca dáva (alebo sa snaží dať) na úroveň vedomia ohodnotenie kvality jeho života, podmienené jeho reálnou mravnosťou. Toto ohodnotenie môže byť emocionálne dvojznačné (dobré alebo zlé), alebo ho môžu sprevádzať nejaké intelektuálne úvahy a opodstatnenia. Ak sa ohodnotenie vníma ako neželateľné, tak človek sa v podstate ocitá pred voľbou:

- buď ozmysliť² svoje emocionálne ohodnotenia situácie úplne, t.j. do uvedomenia si presnej odpovede na otázku, ako zmeniť seba a okolitú situáciu tak, aby to zabezpečovalo psychologický komfort;
- alebo blokovat' vstup do vedomia mravne neprijateľnej informácie v jej emocionálne zovšeobecnenej alebo intelektuálne detailizovanej podobe, nemeniac pritom nič vo svojej mravnosti, ani psychike, ani nimi diktovanom životnom štýle.

Pre jedinca, ktorý sa snaží získať dôstojnosť Človeka a udržať si ju aj naďalej — je prirodzené ozmysliť okolnosti a seba v nich úplne, t.j. až do uvedomenia si konkrétnej odpovede na otázku, ako získať psychologický komfort, po čom sa pokúsi v živote zrealizovať danú odpoveď alebo sa vynasnaží získať novú, inú odpoveď na tie isté otázky.

Pre toho, komu sa prvá možnosť zdá byť neúnosným bremenom, neprekonateľnou prekážkou, môže narkotický spôsob „odstránenia stresu“ zabezpečiť psychologický komfort veľmi rýchlo a bez namáhavých úvah o nepríjemnostiach, a tým skôr aj bez kladenia si akýchkoľvek záväzkov voči sebe samému; prirodzene, pokiaľ narkotické stavy v jeho psychike neotvorí cestu nejakej nočnej more, pred ktorou je predsa len lepšie sa ukryť v menej desivej triezvosti. Narkotické opojenie deformuje a ničí intelekt, ako prirodzený geneticky predurčený proces, preto, ak niekto v boji so „stresom“ alebo pri hľadaní pôžitkov vstúpi na cestu „mäkkej“ či „tvrdej“ narkománie, tak v podstate tým samotným deklaruje, že rozum je pre neho zbytočný a bráni mu žiť, a bolo by pre neho prijateľnejšie existovať ako nerozumný a dobre pestovaný okrasný³ (nie pracovný)¹ dobytok, žijúci bezstarostne z hotových

¹ Čo pre väčšinu ľudí v spoločnosti bezohľadnej spotreby znamená najmä udržanie si a znásobenie ich spotrebiteľskej úrovne.

² Pochopiť skrze analýzu vlastným rozumom. – pozn. prekl.

³ Spomeňte si na film „Kin-dza-dza“. Titlanom (**titulovaným/činovníkom**) — komusi, kto sám seba považuje za sociálnu „elitu“ — nevyhovovala trasa dodávania pacakov („zásterka“: *kacapov (obyčajných Rusov), moskal'ov, ak čítame sprava doľava*) na Zem cez okolie Vegy, pretože z Titlanov tam «robia kaktusy», ktoré, ako je známe, krásne kvitnú: t.j. dodávajú ich telesnej organizácii úroveň, ktorá zodpovedá režimu ich psychiky.

Prirodzený výber medzi ľuďmi

vecí pre svoju spokojnosť. Tým samým sa usvedčuje ako *skutočný nedočlovek*. A je tomu tak, nech už by dosiahol hocaké výšky v sociálnych hierarchiách civilizácie, v ktorej panuje zvierací režim psychiky a režim psychiky zombi, naprogramovaný kultúrou.

Normálna genetika druhu *Homo Sapiens* nepredpokladá účasť narkotických chemických zlúčenín vo fyziológii organizmu (*prípadne prevýšenie nimi geneticky predurčených hladín v organizme pri jeho prirodzenej fyziológii*). Vede to k podlomeniu zdravia a štatisticky prevláda v reprodukčnom veku (alebo ešte pred ním), čo aj spôsobuje preseknutie genealogických línií² „mäkkých a tvrdých“ narkomanov mechanizmami prirodzeného výberu, ktorý sa prejavuje v kultúre pri výmene pokolení bezduchej spoločnosti presne tak isto, ako aj v biosfére.

Medicínska liečba narkománie je vo väčšine prípadov neefektívna, nakoľko uchýlenie sa k narkománii zo „stresu“ alebo v rámci vyhľadávania pôžitkov je prejavom defektnej mravnosti alebo iného druhu psychickej poruchy. Preto, ak sa mravnosť a mravne podmienená štruktúra a režim psychiky počas liečby nestanú Ľudskými — a to si vyžaduje úsilie predovšetkým od pacienta, a nie od medicíny³ — tak (dokonca, ak aj následne neostanú žiadne recidívy narkománie) absolvent liečebnej kúry zostáva traumatizovaným a zastrášeným nedočlovekom. Okrem toho určitá časť príčin „stresu“ leží v oblasti kolektívnej psychiky spoločnosti, a pokiaľ sa medicína, zaoberajúca sa problematikou narkománie, obmedzuje len na psychoanalýzu a psychosyntézu výhradne osobnej psychiky, tak sa evidentne stáva neschopnou vyliečiť narkomana, pretože sama je chorá, izolovaná od histórie a sociológie.

To znamená, že výhodu v reprodukcii pokolení, štatisticky predurčené, získavajú tí predstavitelia genealogických línií, ktorí nevidia žiadny zmysel ani v „odstraňovaní stresu“ pomocou narkotík, ani v premieňaní profesionálnej informácie v podstate len kvôli tomu, aby sa stali obeťami stresu a jeho následkov, s ktorými si nevie rady ani legitímna medicína (ako vedný odbor), ani legitímna politika. Preto, štatisticky predurčené, títo budú mať komu v budúcnosti pokoleniach⁴ odovzdať svoje životné ideály a vychovať v nich typickú pre ich rodiny mravnosť, režim psychiky a kultúru správania.

Takto všetkými zdieľaná kultúra technokratickej civilizácie, pri subjektívne rozdielnom postoji rozdielnych jednotlivcov k nej, sa sama stáva faktorom prirodzeného výberu v populáciách druhu s názvom *Homo Sapiens*, rozdeľujúc tak ľudstvo na dve časti s odlišnými osudmi, ktoré plodí každý príslušník jednej alebo druhej časti ľudstva. A hoci neprekonateľných hraníc medzi oboma časťami ľudstva v súčasnosti v štatistickom zmysle ešte niet, napriek tomu proces ich nevratného vymedzovania prebieha počas celej epochy zmeny „vôd“, pričleňujúc rôznych jednotlivcov k jednej alebo druhej časti ľudstva s rôznymi osudmi.

No predtým, ako budeme hovoriť o živote tej časti ľudstva, ktorá je slobodná od zdravujúceho vplyvu „stresov“ i v epoche po informačnej explózii od polovice 20. storočia, bude potrebné urobiť jednu obširnu odbočku a osvetliť ešte jednu tému.

Mnohonásobne obnovenie aplikovaných poznatkov a zručností v profesionálnej činnosti i vo všednom živote v priebehu života jedného pokolenia v dôsledku zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času — to je len jedna stránka vecí, ktorá sa objektívne prejavuje v štatistike života spoločnosti. Druhá stránka vecí spočíva v tom, že sa zmenila nielen rýchlosť obnovovania spoločensky nevyhnutných aplikovaných znalostí a zručností, ale aj „šírka“ tematického spektra v spoločnosti, s ktorými sa každodenne stretáva každý z množstva jednotlivcov, v podstate disponujúci slobodou vôle a inými možnosťami slobodného človeka, a ktorý sa len následkom špecifik výchovy a kultúry obmedzuje v tej-ktorej forme otroctva, charakteristického pre terajšiu civilizáciu.

¹ Pracovným dobytkom tiež nechcel byť, vstúpiac na cestu narkománie.

² T.j. rodín v ich nadväznosti pokolení.

³ Maximum, čo môže a čo by mala medicína v drvivej väčšine prípadov ochorení urobiť, je odstrániť vplyv vonkajších faktorov prejavujúcich sa v rámci ochorenia, a podľa možnosti aj zaťaženie organizmu a psychiky chorobou. Počas obmedzenej doby takejto medicínskej starostlivosti sa človek musí naučiť viesť zdravý spôsob života, a v tom mu takisto možno pomôcť. Avšak samotný človek toho musí urobiť oveľa viac, než medicína, ktorá sa oň počas ochorenia stará.

⁴ Povedané v týchto dvoch odsekoch sa v živote prejavuje, napríklad, v tom, že USA zo štátu, v ktorom číselne prevládali bieli a vládnuca „elita“ bola tiež biela, sa postupne menia na štát s tendenciou prevládania farebného obyvateľstva, ak budeme používať ich terminológiu.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Bez ohľadu na to, do ktorej sociálnej skupiny človek patrí, teraz sa stretáva s informáciou, ktorá sa bezprostredne netýka jeho profesionálnej činnosti, no vytvára informačnú „atmosféru“, v ktorej prebieha jeho profesionálna činnosť a život, jak jeho samého, tak aj jeho rodiny.

V minulosti za podmienok stavovsko-kastového systému spoločenského života, k oráčom alebo remeselníkom, ktorí dohromady tvorili drvivú väčšinu obyvateľstva, neprichádzala denno-denne „kráľovská informácia“.

- Ak aj niekedy prišla, tak ju nerozpoznali v celkovom informačnom prúde a zostávala pre nich akoby neviditeľnou;
- Uvidiac ju, neboli schopní pochopiť jej spoločenský význam kvôli svojmu úzkemu rozhľadu;
- No ak ju aj pochopili, málopočetná skupina chápujúcich z prostého ľudu len zriedkakedy dokázala vykonať spoločensky dôležitý riadiaci počin¹ najmä kvôli medzerám vo svojich znalostiach a zručnostiach, a tiež pre neznalosť svojho pôvodu, ktorá dokonca aj ich správny názor pripravila o autoritu v očiach vládnucej „blahorodej elity“.

Na druhej strane, primerane všeobecnému postoju k životu aj štátna-vládnuca „elita“ Západu sa v drvivej väčšine prípadov považovala za slobodnú od nutnosti prenikať do skúmania podstaty a následkov prijatia tých-ktorých rozhodnutí, založených na použití technológií, ktoré zdomácnili, a tým skôr u technicko-technologických noviniek², nepovažujúc nič z toho všetkého za „kráľovskú záležitosť“, ale «súkromné záležitosti ich poddaných», do ktorých prenikať je ponížujúce a nudné; alebo «súkromné záležitosti» ich dlžníkov, čo je typické pre MEDZInárodnú úžernícku starozávetno-talmudickú „aristokraciu“, vládnucu prostredníctvom³ finančnej škrtiacej slučky nad spoločnosťami a štátmi na základe uzurpácie úveru a účtovníctva, tvoriacich podstatu bankovníctva.

¹ Spomeňte si na „Ľaváka“ od N.S.Leskova: «Povedzte panovníkovi! V Anglicku pušky tehľami nečistia! Treba, aby ani u nás nečistili, lebo ak príde vojna, pušky nebudú strelať!» — Ľavák zomrel aj s týmto „nezmyslom“, no panovníka nikto neinformoval o „kráľovskom nezmysle“ jednoduchého muža. A keď Rusko prehralo v krymskom ťažení, tak tí, ktorí «neinformovali panovníka» sa začali vzpierať: «Ak aj poviete, že sme neinformovali panovníka, tak to zvalíme na vás, že len teraz ste s tým prišli, a predtým nás neinformovali».

Samozrejme, toto nie je skutočná príčina porážky Ruska v krymskej vojne, no N.S.Leskov ukázal spoločensko-psychologickú príčinu výnimočne presne. O tom hovorí ďalšia smutná, fakticky hodnoverná epizóda.

Nie menej smutná historka je tiež o tom, ako skupina dejateľov kultúry Ruska (Gorkij, Arsenjev a iní) krátko pred postrieľaním robotníkov v Petrohrade 9. januára 1905 sa pokúšala dosiahnuť, aby predseda výboru ministrov Witte tiež «oznámil panovníkovi» svojim významom „kráľovskú“ informáciu o neodvratnom krvipreliať, ak mnohotisícovému pochodu robotníkov s rodinami, psychologicky naladených na všeobecné zhromaždenie na Palácovom námestí pri odovzdávaní petície cárovi, bude zahradená cesta k ich cieľu silami vojska. No Witte odmietol včas oznámiť cárovi túto informáciu, čo mohlo zabrániť masovej streľbe a mnohým ňou spôsobeným tragédiám. Sám S.J.Witte o tom píše vo svojich memoároch, ospravedlňujúc svoju nečinnosť rôznymi vznešenými výhovorkami, plne zodpovedajúcimi masonskej tradícii biblického projektu, zaoberajúcej sa zvrhnutím samovlády každého z národov Zeme, nech by už samovláda existovala v akejkolvek forme: cárizmus, Sovietska moc alebo iná.

Jediným všeobecne známym príkladom na svete, za celú históriu terajšej globálnej civilizácie, keď v stavovsko-kastovom systéme bola „kráľovská informácia“ efektívne realizovaná človekom z prostého ľudu je — Jana z Arku.

² Ošúchaným príkladom tohto druhu je odmietnutie Napoleóna poskytnúť štátnu podporu Robertovi Fultonovi, konštruktérovi jedného z prvých plávajúcich parníkov, čo mohlo zmeniť charakter boja na mori s Anglickom, ktoré malo veľkú flotilu plachetníc. Už menej je známe, že raketový systém hromadnej palby s výbušnými náložami, bol približne v rovnakom čase vynájdený a otestovaný na cvičeniach v Rakúsku, kde ukázal svoj hrozivý efekt, napriek tomu ho nepoužilo ani Rakúsko proti Napoleónovi, ani Napoleón po kapitulácii Rakúska.

Aj oveľa ranejšie dejiny všetkých národov takmer bez výnimky sú plné faktov, keď silní tohto sveta odmietali riadiť vedecko-technický pokrok ako jednu zo zložiek života spoločnosti, t.j. politiky, nepovažujúc rozoberanie týchto otázok za „kráľovskú záležitosť“.

V dejinách Ruska existujú len dva príklady, keď hlava štátu systematicky držala pod kontrolou technicko-technologický pokrok a štátnu politiku budovala s prihliadaním na neho: Peter I. a Stalin. Pod vedením oboch, práve vďaka pripojeniu „nie kráľovských záležitostí“ ku „kráľovským záležitostiam“, dokonca napriek chybách oboch panovníkov krajina získavala status veľmoci behom niekoľkých desaťročí; a strácala ho, tiež behom niekoľkých desaťročí, keď ich nástupcovia — na západný spôsob — sa vyhýbali technicko-technologickým problémom svojich „poddaných“.

³ Činnosť medzinárodných úžerníkov v národných spoločnostiach bola štátnosťou vnímaná tiež ako jeden zo spôsobov súkromného podnikania „poddaných“. A tá okolnosť, že v závislosti od malého počtu „poddaných“ úžerníkov sa ocitala celá spoločnosť (vrátane štátnosti, aj jej prvohierarchov), vypadávala z vnímania reality „elitárnych“ individualistov-spotrebiteľov, vládnucich štátom na základe bezmyšlienkovito prevzatej tradície od svojich predkov.

Prirodzený výber medzi ľuďmi

S pádom stavovsko-kastového systému na Západe sa psychológia nezasahovania štátu a úžerníckej bankovej mafie do súkromného života a súkromno-podnikateľskej činnosti zachovala tak isto, ako sa zachovala aj psychológia nezasahovania jednoduchého obyvateľa do štátnych vecí, mysliaceho si, že všetky svoje povinnosti voči spoločnosti ako celku, a konkrétne voči štátnosti, si splnil zaplatením daní a účasťou vo formálnych demokratických procedúrach, existujúcich na Západe, ako aj všetko ostatné v otrockom obojku úroku z pôžičiek, podriaďujúceho sa len medzinárodnej korporácii klanov úžerníkov.

No kým do samoopojného víťazstva buržoázno-demokratických revolúcií takáto psychológia dominovala v tichosti, to v čase rozvoja západného kapitalizmu našla svoje teoretické vyjadrenie: v najvšeobecnejšej podobe — vo filozofii individualizmu, a v užšom pragmatickom variante — v rôznych ekonomických pseudoteóriách o slobode súkromného podnikania, slobode trhu a údajnej schopnosti „voľného“ trhu¹ regulovať v živote spoločnosti všetko a všetkých bez akéhokoľvek plánovania a riadenia zo strany premýšľajúcich ľudí.

No všetky teórie bez výnimky sú len vyjadrením režimu psychiky a zodpovedajúcej mu mravnosti. V závislosti od mravnosti a režimu psychiky, na základe jedných a tých istých faktov, dokáže ľudský rozum rozvinúť navzájom si odporujúce teórie a doktríny.

Buržoázno-demokratické revolúcie a následný spoločenský systém života západných spoločností boli psychologicky podmienené aktívnym rozumom v nositeľoch, na Západe prevládajúceho, zvieracieho režimu psychiky. A preto zvieracím režimom psychiky splodené buržoázno-demokratické revolúcie zmenili spoločenský systém tak, že pri novom systéme vnútrospoločenských vzťahov v podmienkach technicko-technologického pokroku sa aktivoval a našiel svoje pole pôsobnosti rozum množstva jednotlivcov, pred ktorými sa otvorila možnosť prístupu k informáciám, ktoré boli predtým zatvorené stavovsko-kastovými hranicami, predurčujúcimi jak profesiu a sociálnu situáciu, tak aj predtým nemenné počas celého ľudského života informačné prúdy — „vody“, v ktorých človek žil. Avšak nový systém vnútrospoločenských vzťahov, ktorý vznikol výsledkom buržoázno-demokratických revolúcií, vôbec nezmenil dovedy na Západe prevládajúci neľudský režim psychiky (početne prevládajú zvierací a zombi).

A práve jeho nositelia tvoria po informačnej explózii 20. storočia dnešnú spoločnosť, v ktorej prevláda orientácia správania na *spotrebitel'stvo hned' teraz i naďalej pre oblaženie svojich zmyslov a ega*, v dôsledku čoho sa mnohí stávajú obeťami „stresov“ a jeho následkov. No informačná explózia im otvorila aj možnosť zbavenia sa nimi spôsobenej lavíny „stresov“.

Táto možnosť objektívne spočíva v tom, že život celej spoločnosti technicky rozvinutých krajín plynie (jak v práci, tak doma) v prúdoch „kráľovskej informácie“ disponujúcej významom:

- provinciálnym — v hraniciach štátu;
- celoštátnym — v hraniciach regionálnej civilizácie;
- týkajúcim sa jednotlivej regionálnej civilizácie — spomedzi ich množstva;
- týkajúcim sa množstva regionálnych civilizácií i docivilizačných primitívnych kultúr², ktoré dohromady tvoria súčasné ľudstvo Zeme.

Predtým táto „kráľovská informácia“ drvivú väčšinu obyvateľstva obchádzala, vplývajúc na ich život najmä nepriamo (sprostredkovane), no len málokto ju správne chápal naraziac na ňu nepriamo.

Psychika každého, komu je Zhora dané byť Človekom Rozumným, je organizovaná hierarchicky mnohoúrovňovo. A vedomá úroveň väčšiny, v ktorej rýchlosť spracovania informácií tvorí 15 bitov³

¹ Kde našli slobodný trh, ktorý sa nepodriaďuje korporácii úžerníkov, ostáva záhadou.

² Tie, čo sa ešte zachovali a sú oboznámené so životom zvyšného ľudstva cez rozhlasové a televízne vysielanie technicky rozvinutého sveta, ktorý ich obklopuje.

³ 1 bit — množstvo informácie, potrebné na vyriešenie neurčitosti 50 % na 50 % (*áno/nie*). 15 bitov za sekundu znamená, že behom sekundy je ľudské vedomie schopné zaregistrovať 15 zmien situácie, o čom sa každý ľahko môže presvedčiť v kinosále. Pri rýchlosti projekcie 16 obrázkov za sekundu a viac, sa jednotlivé zábery zlievajú do neprerušovaného pohyblivého obrazu, hoci, ako ukázal výskum, nevedomé úrovne psychiky dokážu pritom vytvoriť aj chýbajúce „priebežné“ zábery, ktoré možno rozmiestniť medzi reálnymi zábermi vo filme. Nevedomé úrovne psychiky vnímajú aj takzvaný „25. záber“, ktorého informáciou riadia po každých 24 záberoch film. Na tom sú založené niektoré druhy (*podprahovej*) reklamy a iné druhy programovania hľadiska obchádzajúc tak vedomie divákov.

Od antropoidnosti k ľudskosti...

za sekundu, a kde človek je schopný vnímať maximálne 7 až 9 objektov súčasne — je len viditeľnou „nadvodnou časťou ľadovca“ celkovej individuálnej psychiky. Vo vzťahu k skrytej časti psychiky — nevedomiu (nazývajú ho aj podvedomie), sa v ľudskej kultúre sformovali dva aktívne prístupy:

- rozširovanie vedomia a zaradovanie doň tých úrovní psychiky, ktoré sa predtým nachádzali mimo neho;
- prestavba štruktúry vedomia a nevedomých úrovní psychiky na základe dialógu (informačnej výmeny) medzi úrovňami s cieľom odstránenia všetkých rozporov medzi nimi a vypracovania takýmto štýlom spôsobu ich koordinovanej práce v celistvej individuálnej psychike, v rámci procesu harmonizácie vzťahov jednotlivca s hierarchicky objemnejšou a do neho prenikajúcou Objektívnou realitou.

Ak budeme hľadať technickú analógiu medzi uvedomovaným «ja» a ostatnými úrovňami psychiky, tak vedomie, spolu s jemu vlastnými možnosťami, možno prirovnať k pilotovi, a všetko nevedomé (podvedomé) zasa k autopilotu. V takejto analógii je prvý prístup (v mnohom) ekvivalentný tomu, že pilot, ktorý je spočiatku neskúsený, postupne berie na seba plnenie čoraz väčšieho množstva funkcií nastavených v autopilote; druhý prístup je zase (v mnohom) ekvivalentný tomu, že pilot si osvojuje zručnosť nastavovania autopilota do rôznych režimov, a stará sa o vzájomne sa dopĺňajúce vymedzenie toho, čo vykonáva on sám, a toho, čo necháva na autopilot.

Môže vzniknúť otázka, ako spolu súvisia oba prístupy. Možno na ňu dať rôzne odpovede, v závislosti od mravnosti, videnia sveta a osobnej skúsenosti odpovedajúcich. Podľa nášho názoru druhý prístup — prestavba vedomých a nevedomých úrovní psychiky — do seba zahrňuje aj prvý, nakoľko „pilot“ pri nastavovaní „autopilota“ nemôže nezískať predstavu o jeho funkčných možnostiach a ich riadení. No druhý prístup, zahŕňajúci v sebe aj prvý prístup (rozširovanie vedomia), mu dodáva osobitú kvalitu od samého začiatku, kým riadenie sa prvým prístupom pri ignorovaní (alebo odmietaní) druhého skôr či neskôr privedie k tomu, že možnosti zaradené do oblasti vedomia bude potrebné navzájom zosúladiť; a okrem iného zladíť aj s tým, čo si individuálne vedomie ešte neosvojilo behom jeho rozširovania v Objektívnej realite; pokiaľ prvý prístup nevedie k uvedomeniu si takejto nutnosti, potom nasledovanie ciest rozširovania vedomia sa končí osobnou katastrofou, spôsobenou, ak aj nie vnútornou konfliktnosťou individuálnej psychiky, tak konfliktnosťou individuálnej a kolektívnej psychiky, prípadne konfliktnosťou psychiky jednotlivca s hierarchicky vyššou nežľudskou psychikou, činnosť ktorej sa tiež prejavuje vo Vesmíre, ak sme vnímaví k tomu, čo sa deje.

Prvý prístup v tradičnej duchovnej kultúre ľudstva vyjadrujú rôzne duchovné praktiky Východu (jogy) a západný systém zasvätenia do rôznorodého okultizmu; na možnosť uskutočnenia druhého prístupu je priamo poukázané v Koráne, hoci on nebol rozvinutý v historicky sformovanom islame, v opačnom prípade by región koranickej kultúry nebol vnútorne rozdelený a nestretával by sa s množstvom vnútorných a vonkajších problémov.

Toto bolo nutné povedať, pretože s „kráľovskou informáciou“ (*ak to dáme do súvisu s normami adresovania informácie v stavovsko-kastovom systéme*) sa v súčasných podmienkach stretávajú prakticky všetci. Možnosti spracovania informácií úrovňami psychiky, ktoré väčšina ľudí nazýva podvedomie, mnohonásobne prevyšujú možnosti ich individuálneho vedomia (15 bitov/sekundu, 7-9 objektov súčasne). A to znamená, že bez ohľadu na vedomý postoj ku „kráľovskej informácii“ zo strany jednotlivca, nevedomé úrovne jeho individuálnej psychiky¹ spracovávajú aj „kráľovskú informáciu“. A preto výsledky tohto spravovania sa v určitej forme ocitnú aj pred vedomím jednotlivca buď pri oddychu, alebo v rôznych životných situáciách.

Všetko nasledovné závisí od toho, aký postoj zaujme vedomie jednotlivca k takýmto prienikom výsledkov spracovania „kráľovskej informácie“ z nevedomých úrovní psychiky na úroveň vedomia. „Stresy“ a ich následky, obeťami ktorých sa v technicky vyspelých spoločnostiach stávajú *nezlomní účastníci pretekov v spotrebe*, premieľajúci informáciu, potrebnú na udržanie svojho profesionalizmu a ním zaistenej spotrebiteľskej (predovšetkým) úrovne — sú výsledkom vedomého alebo bezduchého

¹ K nim patria aj «vstupy-výstupy», cez ktoré keď prúdi informácia, tak ľudia plodia kolektívnu psychiku, ktorá je vlastná jak málopočetným skupinám, tak aj ľudstvu ako celku.

Prirodzený výber medzi ľuďmi

odmietnutia ich individuálneho vedomia akceptovať výsledky podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ v úlohe faktora, ktorý má usmerniť, a tiež pribrzdiť ich individuálnu osobnú činnosť.

A ak sú výsledky podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ vedomím akceptované, potom začína zosúlaďovanie činnosti individuálneho osobného vedomia a činnosti nevedomia s týmito výsledkami, panujúcimi nad celou spoločnosťou, nakoľko práve týmto príznakom — panovania nad všetkými — sa odlišuje „kráľovská informácia“ od tej osobnej, všednej.

Ak akceptovanie výsledkov podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ aj prebieha na vedomej úrovni, no prebieha bezmyšlienkovito, tak zosúlaďovanie činnosti vedomej a nevedomej úrovne individuálnej psychiky síce prebieha, avšak deje sa tak bez rozširovania vedomia. Keď prijímanie výsledkov podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ je sprevádzané vedomou analýzou toho, čo prebieha a plánov do budúcnosti, tak prebieha nielen zosúlaďovanie vedomej a nevedomej úrovne psychiky, ale možnosti vedomia sa rozširujú a obrusujú. Pričom v poslednom prípade rozširovanie vedomia prebieha pri vnútornom súlade a včasnom odstraňovaní konfliktov medzi jednotlivými úrovňami individuálnej psychiky, i medzi individuálnou a kolektívnou psychikou.

Tomuto procesu môže napomôcť určitá disciplína narábania s informáciou na úrovni vedomia, neodporujúca funkčným možnostiam vedomia drvivej väčšiny ľudí, ktorí ešte nedokázali rozšíriť svoje vedomie natoľko, že už nevedia, čo a ako majú ďalej urobiť.

Keďže ľudské vedomie je schopné operovať súčasne so siedmimi až deviatimi objektmi, tak disciplína vedomého narábania s informáciou na úrovni vedomia, s jeho vcelku obmedzenými (okrem stavov tranzu¹)nosťami, musí predovšetkým zaisťovať rozdelenie každého informačného prúdu, informačného masívu na nie viac, ako sedem až deväť od seba oddelených kategórií, v opačnom prípade sa nepodarí ju jednoznačne preposlať oveľa výkonnejším nevedomým úrovňam psychiky. Keďže každý proces v Objektívnej realite môže byť interpretovaný (predstavený, zobrazený) ako proces riadenia alebo samoriadenia, a „nastavenie autopilota“ nevedomých úrovni psychiky je tiež praktickou úlohou riadenia, tak si teraz urobíme krátky exkurz do Dostatočne všeobecnej teórie riadenia.

Pri opise akéhokoľvek životného problému v termínoch teórie riadenia, celkový počet súčasne používaných kategórií, ako sa ukazuje, naozaj neprevyšuje deväť: 1) vektor cieľov, 2) vektor stavu, 3) vektor chyby riadenia, 4) plná funkcia riadenia, 5) súhrn koncepcií riadenia (cieľových funkcií riadenia), 6) vektor riadiaceho vplyvu, 7) štruktúrny spôsob riadenia, 8) bezštruktúrny spôsob riadenia, 9) rovnovážny režim (alebo manéver).

To znamená, že informácia, potrebná na zadanie a vyriešenie akejkoľvek praktickej riadiacej úlohy môže byť vedomiu zdravého človeka dostupná v určitých obrazoch *celá bez výnimky*, naraz a usporiadaná, ako nejaká mozaika, a nie útržkovito-rozdrobene, ako sklíčka v kaleidoskope, a bez miešania „múch s faširkami“. Práve toto otvára cestu k riadeniu mocných informačných prúdov z vedomej úrovne prostredníctvom nevedomých úrovni psychiky bez vzniku „stresových“ situácií.

Teraz stručne² objasníme podstatu týchto deviatich kategórií Dostatočne všeobecnej teórie riadenia.

V teórii riadenia možno celkovo zadať len dva druhy úloh. Prvá úloha: fungujúci objekt chceme riadiť bezprostredne sami. Toto je *úloha riadenia*. Vo vzťahu k psychickej činnosti jednotlivca ona zodpovedá ceste rozširovania vedomia. Druhá úloha: chceme riadiť fungujúci objekt, no zároveň chceme, aby sa tento objekt — *bez nášho priameho zasahovania do procesu* — riadil sám v režime, ktorý nám vyhovuje. Toto je *úloha samoriadenia*. Vo vzťahu k psychickej činnosti jednotlivca ona zodpovedá usporadúvaniu a zlad'ovaniu činnosti hierarchicky rozdielných úrovni jeho psychiky, vrátane zlad'ovania individuálnej psychiky s hierarchicky nadradenými procesmi.

¹ Osvojenie si zručnosti svojvoľného vstupu do tranzového stavu je jeden z variantov rozšírenia vedomia.

² K dnešnému dňu možno podrobný výklad Dostatočne všeobecnej teórie riadenia nájsť v dvoch vydaniach:

„Voda mŕtva“. SPb, vyd. r. 1992 a r. 1997 — v prvej redakcii z roku 1991; 1998 a 2000 v druhej redakcii; „Dostatočne všeobecná teória riadenia“, Moskva, SPb, vyd. «Medzinárodná komerčná univerzita» r. 1997 — v druhej oveľa podrobnejšej redakcii z rokov 1994 – 1996; Spb, r. 2000, v redakcii r. 1998. Preklady oboch kníh sú dostupné na stránkach: <https://leva-net.webnode.cz/koncepcie-socialni-bezpecnosti/>

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

K vedomému zadaniu a vyriešeniu každej z týchto úloh, aj oboch úloh spoločne (keď jedna sprevádza druhú), potrebujeme tri sady informácií:

Vektor cieľov riadenia (i samoriadenia, pokiaľ sa explicitne neuvádza samostatne), predstavuje *presný* (obrazmi a mierou) opis ideálneho režimu fungovania (správania sa) objektu. Vektor cieľov riadenia sa zostavuje *subjektívne podľa ľubovôle* ako hierarchicky usporiadaný zoznam jednotlivých cieľov riadenia, ktoré majú byť v prípade ideálneho (bezchybného) riadenia zrealizované. Postupnosť poradia jednotlivých cieľov v ňom je opačná poradiu postupného núteného vzdania sa každého z nich v prípade nemožnosti realizácie kompletného zoznamu cieľov. Preto na mieste prvej položky (najvyššia priorita) vektora¹ cieľov stojí ten najdôležitejší cieľ a na poslednom ten najmenej dôležitý.

Jedna a tá istá množina cieľov, podriadená rôznej hierarchii priorít (rôznemu poradiu dôležitosti pre toho, kto riadi), predstavuje rôzne vektory cieľov, čo vedie aj k možným rozdielom v riadení. Strata riadenia môže byť spôsobená: vypadnutím z vektora niektorých cieľov; vypadnutím celého vektora alebo niektorých jeho fragmentov z objektívnej matrice možných stavov objektu; výskytom vo vektore objektívne a subjektívne sa navzájom vylučujúcich cieľov, alebo cieľov, ktoré sú v procese riadenia nestabilné (toto všetko sú rôzne formy defektnosti cieľových vektorov). Obrazne povedané, vektor cieľov je súpis, očíslovaný zoznam toho, čo si prajeme, zoradený v poradí, ktoré je opačné nútenému odmietnutiu realizácie každého z týchto želaní.

Vektor (priebežného) stavu kontrolných parametrov, opisujúcich reálne správanie objektu podľa parametrov *obsiahnutých vo vektore cieľov*.

Tieto dva vektory tvoria vzájomne prepojenú dvojicu, v ktorej každý z nich sám predstavuje usporiadané množstvo informačných modulov, opisujúcich rôzne parametre objektu, *presne* zodpovedajúce jednotlivým cieľom riadenia. Poradie informačných modulov vo vektore stavu kopíruje hierarchiu vektora cieľov. Obrazne povedané, vektor stavu je podobný zoznam, ako ten prvý, avšak toho, čo sa identifikuje ako reálne prebiehajúce v skutočnom stave objektu riadenia. Keďže identifikácia stavu objektu nebýva ideálne bezchybná, a navyše nesie aj subjektívne podmienený charakter, tak vektor stavu pre riadiaci subjekt v sebe vždy obsahuje nejakú objektívnu neurčitost', ktorá môže byť jak prípustná, tak aj neprípustná pre realizáciu cieľov konkrétneho procesu riadenia.

Vektor chyby riadenia, predstavuje „rozdiel“ (v *úvodzovkách preto, lebo nemusí vždy nutne ísť o tradičný algebrický rozdiel*): «vektor cieľov» - «vektor stavu». Opisuje odklon reálneho procesu od ideálneho režimu, nastaveného v cieľovom vektore, a tiež obsahuje istú neurčitost', zdedenú z vektora stavu. Obrazne povedané, vektor chyby riadenia je zoznamom nenaplnenosti želaní zo zoznamu vektora cieľov s určitými ohodnoteniami miery nenaplnenosti každého z cieľov; ohodnoteniami buď s číselne navzájom porovnateľnými úrovňami, alebo číselne neporovnateľnými úrovňami, no majúcimi stupňovito usporiadané diskkrétne celočíselné indexy želatelnosti (v *porovnaní s ostatnými úrovňami*) danej úrovne.

Vektor chyby je základom pre vypracovanie hodnotenia kvality riadenia riadiacim subjektom. Hodnotenie kvality riadenia nepredstavuje samostatnú kategóriu, pretože na základe jedného a toho istého vektora chyby možno vypracovať množstvo hodnotení kvality riadenia, zďaleka nie vždy navzájom zameniteľných.

Kľúčovým pojmom teórii riadenia je pojem: stabilita objektu v zmysle predvídateľnosti jeho riadenia v definovanej miere pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia²; alebo stručne: stabilita na základe predvídateľnosti. Riadenie je v *princípe nemožné*, ak správanie subjektu nie je v dostatočnej miere predvídateľné. Práve pre túto okolnosť je daný pojem kľúčovým: ak nie je zabezpečená predvídateľnosť, tak prechod do riadiacej praxe, dokonca aj na základe kvalitnej všeobecnej teórie, sa stáva nemožným.

¹ V tom najvšeobecnejšom zmysle sa pod termínom „vektor“ chápe — nie úsečka so šípku ukazujúcou smer, ale usporiadaný zoznam (t.j. s číslami) s informáciami rôznej kvality. V rámci každej kvality musí byť definovaná, aspoň v určitom zmysle, aj miera kvality. Vďaka tomu dostáva sčítanie a odčítanie vektorov určitý význam, definovaný pri budovaní vektorového priestoru parametrov. Práve preto vektor cieľov nepredstavuje — dopravnú šípku „tam“, i keď zmysel takejto cestnej tabule nemá ďaleko k pojmu „vektor cieľov riadenia“.

² V ruskom origináli je použité etymologické rozčlenenie a úprava slova riadenie — „управление“ na „упра-воление“, t.j. upriamanie pozornosti čitateľa na to, že **riadenie je realizáciou vôle** toho, kto riadi. — pozn. prekl.

Prirodzený výber medzi ľuďmi

Plná funkcia riadenia. Ona opisuje cirkuláciu a premeny informácie v procese riadenia, počnúc od momentu formovania riadiacim subjektom vektora cieľov riadenia až do realizácie cieľov v procese riadenia. Je to systém *stereotypov (automatizmov) vzťahov a stereotypov premien* informačných modulov, tvoriacich informačnú bázu riadiaceho subjektu, ktorý na jej základe modeluje správanie (fungovanie) riadeného objektu (prípadne modeluje proces samoriadenia) v tom prostredí, s ktorým je objekt vo vzájomnej interakcii (a prostredníctvom objektu aj subjekt).

Etapou, fragmentom plnej funkcie riadenia je *cieľová funkcia riadenia*, t.j. koncepcia dosiahnutia v procese riadenia jedného spomedzi jednotlivých cieľov, nachádzajúcich sa vo vektore cieľov. Pre zjednodušenie, a aby sme predišli nechcenej zámene s plnou funkciou riadenia, budeme cieľovú funkciu riadenia všade tam, kde nie je nutné uvádzať presný termín, nazývať: *koncepcia riadenia*.

Po definovaní vektora cieľov a prípustných chýb riadenia, sa po koncepcii riadenia (cieľovej funkcii riadenia) v procese reálneho riadenia uskutočňuje pripájanie informačných prúdov z vektora cieľov na vektor chyby (alebo ekvivalentné prepájanie informačných prúdov na vektor stavu). Pri formovaní množiny koncepcií riadenia, zodpovedajúcich vektoru cieľov, sa *rozmer priestoru s parametrami* vo vektore stavu zväčšuje o pripojenie k stĺpcu kontrolných parametrov ďalších dodatočných parametrov, objektívne i subjektívne-riadiaco informačne spojených s kontrolnými, a spolu s kontrolnými opisujúcich stav objektu, okolitého prostredia a systému riadenia.

Tieto dodatočné, informačne prepojené parametre sa delia na dve kategórie: *riadené*; presnejšie priamo riadené, zmena hodnôt ktorých sa odráža v bezprostrednom riadiacom vplyve (ony tvoria vektor riadiaceho vplyvu); a *voľné* — ktoré sa menia pri zmene riadených, ale nepatria do zoznamu kontrolných parametrov, tvoriacich vektor cieľov riadenia. Napríklad pri riadení lode: uhol kurzu predstavuje kontrolný parameter; uhol otočenia kormidla je (priamo) riadeným parametrom; uhol driftu (medzi vektorom rýchlosti a diametrálnou rovinou, t.j. rovinou symetrie) je voľný parameter,

Pod vektorom stavu sa vo väčšine prípadov myslí tento rozšírený vektor, v sebe obsahujúci hierarchicky zoradený vektor kontrolných parametrov. Zoznam riadených parametrov môže byť tiež hierarchicky zoradený (*normálne riadenie, riadenie v potenciálne nebezpečnej situácii, havarijné riadenie atď.*) a predstavuje vektor riadiaceho vplyvu, vyčlenený z vektora stavu, a preto vo vzťahu k nemu druhotný. Pritom, v závislosti od variantu režimu riadenia, môžu niektoré z voľných parametrov v určitých etapách procesu riadenia dopĺňať vektor cieľov a vektor riadiaceho vplyvu.

Plná funkcia riadenia sa v procese riadenia realizuje bezštruktúrnym spôsobom (riadenia) a štruktúrnym spôsobom.

Pri štruktúrnym spôsobe riadenia sa informácia prenáša adresne po presne nadefinovaných prvkoch štruktúry, ktorá bola sformovaná ešte pred začiatkom riadiaceho procesu.

Pri bezštruktúrnym spôsobe riadenia takéto, dopredu sformované štruktúry nie sú. Prebieha neadresné obežníkové šírenie informácie v prostredí, ktoré má potenciál samo vytvoriť v sebe štruktúry pri vzniku informačných väzieb medzi prvkami tvoriacimi sebou prostredie. Štruktúry sa počas bezštruktúrneho riadenia v prostredí tvoria i rozpadajú, a riadenými a kontrolnými parametrami sú tu pravdepodobnostné a štatistické charakteristiky hromadných javov v riadenom prostredí: t.j. priemerné hodnoty parametrov, priemerné kvadratické odchýlky, hustoty prerozdelenia určitých udalostí, korelačné funkcie a ostatné objekty matematického odboru, dnes nazývaného *teória pravdepodobností a matematická štatistika*.

Štruktúrne riadenie sa vykryštalizováva z bezštruktúrneho.

Objektívnym základom bezštruktúrneho riadenia sú objektívne pravdepodobnostné predurčenosti a štatistické modely, ktoré ich opisujú (a taktiež priame subjektívne hodnotenia objektívnych pravdepodobnostných predurčeností, získané pomimo formálno-algoritmické štatistické modely, čoho je človek objektívne schopný na základe zmyslu miery¹), zoraďujúce hromadné javy v štatistickom zmysle, umožňujúce odčítať jednu množinu od inej (alebo rovnakú množinu v rôznych časových okamihoch) na základe ich štatistických opisov; a v mnohých prípadoch aj odhaliť príčiny, ktoré spôsobili rozdiel v štatistikách.

¹ Toto nie sú lúživé slová, ale názov reálneho zmyslu, ktorým ľudia disponujú, hoci u mnohých zostáva v počiatočnom stave pre ich lenivosť a uzavretosť.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Preto, slovo „pravdepodobne“ a slová s rovnakým koreňom, treba chápať nie v zovšednenom zmysle „môže byť tak, a môže byť aj onak“, ale ako poukázanie na možnosť a existenciu objektívnych pravdepodobnostných predurčení, ktoré podmieňujú objektívnu možnosť uskutočnenia toho-ktorého javu, udalosti, zotrávania objektu v nejakom konkrétnom stave, a taktiež aj ich štatistických hodnotení; a teda ako potvrdenie existencie priemerných hodnôt „náhodného“ parametru (pravdepodobnosť¹ ich prekročenia = 0,5), priemerných kvadratických odchýlok od priemeru atď. kategórií, známych z teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky.

Z pohľadu všeobecnej teórie riadenia, *teória pravdepodobností a matematická štatistika* (ako matematický odbor) je teóriou mier neurčitosti v priebehoch udalostí. A preto: hodnota pravdepodobnosti, pozorovaná štatistická hustota, ako aj ich rôznorodé hodnotenia — sú *miery neurčitosti* potenciálneho alebo predpokladaného riadenia. Zároveň sa jedná o *miery stability* prechodného procesu, vedúceho z určitého stavu (*vo väčšine prípadov implicitne stotožňovaného s prítomnosťou*) ku každému z rôznych variant budúcnosti v množine jej možných variantov, za predpokladu, že:

1. Samoriadenie v predmetnom systéme bude prebiehať na základe dovtedajšieho informačného zabezpečenia bez akýchkoľvek inovácií.
2. Nedôjde k priamemu adresnému zásahu zo strany hierarchicky vyššieho alebo iného vonkajšieho (voči systému) riadenia.

Prvej z týchto dvoch výhrad zodpovedá vzájomná podmienenosť: čím nižšia je hodnota stability prechodného procesu do zvoleného variantu, tým vyššia musí byť kvalita riadenia prechodného procesu, čo si vyžaduje aj vyššiu kvalifikáciu riadiacej osoby². T.j. v každej množine porovnateľných možných variantov, veličina, *nepriamoúmerná pravdepodobnosti (alebo jej hodnoteniu) samouskutočnenia hociktorého z jednotlivých variantov*, predstavuje relatívnu (voči ostatným skúmaným variantom) mieru efektívnosti riadenia, potrebného na úspešnú realizáciu práve tohto vybraného variantu zo skúmanej množiny.

Druhá z týchto dvoch výhrad ukazuje okrem iného na možnosť konfliktu s hierarchicky vyšším objemnejším riadením. V krajnom prípade konfliktu, ak si niekto zvolil objektívne Zlo, tvrdohlavo zotráva v jeho realizácii a vyčerpá mieru Božieho dopustenia, tak svojim konaním vyvolá priamy adresný zásah Zhora do priebehu udalostí. A tento zásah obráti naruby celú jeho činnosť na základe dovtedajších prognóz a hodnotení stability — mier neurčitostí. A dokonca, ak sa aj ním zvolený variant riadenia uskutoční, tak subjektívne zloduchom ohraničený vektor stavu sa Zhora stane rozšíreným o pre zloducha nevyhovujúce parametre, znehodnocujúce zdanlivo dosiahnutý výsledok.

Vektory cieľov riadenia a im prislúchajúce režimy riadenia možno rozdeliť na dve skupiny: rovnovážne režimy — kolísania voči ideálnemu a časovo nemennému režimu sú v prípustných medziach; manévry — kolísania voči v čase sa meniacemu vektoru cieľov a prechod z jedného režimu do druhého, pri ktorých sa parametre reálneho manévru odchyľujú od parametrov ideálneho manévru v prípustných medziach. Strata riadenia nastáva, ak vektor stavu (alebo jemu ekvivalentný vektor chyby) prekročí hranice prípustných odchýlok od ideálneho režimu (rovnovážneho alebo manévru), inými slovami, ide o vypadnutie z množiny prípustných vektorov chyby.

Manévry sa delia na silné a slabé. Ich vzájomný rozdiel je relatívny a záleží od subjektívneho výberu etalónového procesu času a jednotky merania času. No v mnohých situáciách takéto ich rozdelenie umožňuje zjednodušiť modelovanie slabých manévrov, ignorujúc celý rad faktorov, bez straty kvality riadenia.

Každý čiastkový proces môže byť skúmaný (predstavený) ako proces riadenia alebo samoriadenia v hraniciach objemnejšieho procesu hierarchicky vyššieho riadenia, a môže byť opísaný termínmi vymenovaných základných kategórií teórie riadenia, zabezpečujúcej jednoznačné „zbalenie“,

¹ Číslo od 0 do 1, ktoré je v podstate hodnotením objektívne možného, mierou neurčitostí; alebo komu sa v každodennom živote páči viac, tak nádeje na „garanciu“ v rozsahu od 0 %-nej do 100 %-nej.

² Kádre rozhodujú o všetkom.

Prirodzený výber medzi ľuďmi

„rozbalenie“ a adresáciu tej najrozmanitejšej životnej informácie, jak v medziach individuálnej psychiky, tak aj v medziach spoločnosti¹.

Dostatočne všeobecná teória riadenia je základom pre odhalenie procesov prebiehajúcich vo vedomí i kolektívnom nevedomí, a pre ich riadenie alebo uvedenie do určitých režimov samoriadenia. T.j. na jej základe možno vstúpiť do procesu prestavby aj kolektívnej, nie len individuálnej psychiky. Čo sa týka kvalít, ktorými by mala disponovať normálna kolektívna psychika, splodená množstvom individuálnych psychík, stručne možno povedať takto:

- po prvé, tiež musí byť vnútorne bezkonfliktnou, čo sa reálne v živote prejavuje ako odstraňovanie a kompenzácia v kolektívnej činnosti jednými chýb, ktoré páchajú iní účastníci;
- po druhé, kolektívna psychika musí brániť konfliktnosti medzi kolektívom vcelku (i jeho účastníkmi jednotlivo) a faktormi Objektívnej reality panujúcimi nad životom ľudstva.

Výsledkom tohto v živote nemôžu prichádzať nepredvídateľné nepríjemnosti, môžu sa nanajvýš vyskytnúť ťažkosti, na prekonanie ktorých sa každý stáva pripraveným, lebo Boh nie je bohom chaosu, ale pokoja. Pre vedomý posun k tomuto ideálu (vektoru cieľov) je najhlavnejšie si uvedomovať, čo konkrétne v živote treba spojiť s každou z kategórií teórie riadenia, aby sme neupadli do kaleidoskopického idiotizmu — prudko alebo letmo prebiehajúcej zarytej schizofrénie.

Teraz si na konkrétnom príklade ukážeme, ako sa na základe ideológie splodenej buržoázno-demokratickými revolúciami programuje na úrovni individuálneho vedomia odtrhnutie výsledkov podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“.

«Myslenie, to je neuveriteľne zložitý proces identifikácie a integrácie, akých je schopný len individuálny rozum. Kolektívny rozum neexistuje. Ľudia sa môžu učiť jeden od druhého, no proces učenia si vyžaduje od každého učiaceho sa vlastné myslenie. Ľudia môžu spolupracovať pri vyhľadávaní nových poznatkov, no takáto spolupráca si vyžaduje od každého bádateľa nezávislé používanie svojej schopnosti racionálne myslieť».²

Všetko sedí, až na pár detailov, ktoré však určujú kvalitu všetkého:

- *po prvé, KOLEKTÍVNY ROZUM EXISTUJE.* Každý rozum je hierarchicky mnohoúrovňový proces informačnej výmeny a transformácie. Kolektívny rozum sa od individuálneho líši najmä tým, že on, ako proces, neprebíha v hraniciach štruktúr biomasy a biopolí, zaisťujúcich intelektuálnu činnosť jedného človeka (*individua = nedeliteľného*), ale prebieha v hraniciach hmotných a poľových štruktúr, zaisťujúcich psychickú činnosť množstva rôznych ľudí, a aj ju podmieňujúcich. Proces informačnej výmeny medzi ľuďmi, z ktorých každý je nositeľom

¹ Možno niekto, kto sa pri aplikovaní na problémy psychológie už stretol s touto terminológiou, vlastnou z väčšej časti matematike a jej technickým uplatneniam, bude mať podozrenie z ďalšieho pokusu o degradovanie človeka na úroveň programovaného technického zariadenia — robota. No predtým, než proti tomu vystúpi, by si mal dať odpoveď na otázku:

„Prečo masové zombirovanie obyvateľstva na základe Biblie a Talmudu, v ktorých niet takýchto «technicizmov», v ňom nevyvolalo protest ešte pred prečítaním tejto práce?“

„Na základe akej inej terminológie sa chystá opisovať a učiť disciplíne svoje abstraktno-logické myslenie, ktorému je vlastný krokový charakter spracovania diskretných informačných masívov, a zladovať diskretno-logické s procesno-obrazným v jednotnom procese myslenia?“

„Prečo ho neznepokojuje jednota medicko-biologickej terminológie, na základe ktorej sa opisuje anatómia a fyziológia človeka a zvierat?“

Našu odpoveď pre nich možno zhrnúť do slov, že pointa nie je v terminológii, ale v jednote informačných procesov v Objektívnej realite, ktorej súčasťou je ľudstvo i každý človek. A práve pomocou tejto terminológie a na jej základe aj pochopenia Dostatočne všeobecnej teórie riadenia sa podarilo odhaliť biblickú doktrínu zombirovania ľudstva s cieľom zabezpečenia bezpečného parazitovania pre úzky kruh jedincov na živote všetkých ostatných.

² Ayn Randová „Konceptia egoizmu“, SPb, «Maketa», r. 1995, str. 19. Originálny názov knihy je Ayn Rand “The Morality of Individualism” (Morálka/mravnosť individualizmu). T.j. pri preklade do ruštiny bol názvu zborníka pridaný otvorenejší a agresívnejší charakter, a z druhej strany časť zmyslu ostala skrytou, nakoľko egoizmus nemusí byť len individuálnym, ale aj korporatívnym. Zborník bol vydaný v sérii „Pamätníky zdravého rozumu“ (hoci ide o vyjadrenie spôsobu myslenia, ktorý vyvoláva kolektívnu schizofréniiu) pod heslom „Sapienti sat!“ (Múdremu postačí!) Asociáciou biznismenov Petrohradu. A vysielanie jeho čítania v mestskej sieti Petrohradu r. 1996 priviedla k tomu, že niekoľko stoviek tisíc ľudí ho, mimochodom, prehltli spolu s raňajkami: t.j. priamo do hlbinej nevedomej psychiky pomimo vedomé ozmyslenie počutého.

individuálneho (v preklade doslova — *nedeliteľného*) rozumu, prebiehajúci na úrovni biopolí, akustickej a písomnej reči, umeleckých diel a pamätníkov kultúry atď. — plodí kolektívny rozum; ak máme byť presnejší, tak plodí hierarchiu vzájomnej vloženosti rozumov od každého individuálneho až do kolektívneho rozumu celého ľudstva a vyššie. V tejto hierarchii vzájomnej vloženosti môžu existovať kolektívne rozumy, ktorých doba existencie netrvá dlhšie než čas vzájomnej komunikácie nejakej skupiny ľudí, a existujú v nej aj rozumy, ktorých dĺžka života prevyšuje vek biblických najdlhšie žijúcich postáv, nakoľko dlhodobá existencia kolektívneho rozumu je umožnená kontinuitou informačných procesov na základe obnovy základne jeho elementov — meniacich sa pokolení ľudí.

- po druhé, v dôsledku prvého je možnosť «NEZÁVISLÉHO (zvýraznené nami) používania schopnosti racionálne myslieť» — nie objektívnu danosťou každého človeka, ale výmyslom, pretože hoci človek aj môže myslieť svojrázne a viac-menej samostatne, no jeho myslenie je vždy podmienené, t.j. závislé od aktuálneho stavu, nálady, osobného rozvoja, od ním osobne osvojeného kultúrneho dedičstva spoločnosti a odkazu predkov, od spoluúčasti v kolektívnej psychike spoločnosti.

A život spoločnosti je v mnohom určený tým, akými vlastnosťami disponujú kolektívne rozumy (*plodené individuálne racionálnymi ľuďmi*) tvoriace jednotlivé komponenty ich kolektívneho nevedomia vcelku; a v akej úlohe (voči nimi plodeným kolektívnym intelektom) zotrávajú ľudia: individuálny rozum človeka môže byť nevoľníkom kolektívneho rozumu plodeného viac-menej veľkým množstvom ľudí; a okrem toho môže byť nevoľníkom aj tej málopočetnej skupiny ľudí, ktorí rozšírili svoje individuálne vedomie natoľko, že disponujú vedomými zručnosťami riadenia kolektívneho nevedomia¹, a cez neho aj celého množstva ľudí, ktorí tvoria tú-ktorú kolektívnu psychiku²; no individuálny rozum môže byť tiež jedným z cieľavedomých tvorcov kolektívneho rozumu, ako časti kolektívnej psychiky, ktorý nie je vlastníctvom úzkeho kruhu duchovných otrokárov, ale spoločným dedičstvom všetkých jej účastníkov.

Posledná možnosť, tvorí neodmysliteľnú zložku v procese odstránenia antagonizmov medzi vedomou a nevedomými úrovňami v štruktúre psychiky jednotlivca. Na ceste „rozširovania vedomia“ u individualistov, nositeľov názorov podobných Ayn Randovej, je konflikt medzi individualistami nevyhnutný. Zvíťaziť v takomto konflikte medzi baranmi, nepoznajúcimi hranice svojho individuálneho egoizmu, nie je možné. A aby nezlikvidovali ostatných ľudí, tak kolektívny rozum (podľa individualistov akože neexistujúci) tej časti ľudstva, ktorá toto chápe, i Najvyšší Všedržiteľ uzatvárajú vzájomne individualistov v scenároch, v ktorých sú dostupné celkovo dva druhy možností: buď rozpoznať chybnosť individualizmu a ateizmu (jednej z odrôd individualizmu³), alebo sa stať obeťou samoliquidácie jedných individualistov druhými v rôznych situáciách; ostatných, ktorých nezahubili takéto vzájomné osobné konflikty, ničí vnútorná konfliktnosť ich individuálnej psychiky, nakoľko bremeno vnútornej nezlučiteľnosti jednotlivých zložiek psychiky sa stáva nezlučiteľným so životom úmerne tomu, ako veľmi jednotlivci vytrvávajú v odmietaní výsledkov spracovania „kráľovskej informácie“ psychikou kolektívneho nevedomia, ktorého časťou je aj ich individuálne nevedomie.

No v ľubovoľnom z oboch variantov možných pre človeka (nevoľník kolektívnej psychiky alebo jej spolutvorca), individuálna psychika predstavuje elementový základ kolektívneho rozumu a kolektívnej psychiky, majúci však svoj vlastný individuálny rozum, a preto elementový základ môže ozmysliť⁴ fakt vlastnej tvorby kolektívneho rozumu v zostave kolektívnej psychiky, po čom je

¹ Týmto sa v ére primitívnych kultúr zaoberali šamani, a v ére civilizácie zase hierarchie zasvätených do rôznorodej mystiky duchovných praktík okultno-politických rádov.

² Práve možnosťami takéhoto zneužitia sú podmienené koranické zákazy mágie. Biblické zákazy mágie boli kedysi podmienené rovnakým dôvodom, no v reálnej biblickej kultúre zmenili svoju úlohu a momentálne ochraňujú pred iniciatívami talentovaných ľudí svoj vlastný monopol legitímnych hierarchií na riadenie kolektívnej psychiky, ktorej sa podriaďujú všetci ostatní jednotlivci, ktorí nevedia riadiť kolektívne nevedomie.

³ Práve z tohto dôvodu sú všetky snahy o dosiahnutie ideálov komunizmu na základe ateistických názorov márne.

⁴ Uvedomiť si tento fakt aj mu porozumieť. – pozn. prekl.

Prirodzený výber medzi ľuďmi

následne schopný riadiť proces jeho formovania a existencie podľa svojej mravne podmienenej ľubovôle.

Na pochopenie možnosti existencie kolektívneho rozumu stačí kurz fyziky strednej školy a preskúmanie procesov spracovania informácií v počítačovej sieti, napríklad na „internete“, alebo na mnohoprocesorovom výpočtovom komplexe, keď rôzne fragmenty jednej a tej istej úlohy sa synchronne a komplementárne riešia na rôznych zariadeniach či procesoroch.

Ničmenej, človek môže súhlasiť s objektivnosťou faktu informačnej výmeny medzi ľuďmi (vrátane na základe biopolí), no bude namietat' proti možnosti existencie kolektívneho rozumu ľudí a ich kolektívnej psychiky. No v tomto prípade námietky pramenia z toho, že oponenti jednoducho nedisponujú zručnosťou sebaovládania, potrebnou k tomu, aby mohli vnímať (najmä na úrovni vedomia) dialóg ich vlastného individuálneho rozumu s kolektívnym, splodeným, v ktorom sa tak či onak zúčastňujú; alebo plodia kolektívneho pomätenca, s ktorým sa intelektuálne zdravý jednotlivec nemá o čom baviť.

To posledné má aj svoju počítačovú analógiu: programové zabezpečenie počítača môže byť dostatočné pre jeho izolovanú prácu, ale môže byť aj nedostatočné k tomu, aby z jeho pultu bolo možné vstúpiť do siete a riadiť riešenie nejakej úlohy so zapojením voľných zdrojov ostatných počítačov v sieti; zatiaľ čo niektoré siete môžu byť nastavené tak, že zo siete si možno prezerat' všetky do siete zapojené počítače, no z mnohých počítačov (možno až na ojedinelé výnimky) sa ostatné počítače v sieti nielenže nedajú prezerat', ale z ich pultu sa nedajú ovládať ani ich vlastné zdroje, ktoré sú zapojené pre potreby siete. Okrem toho, programové zabezpečenie práce siete môže obsahovať aj chyby, výsledkom ktorých bude sieť vo väčšej či menšej miere pracovať nekorektne, v dôsledku čoho môže spôsobiť istú škodu informačnému zabezpečeniu sieťových počítačov. Ničmenej, neschopnosť konkrétneho počítača s konkrétnym programovým zabezpečením pracovať v sieti, či defektnosť sieťového programového zabezpečenia ako celku neznamená, že sieťové informačné systémy nie sú v princípe možné, že nefungujú alebo neexistujú.

Rovnako aj Ayn Randová — ako predstaviteľka na Západe prevládajúcich názorov — sa mylí, keď trvá na tom, že kolektívny rozum neexistuje; existujú množstvá (*v tej či onej miere od seba navzájom izolovaných*) jednotlivcami plodených kolektívnych rozumov, majúce rôzne dĺžky svojej existencie, no Ayn Randová nie je jediná, ktorá to nevidí a nechápe.

A popieranie existencie ľuďmi plodených kolektívnych intelektov v ich vzájomnej vloženosti znamená viesť veci k tomu, aby sa všetci, čo súhlasia s názorom Ayn Randovej o neexistencii kolektívneho rozumu (ako zložky kolektívnej psychiky), stali nevedomky nevoľníkmi svojho vlastného výplodu — kolektívnej psychiky, objektivne nimi plodenej vždy, no v tomto prípade nevedomky. V podstate je to udržiavanie sprostredkovanej podriadenosti väčšiny tej menšine, ktorá rozšírila svoje vedomie natoľko, že vedome a cieľavedome riadi kolektívnu psychiku, a prostredníctvom nej aj tých, ktorí vo vzťahu ku kolektívnej psychike tvoria jej elementový základ.

Byť nevoľníkom kolektívneho zároveň zodpovedá zvieraciemu režimu psychiky¹, keďže je to analogické tomu, čo sa deje v živote stádových zvierat, kde každý jedinec je nevoľníkom stádovej psychiky. No ľuďom, na rozdiel od zvierat, je poskytnutá možnosť *slobodnej individuálnej tvorby v rámci sebarozvoja*. Poskytnutá sloboda (v tvorbe seba)² zároveň otvára možnosti vzniku trvalo vnútorne konfliktnej individuálnej a kolektívnej psychiky, čo je úplne vylúčené vo svete zvierat, kde síce môže vzniknúť kolektívna panika, hrôza, ako epizóda v rámci nejakých okolností, no kolektívna schizofrénia — ako životná norma v nadväznosti pokolení — je absolútne vylúčená.

Individuálna a kolektívna schizofrénia u ľudí, v prípadoch, keď nie je prejavom poruchy genetického aparátu, je vyjadrením neskúsenosti v narábaní so slobodou tvorby a sebarozvoja poskytnutou Zhora.

Pritom treba mať na pamäti, že každý kolektívny rozum je len podsystémom v kolektívnej psychike, a kolektívna psychika môže byť celostne mozaiková (zdravá) aj rozštiepená

¹ V tom je aj jedna z príčin, prečo majitelia „elít“ sú zainteresovaní v udržiavaní zvieracieho režimu psychiky ako dominantného v spoločnosti, a prečo hľadajú prostriedky na zaistenie bezpečnosti takéhoto spôsobu existovania civilizácie v podmienkach netypickej pre zvierací svet — energozabezpečnosti technosférou.

² Ako druhu (smerovať osud svojho druhu). – pozn. prekl.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

kaleidoskopická (schizoidná), presne tak isto, ako aj psychika jednotlivca. Ten, kto si uvedomil možnosť mozaikovosti alebo kaleidoskopickosti modelu Objektívnej reality vo svojej psychike, ten sa pri zdravom rozume aj usiluje udržiavať mozaikovosť, pretože na základe kaleidoskopu faktov (*dokonca aj hodnoverných, no izolovane hemžiacich sa*), nemožno korektne modelovať priebeh reálnych procesov predstavujúcich postupnosť navzájom súvisiacich faktov. A rovnako sa treba usilovať aj o udržanie mozaikovej celistvosti kolektívnej psychiky.

No odmietanie existencie kolektívnej psychickej a intelektuálnej činnosti je najlepšou cestou ako splodiť SCHIZOFRÉNIU v kolektívnej psychike nielen u schizofrenikov, ale dokonca aj u psychicky vcelku zdravých ľudí. A množstvo intelektuálne vyspelých jedincov, relatívne vzaté psychicky zdravých (každý sám za seba), ktorí splodia schizoidnú kolektívnu psychiku, zahrňujúc v nej aj trvalo vnútorne konfliktný kolektívny rozum, si vyberajú cestu kolektívnej samovraždy bez ohľadu na to, či si to uvedomujú alebo nie, či súhlasia s vyjadreným názorom alebo zostávajú verní postojom podobným Ayn Randovej.

„Stresy“ a ich následky, o ktorých sme hovorili skôr, sú na úrovni osobného osudu vyjadrením účasti človeka v kolektívnej schizofrénii. Ochranou a vyliečením z tohto na úrovni individuálnej psychickej činnosti je len vedomé požiadanie nevedomých úrovni psychiky o výsledky ich spracovania „kráľovskej informácie“, ktorá určuje život všetkých, a teda aj každého, aby bolo možné obnoviť mozaikovou celistvosť vlastnej psychiky a vykoreniť jak vnútornú konfliktnosť svojho správania, tak aj konfliktnosť s ľudstvom do seba zahŕňajúcim životom Vesmíru.

Preto jednou z nevyhnutných vlastností, ktorými musí disponovať individuálna psychická kultúra nepochybne psychicky zdravého jednotlivca, je neplodiť kolektívne šialenstvo tých, komu Zhora bolo predurčené byť Ľuďmi, nepochybne psychicky a intelektuálne zdravými.

Buržoázno-demokratické revolúcie, v osobách ich teoretikov a následných ideológov občianskej spoločnosti, oslobodiac individuálnu psychickú činnosť nositeľov zvieracieho režimu psychiky od plne jej zodpovedajúcich obmedzení stavovsko-kastového systému¹, v podstate odovzdali moc nad občianskou spoločnosťou schizofrenickému kolektívnemu nevedomiu. Postupom času to v spoločnosti priviedlo k aktivácii mechanizmu prirodzeného výberu, ktorého obeťami sa stávajú účastníci kolektívnej schizofrénie, neželajúci si žiť inak, alebo možno želajúci, ale nevynakladajúci k tomu žiadne účelné individuálne a kolektívne úsilie zo svojej strany.

¹ Pre dobytok, vrátane „elity“, je vhodnejšie zostávať vo svojich ohradách, ináč sa navzájom požerú.

Časť VII. Ako sa menia ľudia...

Ľudia sa menia v informačných prúdoch „kráľovskej informácie“, keď jej nezatvárajú prístup do svojho vedomia, keď na vedomej úrovni neodvrhujú *výsledky spracovania* „kráľovskej informácie“, *vynárajúce sa* z ich individuálneho nevedomia, ale aj prichádzajúce z kolektívnej psychiky.

Kým v minulosti — do zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času — musel obyčajný človek vynakladať cieľavedomé úsilie, aby sa dostal ku „kráľovskej informácii“, tak dnes musí obyčajný človek vynakladať úsilie k tomu, aby sa pred ňou skryl, pokiaľ ju vníma ako záťaž. Preto u väčšiny ľudí, ako sa už hovorilo skôr, „kráľovská informácia“ sprevádza každodennú osobno-všednú i profesionálnu informáciu.

Ayn Randová mala v tomto pravdu: «Myslenie, to je neuveriteľne zložitý proces...» spracovania *informácie spoločnej aj pre ľudstvo, aj pre Objektívnu Realitu* (o tejto jeho podstate akosi zabudla povedať). Bez ohľadu na jeho „neuveriteľnú“ zložitosť, predsa len ho možno rôznym spôsobom skúmať aj presne opísať, čo nám umožňuje pochopiť jeho miesto v živote človeka i vzájomné prepojenia jeho zložiek v rámci individuálnej ľudskej psychiky i mimo ňu. V tomto procese, neoddeliteľnom od ľudského života v celej jeho dĺžke, sa k niektorým úlohám stačí obrátiť len jediný raz za život, k riešeniu iných raz za niekoľko rokov, k iným raz za niekoľko mesiacov, a k podaktorým niekoľkokrát za deň.

Pritom treba dodať, že frekvencia vzniku potreby riešiť tú-ktorú úlohu spomedzi ich životného množstva, nie je vôbec spojená ani s tými lehotami, v rámci ktorých má byť vyriešená, ani s intelektuálnymi a ostatnými ťažkosťami, ktoré vznikajú pri jej riešení. Okrem toho, všetky úlohy sa pred človekom nevynárajú postupne, ale v určitom zoskupení naraz.

Z tohto dôvodu ľudská psychika okrem riešenia všetkých týchto vonkajších úloh, plodených z väčšej časti životnými okolnosťami, vonkajšími vo vzťahu k nej, rieši ešte jednu — jej vlastnú vnútornú úlohu: *nepretržitú úlohu* prerozdelenia svojich ohraničených možností a času medzi úlohami z nejakého *objemu*, na riešenie *ktorých to pri plnom objeme* obmedzených možností jednotlivca nemusí stačiť; pritom niektoré úlohy môžu ostať „visieť“ v nevyriešenom stave celý život, a neochota riešiť podaktoré z radu „visiacich“ úloh sa môže stať aj príčinou smrti¹.

Pri riešení tejto vlastnej úlohy prerozdelenia ohraničených zdrojov, sa tak či onak vyjasňuje, že uprostred celého množstva úloh, ktoré ľudská psychika rieši počas celého svojho života, existuje istá skupina úloh², ktorých jednorazové vyriešenie vedie k tomu, že množstvo iných úloh, na riešenie ktorých boli vyčlenené prakticky všetky psychické zdroje jednotlivca a na ktoré chronicky nezostávalo dost času, buď pre neho strácajú akýkoľvek ďalší význam, alebo ich riešenie už prebieha oveľa efektívnejšie, vyžaduje si menej síl a času, či vedie k uvoľneniu psychických zdrojov človeka.

Dostať sa k tomuto okruhu úloh je reálne možné len cez obrátenie svojho vedomia ku „kráľovskej informácii“ a výsledkom jej spracovania, vynárajúcim sa prirodzene-samovoľne z nevedomých úrovní psychiky³, nezávisle od toho, či sa k nim vedomie človeka obracia cielene alebo nie.

Vo vzťahu k problematike „stresov“, vyvolaných „informačnou explóziou“⁴ 20. storočia, povedané značí, že používanie „kráľovskej informácie“ je sprevádzané prestavbou pohľadu na svet. A to si — v ďalšom kroku osobného rozvoja — vyžaduje revíziu a prehodnotenie sformovanej k danému okamihu vlastnej mravnosti a etiky. A toto všetko v konečnom dôsledku vedie k nutnej

¹ Hoci sú to všetko „banality“, napriek tomu sa mnohí v minulosti stali ich obeťami a neprestali hynúť aj dnes. Preto k „banalitám“, týkajúcim sa psychickej činnosti ľudí, sa treba stavať seriózne a nepohrdať nimi.

² No existuje aj iná skupina úloh: kontakt s jedinou úlohou postaví človeka pred nutnosť riešenia množstva s ňou spojených iných úloh, a toto množstvo narastá ako snehová guľa oveľa rýchlejšie, než sa darí riešiť úlohy v nej obsiahnuté, čo sa v konečnom dôsledku završuje „stresom“. Úlohám tohto typu sa treba vyhýbať.

³ Cez toto samovoľné „vynáranie sa“ z nevedomia odpovedí na životne dôležité otázky sa prejavuje mechanizmus mnohúrovňovej ochrany človeka od bezduchosti (*automatického konania bez používania rozumu*) a hlúposti, vlastných vedomej úrovni jeho psychiky.

⁴ Vydarený názov vymysleli, aby nepriťahoval pozornosť k podstate problému; no hlavne presný: výbuch — ten môže aj zabiť a zmračiť, aj keď je len „informačný“ a z materialistického pohľadu na svet — neexistujúci.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

zmeny režimu psychiky, keďže nové rozpoznané vedomosti a chápanie sveta sa stávajú nezlučiteľným s dovtedajším režimom psychiky, ak bol jedincovi dovtedy vlastný zvierací režim psychiky alebo režim psychiky zombi. Sprievodným efektom vykročenia na cestu sformovania v sebe Ľudského režimu psychiky je zbavenie sa „stresu“, spôsobeného pokusmi riešiť rôznorodé úlohy, nezlučiteľné so zdravým spôsobom ľudského života buď svojou podstatou, alebo svojim množstvom. „Stres“ odpadá, nakoľko dochádza k uvoľneniu zdrojov psychiky počas zmeny jej režimu, a tým pádom určitá časť úloh stráca význam, a iné idú riešiť niekoľkonásobne efektívnejšie. Takto vedome pracujúc so svojim nevedomím, sa jednotlivec „sám od seba“ zbavuje problému „stresov“ a všetkého nimi spôsobeného.

Pre pochopenie takýchto následkov práce psychiky s „kráľovskou informáciou“ je potrebné nájsť na časovej osi obr. 1 miesto jak pre osobno-všednú a profesionálnu informáciu, tak aj pre „kráľovskú informáciu“. Pritom sa vyjasní, že uprostred celého objemu „kráľovskej informácie“ sa, samozrejme, nachádza aj informácia patriaca do intervalu „Prítomnosť“, na spôsob všetkým známeho leninského «dnes je ešte skoro, zajtra už neskoro», údajne ním vysloveného v predvečer prevzatia moci v Petrohrade 25. októbra 1917 (*podľa juliánskeho kalendára*). No prevažný objem tej najdôležitejšej „kráľovskej informácie“ je spojený jak s profesiami majúcimi svoj začiatok v ďalekej minulosti, tak aj s inými profesiami majúcimi veľkú dĺžku trvania, ktorá presahuje interval „Prítomnosť“; avšak, viac či menej vzdialené — jednoznačne predvídateľné — ich následky sú vidno už v „Prítomnosti“. No základný objem informácie osobno-všedného charakteru je sústredený v intervale „Prítomnosť“; prípadne v o niečo širšom intervale, než „priamo teraz \pm 2 týždne“, napriek tomu aj tento interval so šírkou, možno, niekoľko rokov (alebo dokonca niekoľko desaťročí života jedinca), predstavuje len úzky pásik v intervale prerozdelenia rôznorodej a rôzne starej „kráľovskej informácie“, *obopínajúcej niekoľko tisícročí¹ oboma smermi od „priamo teraz“ na časovej osi obr. 1.*

Rozdelenie celého informačného prúdu, s ktorým sa stretáva psychika väčšiny našich súčasníkov, na „kráľovskú“² a „osobno-všednú“ informáciu je iba konvencia, ktorú sme zaviedli v aktuálnej práci, a potrebná je v nej kvôli tomu, aby sme mohli ukázať a popísať celkom konkrétne procesy v živote spoločnosti a jednotlivcov. No ľudská psychika pracuje s informačným prúdom, v ktorom sa nachádza aj „kráľovská informácia“, aj „osobno-všedná“ informácia, bez podobného konvenčného označenia, t.j. bez akýchkoľvek „etikiet“ a grifov jej kvalifikácie a adresácie, ktoré sa pripisujú (alebo nepripisujú) konkrétnej informácii, v závislosti od subjektívnej psychickej kultúry jednotlivca (*jeho rozvinutej duchovnej kultúry: v zmysle IV kapitoly aktuálnej práce*).

Takže, ak jednotlivec nebráni vstupu *na vedomú úroveň* vlastnej psychiky výsledkom spracovania „kráľovskej informácie“ svojimi nevedomými úrovňami, tak je mu predurčené pochopiť, že všetka (bez výnimky) informácia nazvaná v aktuálnom texte „osobno-všedná“, má rôzne druhy informačných prepojení či spoločné fragmenty s informáciou, ktorú tu nazývame „kráľovskou“³.

¹ Príkladom toho je skôr uvedená správa o mape Piriho Reisa, ktorá v podstate hovorí o podmienenosti života dnešnej civilizácie výdobytkami aj omylmi predchádzajúcej globálnej civilizácie, ktorá zahynula 5000 rokov pred našim letopočtom.

Rovnako aj starozávetná doktrína vybudovania globálnej civilizácie-štátu pre rasovú „elitu“, parazitujúcu na práci „plebsu“, hoc aj našla svoje slovesné vyjadrenie pred niekoľko tisíc rokmi, no do dnešných čias určuje životné podmienky každej z množstva rodín.

² „Kráľovská informácia“ – tá, ktorá má moc ovplyvňovať životy veľkého množstva ľudí, celej spoločnosti až ľudstva, a to nie hocijako, ale v súlade so Zámerom Tvorcu. T.j. harmonicky voči hierarchicky vyšším-objemnejším systémom, čo je podmienené reálnou mravnosťou držiteľa tejto informácie. – pozn. prekl.

³ Rovnako aj množstvo poznámok pod čiarou aktuálnej práce vôbec nie je prejavom chaotickosti myslenia a neschopnosti postupne a logicky nadväzne rozprávať. Poznámky pod čiarou sú prostriedkom na vytváranie jasných prepojení medzi detailmi hlavného rozprávania a masívom priamej i nepriamej „kráľovskej“ informácie, na pozadí ktorého tieto detaily získavajú konkrétnejší význam. Ak by sme text poznámok pod čiarou vložili do textu hlavného rozprávania, potom by sa plynulosť a kontinuita tematiky hlavného rozprávania zaručenie narušila a vznikol by ozajstný chaos. Ak by sme text poznámok pod čiarou jednoducho vylúčili z aktuálnej práce, tak hlavné rozprávanie stratí jednoznačnosť prepojení, čo by zjednodušilo možnosť jeho prekrúteného chápania a vykladania. Kto nie je lenivý a prečíta si poznámky pod čiarou sám od seba, tak môže uvidieť, že ony samy osebe tvoria samostatný kontext, prejavujúci sa množstvom informačných prepojení.

No nejedná sa o absolútne jednoznačnú predurčenosť. Dĺžka doby, počas ktorej sa toto predurčenie prejaví v živote ako skutočne vyplnená vec, v mnohom závisí od toho, koľko času a ako často človek ostáva sám s myšlienkami, ktoré sa vynárajú z hĺbín jeho psychiky. Napríklad, ak všetok svoj čas, keď nespí, iba pracuje, zabáva sa alebo sleduje jeden televízny seriál za druhým, prípadne prečíta záplavu bestsellerov, tak je veľmi pravdepodobné, že odíde z tohto života ako antropoidný doplnok k svojmu pracovnému miestu, televízoru, fľaške, no Človekom sa nestane. Je to tak preto, lebo v podstate zotrúva v režime neustáleho zahlcovania psychiky vonkajšími informáciami, a jednoducho nemá kedy porozmýšľať nad tým, čo sa vynára z hĺbín jeho duše, nehovoriac už o tom, žeby ešte niečo zmenil v sebe samom v súlade so zmenou svojho chápania zmyslu života

Keďže každý jednotlivec v sebe na vedomej úrovni jeho psychiky i podvedomých úrovniach nesie určitú *mravnosť* (v tom najvšeobecnejšom zmysle slova), tak všetka informácia, s ktorou prichádza do styku, sa na každej úrovni¹ jeho psychiky triedi na tri kategórie, v závislosti od prideleného ohodnotenia, ktoré je podmienené mravnosťou konkrétneho jednotlivca: „dobre“, „zle“, „neurčité, nepodstatné“. Takýmto triedením cez mravne podmienené kategórie prechádza aj „kráľovská informácia“. No keďže je s ňou spojená aj „osobno-všedná“ informácia, tak jednotlivec je odsúdený sa ocitnúť pred dilemou, známou z básne V.V.Majakovského pre najmenšie deti: „Čo je to *dobre*, a čo je to *zle*?“.

Avšak, prepojiť „osobno-všednú“ informáciu s „kráľovskou“ možno rôznym spôsobom a množstvom informačných dráh, takže otázka «Čo je dobre, a čo je to zle» je v podstate otázkou o význame objektívnych — predurčených Zhora pre ľudstvo i pre každého človeka — „Dobre“ a „Zle“, nezávislých od subjektivismu kohokoľvek z ľudí a konkrétnej historickej epochy. A s týmito odhalenými jednotlivcom objektívnymi „Dobre“ a „Zle“ musia byť porovnané a zosúladené všetky informačné masívy, obsiahnuté v jeho individuálnej psychike, a rovnako aj heslá pre „vstup/výstup“ do kolektívnej psychiky, ktorej sa človek zúčastňuje, vrátane hesiel pre prístup zvonka k informačným masívom jeho individuálnej psychiky a s nimi spojeným osobným možnostiam.

T.j. človek je odsúdený samotným životom *v epoche po zmene pomeru frekvencií etalónov biologického a sociálneho času* naraziť na problém, ktorému sa nevyhne: konkrétne určiť, sám osobne, zmysel *Večných Hodnôt*. O nich súfi Al-Fudhayl bin 'Iyyadh ešte v VIII storočí nášho letopočtu poučoval bagdadskeho kalifa Harún al-Rašida (763 alebo 766 — 809), ktorý bol v čase ich stretnutia nevoľníkom prítomného okamžiku, čo nie je nikdy zlučiteľné so statusom *zástupcu Božieho na Zemi*, predurčeným každému človeku.

Vstup do problematiky určenia zmyslu a vyjadrenia «Večných Hodnôt»² vo svojom vlastnom živote — nevyhnutne privedie k nutnosti porovnania (už predtým v psychike sformovaných) vlastných subjektívnych mravno-etických „štandardov“: „dobre“, „zle“, „nepodstatné“ s odhalenými z „kráľovskej informácie“ vlastnými subjektívnymi hodnoteniami objektívnych „Dobre“, „Zle“, „Nepodstatné“. Pritom väčšina ľudí nevyhnutne objaví nesúlad medzi odhalenými objektívnymi „Dobro“, „Zlo“, „Nepodstatné“ s reálne vlastnými vo svojom živote mravno-etickými štandardmi. V podstate sa jedná o odhalenie vnútornej konfliktnosti svojej vlastnej psychiky a vnútornej konfliktnosti kolektívnej psychiky toho kruhu ľudí, ku ktorému človek seba radí; alebo ku ktorému patrí, a neuvedomuje si to.

No okrem toho sa vyjasní, že aj medzi okolitými ľuďmi je pomerne veľa tých, ktorí sú objektívne „Zlí“, hoci hovoria veľa „dobrých“ slov, v živote prakticky popieraných tým, že značné množstvo nimi tvorených vecí sa stávajú súčasťou masívov „kráľovskej informácie“, ktoré patria do objektívnej kategórie „Zle“, odhalenej nimi samými cez svedomie .

Treba zdôrazniť, že tu nejde reč o prekonaní a vykorenení dvojitéch či trojitých mravno-etických štandardov v ľudských vzťahov v spoločnosti, ale o uvedení mravných a etických štandardov každého človeka do súladu s objektívnymi „Dobre“ alebo „Zle“, predurčenými ľuďom Zhora a nazývanými

¹ A tieto hodnotenia na rôznych úrovniach, PRIDELené JEDNEJ A TEJ ISTEJ INFORMÁCII, sa môžu líšiť až do vzájomného vylučovania sa, čo je zároveň základom vnútornej konfliktnosti psychiky jednotlivca.

² Úvodzovky tu označujú idióm, založený na psychológii komerčného veku, nie ironický postoj k tomu, na čo poukazuje. To, na čo poukazuje, disponuje významom, nie je však hodnotou, obiehajúcou na špecifickom trhu.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

v kultúre všeobecnými slovami «Večné Hodnoty», ktoré každý jednotlivec chápe po svojom konkrétne, alebo pre neho zostanú prázdne a neurčité.

Keďže človeku je Zhora umožnená sloboda vôle, tak človek, na rozdiel od komára s kompletne naprogramovaným správaním (alebo diaľkovo riadeným zvonka — duchom všetkých komárov), môže sám individuálne urobiť určitý výber svojho správania medzi hodnoteniami objektívnych „Dobre“ a „Zle“, ktoré sám odhalil. Tieto hodnotenia sa môžu behom života spresňovať, no ak nepôjdeme proti svedomiu, tak sa postupne budú približovať k istinným. Tak či onak, život človeka (v závislosti od jeho sebadisciplíny a úsilia) sa môže skláňať buď k dobroprajnosti, alebo zloprajnosti, nie však subjektívnej, ale k objektívnej, v ktorej sa v každom momente objektívne prejavuje pre ľudí predurčené — buď „Dobré“, alebo „Zlé“.

Všeobecne vzaté, toto prebieha vždy, no až po ozmyslení vlastného života v spojitosti s „kráľovskou informáciou“ sa človek stáva (udalosti poznávajúcim) spolutvorcom jak svojho vlastného budúceho osudu, tak aj osudov okolitých ľudí v závislosti od svojho konania a nekonania, a prestáva byť slepým nástrojom zdedeného prúdu príčinnno-následkových podmieneností, valiáciach sa z minulosti do budúcnosti — vln oceánu „karmy“, ak použijeme jazyk východného „ezoterizmu“.

To znamená, že prestať byť rukojemníkom okolností je možnosť, ktorá je teraz (po zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času) dostupná každému už samotnou zmenou pomeru frekvencií etalónov. Je to tak, nakoľko pri dnešnom pomere frekvencií etalónov môže človek v priebehu svojho života na vlastnej skúsenosti precítiť, uvidieť a ozmysliť tie procesy v kultúre, ktoré predtým v nej trvali celé storočia a tisícročia, a boli tým pádom (*ako celok*) nedostupné pre bezprostredné vnímanie a ozmyslenie drvivej väčšine ľudí; až na zriedkavé výnimky tých, ktorým ich duchovná kultúra umožnila aj v minulosti prežiť a precítiť celé dejiny v ich predstavivosti v množstve jej variantov. A originálne kroniky, na stránkach ktorých je „zhustený historický čas“, a z analýzy správ ktorých bolo možné aj v minulosti dospieť nepriamo (nie na základe vlastných vnemov) k analogickým záverom, boli — tak ako aj teraz — dostupné len menšine ľudí, profesionálov, ktorí s nimi pracujú; okrem toho, počas histórie sa pravé kroniky cieľavedome likvidovali a profesionálne falšovali, až boli zasvätené prevažne životu majestátnych osôb a zvyšnej „elity“, letmo poinformujúc aj o každodennom živote a práci väčšiny obyvateľstva.

Stručnejšie povedané, so zmenou pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, ako kedysi povedal M.S.Gorbačov, «proces sa rozbehol...», hoci M.S.Gorbačov mal zrejme pod týmito slovami na mysli niečo iné. Otázka je len v tom, čo a ako brzdí priebeh tohto procesu v živote každého človeka a celej spoločnosti. Aj tu je potrebné sa ešte raz vrátiť k tomu, na čo predtým bolo poukázané len letmo.

Ak oddych človeka tvorí výlučne zábava, opojenie zmyslov, sledovanie množstva televíznych programov, tak v informačnom zmysle toto všetko predstavuje vkladanie do psychiky novej informácie, ktorá má byť subjektívne ozmyslená. Ak všetok bdely čas prebieha len v práci a (alebo) zábave, tak v takomto prípade určité usporadúvanie myslenia a psychiky sa odohráva len vo sne, to však nemusí stačiť na udržanie jej Ľudského režimu, a tým skôr na prechod do neho z iného režimu psychiky nedočloveka. Okrem toho, len málokto si v bdelom stave pamätá a uvedomuje svoje sny, nehovoriac už o tom, že vo snoch sa človek môže správať úplne ináč, než ako sa správa v realite. Ničmenej, osobitosti správania človeka v jeho snoch sa môžu prejavovať aj v realite, podvedome sprevádzajúc jeho vedomé plány a činnosť, tým vo väčšej miere, čím menej si pamätá a menej ovláda vôľou svoje sny.

Znamená to, že „mydlové bubliny“ televíznych seriálov a rozličných šou¹, ktorými sú preplnené televízne programy a ktorými sa nechajú unášať mnohí, v skutočnosti plnia úlohu prostriedku vplytvania psychických zdrojov človeka na všemožné hlúposti, čím mu bránia v osobnom rozvoji a v tom, aby sa stal Človekom. Takýto zápal pre oblažovanie vlastných zmyslov sa umelo stimuluje zákulisnými pohľadármami spoločnosti, nakoľko pre nich je to prostriedok na udržanie v spoločnosti dominancie neľudského režimu psychiky, čo im umožňuje strihať spoločnosť, kým tá bezmyšlienkovito hľadá na televízor, má uši zapchaté slúchadlami alebo rozoberá život pri fľaši či džbáne s pivom. A tak ľudia z vôle neadekvátnej zameranosti na prítomný okamih alebo zvrátenosti

¹ Sem treba zaradiť aj záľubu v čítaní námetovo identických detektívok a „erotických“ románov.

Ako sa menia ľudia...

televíznych relácií sa akoby sami¹ vzdávajú «Večných Hodnôt», čím zároveň zhoršujú životnú situáciu pre okolitých súčasníkov i potomkov.

Okrem toho, ak si človek nenájde čas, aby ozmyslel prebiehajúce udalosti, vrátane tých na obrazovke, potom sa televízia v spoločnosti takýchto ľudí stáva prostriedkom vznášania do ich psychiky množstva programov, hotových na použitie, pomimo ich vedomia a vedomej mravnosti — dokonca aj bez toho, aby film obsahoval „25. záber“ alebo za obrazovkou sedel „Kašpirovský“: t.j. ide o hlavný prostriedok zombifikácie obyvateľstva pri dnešnom spôsobe života civilizácie.

A ak človek nemá na zábavu pomyslenie, pretože permanentne uviazol v práci, tak prostriedkom jeho zombifikácie sa stáva profesionálna informácia, vytrhnutá z kontextu normálnej sociológie vybudovanej na „kráľovskej informácii“ a prepájajúcej *tak či onak* do jedného celku všetky odbory profesionálnych znalostí a zručností. Zombírovanie profesionálnou informáciou sa najvýraznejšie prejavuje v činnosti administrátorov rôzneho rangu v štátnych štruktúrach a neštátnom biznise, nad hlavu zaneprázdnených aktuálnymi problémami.

Skryť svoj postoj ku „kráľovskej informácii“ a „osobno-všednej“ informácii je nad psychické možnosti jednotlivca, ktorý nevidí a nechápe ich rozdielnosť a vzájomné väzby, aj keby bol neprestajne v styku s informáciami oboch kategórií. A pre toho, kto vidí a rozumie, sa mnohé skryté v politike a biznise stáva „šitým bielou niťou“, kvôli čomu si ho prakticky nemožno nevšimnúť; pritom sa obnažuje aj neuskutočniteľnosť rôznych dobromyseľných deklarácií².

Všetci si pamätajú výrok premiér-ministra Ruska V.S.Černomyrdina, ktorý (ako vravia znali „historici umenia“) prebral z estrádných táranín M.M.Žvanekého a «dal mu nesmrteľnosť», tým že ho vyslovil na jednom zo svojich verejných vystúpení: «Chceli sme len to najlepšie, no dopadlo to ako vždy». Na základe všetkého opísaného v aktuálnej práci možno predpokladať, že V.S.Černomyrdin chronologickým rozsahom orientácie svojho správania, podmieneného režimom psychiky, patrí medzi „orientovaných na prítomný okamih“, pre ktorých je charakteristická nepredvídateľnosť (politická krátkozrakosť) a zúfalosť. V dôsledku toho sa nevedia vymotať z okolo seba vznikajúcich okolností³ a „hrby práce“: t.j. svoje ohraničené možnosti vložili do riešenia „nesprávnych“ úloh, a „správne“ úlohy patriace do ich kompetencie potom riešia „zle“. A ak druhí činitelia tieto okolnosti vždy okolo nich formujú nevhodným spôsobom, tak im veci nikdy nevychádzajú tak, ako «chceli» a lepšie ako chceli, ale končia výlučne zle «ako vždy», pretože «vždy» sa nielenže nepodriaďuje «orientovaným na prítomnosť», ale dokonca od nich očisťuje svet⁴.

¹ «Akoby sami», a nie «sami», pretože v podstate nemajú na výber v tematike sledovania programov, pretože ak prejdeme od skúmania osobností a rozdrobených faktov minulého a súčasného politického života na úroveň skúmania koncepcií systému života spoločnosti, tak sa ukáže, že bez výnimky všetky druhy vysielania v RF sú držané v rámci biblického projektu vybudovania globálneho rasovo-„elitárneho“ štátu, v ktorom majitelia projektu na všetky sociálne skupiny uložili iba povinnosti, nedajúc im žiadne práva, siahnuc na ich slobodu vôle.

Internet a iné počítačové siete, ako aj ďalšie informačné systémy umožňujúce ľuďom bez cenzúry vkladať na sieť informáciu, akú len chcú, a ktorá sa stane prístupnou všetkým, spôsobuje majiteľom projektu hlavybôľ a kříče, lebo každý, kto má prístup k systému, má aj možnosť výberu informácie, diskusie s podobne zmýšľajúcimi, možnosť propagandy v spoločnosti, odhalenia svojich oponentov.

² V súvislosti s touto možnosťou si treba pripomenúť slová A.S.Puškina: «Nie veľmi si cením okázalé práva, z ktorých sa krúti nejedna hlava. Nerepcem, že bohovia upreli mi v sladkom osude spochybňovať dane, či brániť kráľom vzájomne bojovať; a málo ma trápi, či slobodne tlač balamúti hlupákov, alebo jemná cenzúra obmedzuje novinárske plány vtipkára. Sú to, ako vidíte, len slová, slová, slová — iné, lepšie, sú mi drahé práva; iná, lepšia, mi je treba sloboda: závisieť od vlády, závisieť od ľudu — či nám je už všetko jedno?...» (Z Pindemonte) (*stádo je závislé od vodcu, vodca od stáda. To je davo-„elitarizmus“. Súborná spoločnosť funguje inak*)

³ Tento typ politikov M.J.Saltikov-Ščedrin v „Pompadúroch a pompadúrkach“ charakterizoval približne takto: «Jeho hlavnou vlastnosťou bola prostoduchosť, zintenzívnená primitivizmom. Následkom toho bola jeho hlava plná všakovakých nezmyslov, ktoré, V ZÁVISLOSTI OD OKOLNOSTÍ (zvýraznené nami), nadobúdali pre obyvateľa priaznivý alebo nepriaznivý obrat».

A okolnosti — pre prostoduchosť, zintenzívnenú primitivizmom — sa ocitali mimo moc «pompadúrov», ako M.J.Saltikov-Ščedrin nazýval činovníkov-byrokratov, nezabudnúc pridať medzi nich aj «pompadúrky». Takže, ak sa niekomu nepáči štýl Dostatočne všeobecnej teórie riadenia, tak čítajte literárne dedičstvo jedného z vice-gubernátorov Ruského impéria: M.E.Saltikov-Ščedrin v minulosti vyjadroval rovnakú politickú líniu, akú dnes vyjadruje Vnútrošný Prediktor ZSSR, no vtedy bola iná spoločnosť a boli aj iné literárne prostriedky.

⁴ Goethe to vo „Faustovi“ správne vystihol: «Zastav sa chvíľa: si krásna» je nakoniec priamou cestou do pekla. No, «zastav sa krásna chvíľa» je prejavom režimu psychiky „orientovanej na prítomný okamih“, či už na úrovni vedomia,

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

No, ako to dokázať? So zmenou pomeru etalónových frekvencií už aj druhým do duše začalo byť v mnohom vidno, a ľudia sami začali hovoriť veci, ktoré by z nich v minulosti nevyťahli, ani keby ich mučili¹. A skutočne, V.S.Černomyrdin sa sám priznal ku svojej príslušnosti k množstvu „na prítomnosť orientovaných“, a spolu s ním sa k tomu priznali aj mnohí ďalší politici RF. Uvedieme fragment zápisu z vysielania.

V.S.Černomyrdin: «Ja by som s radosťou predložil plán činnosti až do roku 3000² (ojedinelé potlesky v sále), no najprv sa treba rozhodnúť, čo robiť teraz» — z vystúpenia 27. marca 1993 na deviatom mimoriadnom zjazde ľudových poslancov RSFRS, tom istom, na ktorom sa B.N.Jeľcin objavil na tribúne buď opitý, alebo provokačne znázorňujúci opitého, kvôli čomu A.V.Kožakov vo svojich pamätiach neosvetlil svoju spoluprácu s B.N.Jeľcinom.

Ako vidno z uvedenej frázy — v súvislosti s jednou z poznámok o podmienenosti procesov prebiehajúcich v prítomnosti hlbokou minulosťou — tak s vnímaním a ozmyslením „kráľovskej informácie“ V.S.Černomyrdinom a zjazdom ľudových poslancov RSFRS (z ktorých mnohí sa profesionálne presťahovali do nasledovných Štátnych „Dúm“) to vyzerá očividne zle. Preto to, čo oni sa rozhodujú robiť priamo «teraz», dokonca aj z úprimnej dobroprajnosti, môže vždy tvoriť vloženú (inými, väčšinou zákulisnými dejateľmi) súčasť pre spoločnosť neželateľných vyšších (objemnejších) procesov, patriacich do všeobecného pozadia „historického vždy“ terajšej globálnej civilizácie, pri chápaní podstaty a smeru pohybu histórie, na čom sú dnešní verejní politici RF veľmi zle.

Ak by V.S.Černomyrdin vyjadril konkrétne *ciele*, ktoré je potrebné zrealizovať «do roku 3000», tak v prúde udalostí prebiehajúcich «priamo teraz» by mohol vidieť (a aj by uvidel) jednak činnosti vedúce k uskutočneniu vytýčených konkrétnych cieľov, tak aj činnosti, ktoré bránia ich realizácii, a taktiež nepodstatné-neutrálne. Toto by umožnilo, pri skoordinovaní konkrétnych cieľavedomých činov a prostriedkov, vytvoriť funkčný plán činnosti «do roku 3000»³, a pri jeho porovnaní s prebiehajúcimi udalosťami by začalo byť vidno, čo *presne* treba urobiť priamo teraz; čo zásadne netreba robiť priamo teraz, ani celkovo nikdy, a čo je prípustné alebo neprípustné robiť v závislosti od sprievodných okolností.

Vo výsledku by tak nebolo treba «sa rozhodnúť, čo robiť teraz», pretože najprv by bolo nutné posúdiť:

- či sú dobré ciele,
- a či je dobrý plán (prostriedky a metódy) na ich realizáciu,
- a keďže «čo robiť teraz» je podriadené cieľom a podmienené plánom ich realizácie, tak ono by to vyšlo najavo samo počas posudzovania cieľov a plánu⁴.

Ak sa neurobí toto, tak politika prestane byť politikou a premení sa na *snaženie sa pod klientom*⁵ — v tom najhoršom zmysle slova v oblasti politiky.

alebo podvedome. A hoci prekrásne vždy sa môže realizovať v každom okamihu medzi minulosťou a budúcnosťou, tak ono sa predsa len líši od zastavenej «krásnej chvíle», snaha o ktorú sa stáva samovražednou.

¹ Rovnako aj svojho času populárny demokratizátor S.Stankevič sa kedysi preriekol, kvôli čomu teraz funí: «Ak by sme boli mocní, nemuseli by sme rozohrávať kartu glásnosti».

² A my s radosťou by sme sa s ním oboznámili.

³ Ako vidno z názvu programu «500 dní», G.A.Javlinskij v tomto ohľade nie je na tom o nič lepšie. Ak by ho nazval «500 rokov», a mal by aj tomu zodpovedajúci obsah, tak by malo zmysel odovzdať opraty moci Grigorijovi Alexejevičovi. Pritom treba mať na pamäti, že práve obsah je dôležitejší, než chronologický slogan plánu: Nemci tiež nasledovali plán «Tisícročná ríša», a ako to dopadlo? — A to všetko preto, že obsah plánu «tisícročná ríša» ako krátkodobá epizóda zapadla do plánu biblického projektu, ktorého autori, hoc mu aj nedali chronologický slogan, no mali v pláne na jeho základe vládnuť navždy, čomu oni a ich nasledovníci aj podriaďovali v každom momente svoje prítomné činy.

⁴ Kto má o tom pochybnosti, nech si pozrie špeciálnu literatúru o dynamickom programovaní. Algoritmus dynamického programovania umožňuje optimalizovať riadenie, ak sú určené ciele a cesty ich dosiahnutia. Ak ciele alebo cesty určené nie sú, potom algoritmus dynamického programovania sa vytvoriť nepodarí. Nemožnosť vytvorenia tohto algoritmu, v ktorom je formálne vyjadrená celá Dostatočne všeobecná teória riadenia, je usvedčujúcim testom na šarlatánstvo vo sfére riadenia, vrátane politiky, ako samoriadenia spoločnosti.

⁵ O prehnanej snahe s neblahými následkami a stratou dôstojnosti. Fráza vznikla z vtipov o najstaršom remesle: «Šéfka bordelu hovorí novej zamestnankyni: „Dcéra, pod klientom sa moc nesnaž (nemykaj sebou)! Lebo klient sa spotí

Ako sa menia ľudia...

Príznačné je aj to, že nikto z poslancov zjazdu nepoukázal V.S.Černomyrdinovi na nutnosť vykonávania priebežnej politiky v nami opísanej postupnosti:

- odhalenie a definovanie dlhodobých stabilných¹ cieľov;
- koncepcia ich realizácie počas historicky dlhodobého intervalu;
- činy «priamo teraz» v súlade s touto koncepciou, čo zaisťuje oddelenie uskutočňovanej politiky od cudzích nezlučiteľných koncepcií, ktoré sú v perspektíve určené k vykoreneniu.

V podstate takéto poukázanie zo strany zjazdu by bolo upovedomením premiéra o jeho nekompetentnosti vo výkone funkcie. No keďže poslancami vyjadrené nebolo, tak zjazd tým samotným prejavil vlastnú nekompetentnosť, čo sa aj potvrdilo začiatkom októbra 1993.

Niet pochyb, že aj na základe posudzovania dlhodobých cieľov a koncepcií ich realizácie sa politici môžu pohádať², no ak by sa to prihodilo na mimoriadnom deviatom zjazde ľudových poslancov ZSSR (*alebo predchádzajúcich zjazdoch KSSZ a poslancov ZSSR alebo teraz v dnešnej Dume*), tak by to bola kvalitatívne iná politika, pretože pri posudzovaní cieľov a koncepcií ich uskutočnenia by sa obnažila hlúposť a krátkozraký egoizmus každého, kto je im ochotný obetovať šťastie a radosť budúcich pokolení presne tak, ako aj predkovia — s ich neľudským režimom psychiky³ — ktorí uspokojeniu svojich krátkozrakých túžob obetovali šťastie a radosť teraz žijúcich pokolení, možno si ani neuvedomujúc, čo činia v ich historickom „priamo teraz“, hoci mnohí chápali a chápu, že hrať treba priamo teraz, a po nich «nech príde aj potopa».

No medzi našími súčasníkmi (vrátane redakcie rovnomenného časopisu) a našimi predkami existuje jeden, no zato veľmi jasný rozdiel: od momentu vydania v Ruskom impériu knihy A.D.Nečvolodova „Od bankrotu k blahobytu“, vydanej v r. 1906 v Petrohrade v typografii štábu vojsk Gardy a Petrohradského vojenského okruhu; od momentu, ako v r. 1952 na októbrovom ÚV KSSZ J.V.Stalin pred členmi ÚV obvinil svoje okolie v Politbyre zo zrady a varoval pred ich ochotou spochybniť sa s pohlavarmi Západu za chrbtom ľudu ZSSR; od momentu, ako Direktíva Rady Národnej Bezpečnosti USA 20/1 z 18.08.1948 „Naše ciele vo vzťahu k Rusku“ bola v ZSSR zverejnená v knihe N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR“ (r. 1985 a neskoršie vydania) a citátoch z nej v celkovom náklade okolo 20 miliónov exemplárov; od momentu, ako v dnešnej RF bola vydaná kniha P.Švejcera „Vít'azstvo“ (Úloha tajnej stratégie administrácie USA v rozpade Sovietskeho Zväzu a socialistického tábora⁴) — všetci politici sú povinní chápať spôsoby realizácie ich rukami toho, čo V.S.Černomyrdin nazval «dopadlo to ako vždy»; alebo sú povinný priznať svoju nekompetentnosť a nečinnosť a prestať balamútiť obyčajných pracujúcich, z ktorých väčšina stále nemá dostatok času, aby im stála za chrbtom a kontrolovala činnosť každého profesionálneho administrátora.

Nikto z politikov Ruska, počnúc od r. 1906 až dodnes, nemá právo hovoriť, že on nevie, prečo to dopadá zle «ako vždy», akoby „samé od seba“, no v plnom súlade so zahraničnými direktívami voči Rusku, a prečo to nevychádza tak ako chceli, aby sa ľudom v Rusku žilo lepšie. Zisťovať, kto z nich

a zošmykne sa z teba na zem“». Existuje ošumelá fráza s podobným významom: „Iniciatívny blbec je horší ako triedny nepriateľ“. – pozn. prekl.

¹ V podstate potenciálne historicky večných, čo sa aj môže podariť, ak budú vybrané v súlade s Vyším Zámerom spomedzi objektívne možných.

² Tak ako v minulosti, v starovekom Egypte sa ocitli vo vzájomnej opozícii služobníci Atona a Amona, výsledkom čoho aj vznikol biblický projekt vypracovaný na dlhé historické lehoty, ktorého plodom — hnilým a jedovatým — je dnešná regionálna civilizácia Západu.

³ Možno práve z tohto dôvodu A.S.Puškin vo vyššie uvedenom úryvku «Z Pindemonte» vyjadril nechotu «závisieť od ľudu».

⁴ Nejde o to, či bol ZSSR „impériom zla“, alebo predobrazom svetlej budúcnosti celého ľudstva: nebol ani jedným, ani druhým, ale disponoval črtami jedného aj druhého.

Ide o to, že nebol zlikvidovaný vo výsledku realizácie slobodnej vôle a zdravého rozumu jeho národov, ale vo výsledku realizácie na jeho území politiky šéfov zámorského štátu, ignorujúcich túžby sovietskeho ľudu.

Ide o to, že šéfovia zámorskej politiky a západnej regionálnej civilizácie vcelku sa zachovali k obyvateľstvu ZSSR ako k flóre a faune na území zamýšľanej hospodárskej činnosti a následne to ani neolutovali.

Nech sa len spamätajú a oľutujú to, kým im túto možnosť nevezme samotný priebeh globálneho biosféneho a historického procesu... Ináč budú musieť na vlastnej koži pocítiť procesy biosféernej a sociálnej hygieny, ale potom už na ľútosť bude neskoro a nezachráni ich ani medicína, ani „sociálne technológie“.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

je ozajstný hlupák, čo sa náhodou ocitol v politike a biznise, a sprostou si nahrabal, a kto je chtivý alebo ideový nepriateľ Ľudu a budúcich pokolení — to je nadhlo, a okrem toho to ani nie je treba, pretože hlupák, to je pracovný dobytok zločincov: vo vojnách zahynulo množstvo koní, a nielen rytierov s čajníkmi na krku miesto hlavy. A dokonca, ak by aj nevznikol systém sociálnej očisty pod heslom „svätá inkvizícia“, tak všetkých, čo vliezli a udržuujú svojimi činmi nesprávnu politiku, budú okolnosti vznikajúce po zmene pomeru etalónových frekvencií sami „kosit“ jednou mierkou, ktorá má tendenciu sa časom ocitnúť aj na úrovni šije nedeľudí, usadených v politike a biznise, ak sa včas nespamätajú a nezačnú viesť veci k Ľudskosti.

Takže, ak je niekto ozajstný hlupák (hoc aj bez ambícií na svetskú slávu a bohatstvo) — kým ešte nie je neskoro, venuj sa niečomu primeranému (zametaj ulice, rob sanitára v nemocnici), ale od štátneho riadenia sa drž čo najďalej; a ak sa niekto robí hlúpym — začni sa ovládať a spamätaj sa: postavenie zaväzuje... a ak postavenie nezaväzuje, tak si pozri epigram aktuálnej knihy, nakoľko povinnosti nerozlišujú medzi nefalšovanými hlupákmi a maskovanými „chytrákmi“, uchádzajúcimi sa o „strihanie“ hlupákov okolo seba. T.j. Ľudia sa menia dvojako: Ľudia buď menia sami seba, v súlade s úprimnou snahou pochopiť Zhora pre Ľudí predurčené „Dobre“ a „Zle“, a slobodne nasledovať to, čo je Dobre; alebo ich „podstrihnú“ samotné okolnosti, až po variant, že z nich nezostane ani mastný fľak.

Zatiaľ však politici, ktorých možnosti nedovoľujú realizovať opísané poradie činov (*definované ciele «do roku 3000», funkčný plán ich dosiahnutia, činy «priamo teraz» po spustení plánu a jeho následná korekcia na základe činmi riadených okolností*), sú predurčení fungovať ako zvonka riadený nástroj v cudzích plánoch s presne definovanými cieľmi a spôsobmi ich dosiahnutia, uvedenými do činnosti nie teraz, ale pred mnohými storočiami¹.

Toto sa deje pri realizácii princípu tvorby kolektívnej psychiky davo-„elitárnej“ spoločnosti (organizácie „paviánieho“ typu)²: *každý v miere svojho chápania SI NAMÝŠĽA, že pracuje na seba, a v miere svojho nechápania v skutočnosti maká na tých, ktorí chápu viac; a vo výsledku oni všetci — bez výnimky — ostávajú za bláznov, hoci každému z nich Zhora bolo dané byť rozumným a ľudským*. No uvedomujú si to až vtedy, keď sa už nič nedá zmeniť. Aby sme neupadli do podobných okolností, keď sa už nedá zmeniť nič, je nutné zväziť vstup do **riadenia seba samého**: *lepšia moc nad sebou samým, ako tisícročná moc nad ostatnými ľuďmi a vecami*³.

Vo väčšine prípadov vedomie sústreďuje pozornosť na problémy riadenia, sebaovládania, umenia správať sa (atď. slová o jednom a tom istom), až keď narazí na ťažkosti, neúspech, sklamanie, t.j. *nie práve v tom najkomfortnejšom čase — väčšinou v rôznych „stresových“ situáciách*. Jednako, Boh nekladie na človeka viac, než by bol ten schopný uniesť, a preto najlepšie, čo možno v takých situáciách urobiť:

- ⇒ Predovšetkým zastaviť vlastný zhon, vynárajúci sa z nevedomých úrovní vnútorne konfliktnej neusporiadanej psychiky a prenikajúci do nej z kolektívnej psychiky, ktorej sa tak či onak účastní každý jednotliviec.
- ⇒ Zastaviac zhon a pamätajúc na to, že Všedržiteľ sa nemýli, treba bez emócií smútku alebo nezmyselného nadšenia pochopiť to prebiehajúce, čo bolo vyššie nazvané *vektorom stavu*.
- ⇒ Potom je treba si spomenúť, ako sa *vektor stavu* menil v minulosti počas (podľa možnosti) čo najdlhšieho časového úseku na (zahŕňajúcom ho) celkovom informačnom pozadí.
- ⇒ To nám poskytne obraz vzájomnej vloženosti jednotlivých procesov a príčinnno-následkových prepojení dohromady, t.j. vzájomné prepojenia „osobno-všednej“ a „kráľovskej“ informácie oboch kategórií „Dobre“ a „Zle“.
- ⇒ V tomto všetkom je nutné rozlíšiť celkové vonkajšie riadenie, a v ňom sa pokúsiť rozlíšiť hierarchicky Najvyššie, bezprostredne vychádzajúce od Všedržiteľa, vo všetkých prípadoch bez výnimky podporujúceho to, čo patrí do kategórie „Dobre“: *Odstraňuj zlo tým, čo je lepšie*

¹ Vráťane preživších minulú globálnu katastrofu predstaviteľov predchádzajúcej globálnej civilizácie, ktorí na úsvite dnešnej globálnej civilizácie sa uznali za najrozumnejších a najznalejších, a preto akoby objektívne predurčených do úlohy absolútnej „elity“ ľudstva.

² Kolektívna psychika spoločnosti Ľudí sa formuje ináč.

³ V tejto vete súfia je jedno zamlčanie: dosiahnutá moc nad sebou samým patrí do kategórie «Vždy».

Ako sa menia ľudia...

(metóda «klin sa klinom vyráža» sa nepoužíva, hoci jej prívržencom sa to Zhora dočasne dopúšťa s cieľom priviesť k rozumu nich samých i okolie).

- ⇒ Pamätajúc na hierarchicky Najvyššie riadenie Všetrdžiteľa, vždy odpovedajúceho na volanie obrátené k Nemu, pokúsiť sa riešiť prognostickú úlohu mnohovariantného možného priebehu udalostí: Boh dá dôkaz Svojej existencie bezprostredne každému, odpovedajúc na modlitbu podľa jej zmyslu prostredníctvom «Jazyka» životných okolností, ku ktorému treba byť pozorný, aby sme pochopili jeho «frázy».
- ⇒ Po tomto sa treba buď podriaadiť behu procesov, akceptujúc ich priebeh ako danosť; alebo, vezmúc na seba zodpovednosť za zasahovanie do ich priebehu, vplývať na priebeh procesov v súlade so svojim vektorom cieľov vo vzťahu k celej množine jednotlivých procesov, opisovaných vektorom stavu.
- ⇒ Pri tom je najhlavnejšie uvidieť **milosť** hierarchicky Najvyššieho riadenia Všetrdžiteľa, aby náš vektor cieľov nebol antagonistický Najvyššej milosti, a aby náš zásah do priebehu vzájomnej vloženosti procesov sa stal čiastočkou milosti, nesenou hierarchicky Najvyšším riadičom. V tomto prípade aj informačné prúdy hierarchicky Najvyššieho riadenia sa stanú dôležitou pomocou, a nie prekážkou v ľudskej činnosti.

No aj riadiac sa týmto, jednako bude treba nejaký čas pokojne trpieť, bez nepokoja a emočných výbuchov, aby sme zbytočne a neuvážene neplytvali energiou, kým nedoznejú následky mravne a eticky podmienených chýb nášho predchádzajúceho správania, v ktorých sa zvyčajne odráža neprimerané sebavedomie jednotlivcov, ktorý zabudli na celistvosť a hierarchickosť Vesmíru a Najvyššieho; alebo sa v nich odráža prekladanie (Zhora im predurčenej) zodpovednosti a starosti na druhých, vrátane na vyšších v Objektívnej Realite, t.j. ide o odplatu za príživníctvo.

To sa týka jak vecí osobných, tak aj kolektívnych, národných a všeludských.

„Ty vládneš, no aj tebou vládnu“ — hovorieval Plutarchos — historik, „vedľajším zamestnaním“ najvyšší žrec Delfského orákula Apolónovho chrámu. Na svojej individuálnej pozícii v hierarchii vzájomnej vloženosti riadenia sociálnych a mimosociálnych štruktúr najlepšie vládne — predovšetkým sebou — ten, kto rozlišuje hierarchicky Najvyššie riadenie od vonkajších alebo vnútorných preludov a neprekáča Najvyššiemu, ale vedome znáša nadol Jeho vôľu po obvodoch vnútrosociálneho riadenia ako milosť, urýchľujúc tak proces prechodu k Ľudskosti, premieňajúc ho na priamy vzostup, a nie na mučiteľnú sériu pádov, prešľapovaní na mieste, a váľaní sa vo všemožnej špine; nehovoriac už o tom, že je nedôstojné disponujúc možnosťami človeka, vedome sa vyhýbať svojmu *dlhu voči ostatným* v Objektívnej Realite, zostávajúc naďalej antropoidným nedočlovekom a vediac o tom. No takéto vzdorovanie pri vedomí svojho nesúladu s už fakticky zaujatým postojom je samovražedné.

Časť VIII. Cesta a dielo „vodolejov“: ako sa menia osudy

Ľudský život sprevádza množstvo objektívne možných vecí, ktoré zostávajú neuskutočnené a nerealizujú sa, ak individuálny rozum ľudí nekoná alebo kultúra intelektuálnej činnosti (ako jedna zo zložiek duchovnej kultúry) nie je rozvitá, prípadne dokonca *zlomyselne zdeformovaná s cieľom zotročenia takejto spoločnosti*.

Tak aj Ľudský režim psychiky nie je možný, pokiaľ rozum spí alebo je hermeticky zamurovaný *neslobodnými „murármí“* v kultúrnej tradícii všeobecného zombirovania. O to viac aj prechod k Ľudskému režimu psychiky zo zvieracieho režimu psychiky alebo zombi nie je možný bez vlastného intelektuálneho úsilia jednotlivca a vlastného riadenia myšlienkových procesov — súvislého obrazného (procesného), krokového (diskrétneho) abstraktno-logického, a asociatívneho (spájajúceho obrazné s abstraktno-logickým).

Vedomé riadenie vlastného myslenia je pre človeka rovnako dôležité, ako ovládanie svojich končatín, a ak v dnešnej kultúre tým väčšina nedisponuje², tak vôbec nie preto, že by to bolo výlučne údelom osôb so superschopnosťami, ale preto, že dnešná kultúra vo vzťahu k celkovej psychike a konkrétne k intelektu, sa podobá tomu, akoby deti vyrastali pevne zavinuté³, a po dosiahnutí plnoletosti ich v 18-tich rokoch rozbalili a povedali: „A hotovo, dieťa vyrástlo, nech odteraz chodí po vlastných nohách a živí sa plodmi svojich rúk“.

V dnešných regionálnych civilizáciách Západu a Ruska sa málokomu podarilo vyrásť bez toho, aby bol intelektuálne zavinutým, a k momentu vstupu do dospelosti vedel nielen vládnuť, ale aj vládnuť nad svojím myslením. Ničmenej, ak je človek schopný súhlasiť s uvedenou analógiou, tak aj v dospelosti môže dobehnúť mnohé z toho, čo bolo premeškané v detstve a mladosti. V tejto súvislosti uvedieme jedno podobenstvo.

Mojžišov Portrét

Keď Mojžiš vyviedol židov z Egypta⁴, chýry o ňom sa šírili po celej zemi, ako olej roztekajúci sa po vode⁵. Všetci⁶ sa divili jeho hrdinstvu a vraveli:

– Musí to byť svätý človek a milý Bohu, keď dokáže tvoriť takéto zázraky!

Zvesť o Mojžišovi dorazila aj k jednému arabskému kráľovi.

Kráľ si údivom vypočul všetko, čo vykonal Mojžiš, a napokon si tajne k sebe zavolať svojho najlepšieho maliara a povedal:

– Chcel by som vidieť tvár Božieho človeka. Vezmi si tabuľu zo slonoviny, tie najlepšie z tvojich farieb, choď do púšte, kde sa teraz nachádza Mojžiš, a pomocou svojho majstrovstva, so všetkou detailnosťou, urob mi jeho podobizeň a prines mi ju. Len nech to ostane tajomstvom medzi mnou a tebou. Choď.

Kráľovský maliar si vzal tabuľu zo slonoviny, tie najlepšie zo svojich farieb a tajne opustil palác.

¹ V RJ „vodolej“ (Водолей) znamená Vodnár. V ruskom znení je toto slovo etymologicky veľmi výstižné: „Ten kto leje vodu“. V rozprávkach mali vodnári schopnosť sami si vytvoriť rybník, z kabáta im, totiž, neustále kvapkala voda, a na astrologických symboloch bývajú zobrazení z krčahom vody, ktorú kamsi lejú. – pozn. prekl.

² Mnohí sa sťažujú, že myšlienky sú ako muchy: prilietajú a odlietajú sami, nedajú sa vycvičiť.

³ Ako bábätko v perinke. – pozn. prekl.

⁴ Nemožno nespomenúť anekdotu z tridsiatych rokov:

– Čo majú spoločné Mojžiš a Stalin?

– Mojžiš vyviedol židov z Egypta, a Stalin z Politbyra...

I keď medzi vyvedením židov z Egypta a odstránením z Politbyra je podstatný rozdiel...

⁵ Ak dáme túto frázu do súvislosti s inotajom súfijského podobenstva „Keď sa zmenila voda“, tak fráza označuje, že „voda“ vyliata Mojžišom neprenikla do pôvodnej „vody“, ale bola ňou oddelená a roztekla sa po povrchu (horných vrstvách spoločnosti), podobne ako olej roztekajúci sa po vode.

⁶ V tom je aj pointa, že nie „všetci“, ale len jednotlivci pochopili a uznali Mojžišovú misiu.

Ako sa menia ľudia...

Odišiel do púšte, vyhľadal tam Mojžiša, so všetkou detailnosťou nakreslil jeho podobizeň a priniesol svojmu kráľovi.

Kráľ dlho záдумčivo hľadel na črty tváre Božieho človeka.

Potom rozkázal postaviť portrét do svojho paláca a zvolal svojich mudrcov.

Mudrci boli skúsení v mnohých tajných vedách, a kráľ sa s nimi často radil vo veciach svojho ľudu.

Kráľ mudrcom ukázal maliarom nakreslenú podobizeň a povedal:

— Vy čítate skryté, ako rozvinutý zvitok. Povedzte mi, podľa črt tejto tváre, čo je to za človeka a v čom je jeho sila?

Mudrci stáli pred podobizňou, prešľapovali z nohy na nohu a pokukovali na najstaršieho z mudrcov.

Nikto nechcel ako prvý vysloviť svoj názor, múdro sa obávajúc pochybenia a upadnutia do hanby.

Najstarší z mudrcov sa ťahal za bradu, stál, díval sa, a nakoniec povedal:

— Je to zlý človek.

Vtedy sa aj ostatným mudrcom rozviazali jazyky a pustili sa do kritiky človeka zobrazeného maliarom.

— Je to pyšný človek! — povedal jeden.

— Je zlý a výbušný — dodal ďalší.

— Je ctižiadostivý.

— Ziskuchtivý.

— Chlipný!

A nachádzali v ňom všetky hanebné¹ vlastnosti, ktoré človeka ponížujú. A všetci jednohlasne potvrdili:

— Tento človek je zločinec. Takýto človek nemôže byť milý Bohu!²

— Prestaňte! — vykrikol kráľ bez seba od hnevu³, — Vy čo? Vysmievate sa mi? Viete koho je tento portrét? Je Mojžišov, ktorého obdivujú všetci ľudia. A vy tu hovoríte, že nemôže byť milý Bohu! Všetci ľudia obdivujú jeho hrdinstvo, a vy v ňom nachádzate len samé chyby! Teraz veru vidím vašu múdrosť!

A kráľ si roztrhol odev na znak smútku.

— Beda mi! Beda, že som vás počúval vo veciach môjho ľudu!

Mudrci od strachu padli na kolená⁴, a najstarší z nich povedal:

— Naša náuka je správna. A to, čo vravíme, je istina. Na vine je maliar! Teda on nepresne namaľoval črty veľkého človeka a tým nás uviedol do omylu. Daj ho potrestať!

A tak vznikol spor. Maliar povedal:

¹ Treba si všimnúť, že (ruské) slovo «durnye», v danom kontexte (majúc význam „zlé, hanebné“) charakterizujúce zlé ľudské vlastnosti, súčasne poukazuje aj na ich príčinu — „durosť“ (v preklade „hlúposť“), nerozumnosť, nechotu používať rozum. Alternatíva je ukázaná v samotnom podobenstve, čo bude vidno v ďalšom texte.

² Posledná veta je očividne fantázia: Ak by u mudrcov bolo všetko v poriadku v ich vzťahu s Bohom, tak by nezačali ohovárať Mojžiša, a samotná Mojžišova misia by najskôr ani nebola potrebná, nakoľko aj okrem neho by existovali zďaleka nie len jednotlivci — schopní učiť národy istine.

³ Kráľ v tomto kontexte pripomína ortodoxnejšieho žida, než sám rabinát, čo je historicky málo pravdepodobné v danej epoche, keď prevládalo uctievanie zhotovených modiel, a väčšina «mudrcov» praktizovalo mágiu.

⁴ Spomeňte si na A.S.Puškina a jeho „Pieseň o prorockom Olegovi“: «**Volchvovia sa neboja mocných vládarov... Nepotrebuju kniežací dar; Ich prorocký jazyk je pravdivý a slobodný; a s vôľou nebeskou sa druží**». Z tohto porovnania možno pochopiť, že kráľa z uvedenej legendy sprevádzali znachari, ktorí si iba cenili miesto u jeho trónu.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

– Ja som obraz namaľoval presne, to mudrci sa mýlia.

Mudrci zase presviedčali:

– Maliar zle namaľoval svoju prácu!

Kráľ chcel bezpodmienečne zistiť na koho strane je pravda, a tak dal prichystať koč, vzal si so sebou portrét a sám vyrazil do púšte.

Sprievodcovia mu ukázali tábor izraelitov, a on tam dorazil vo svojom koči.

Tam, zodvihnúc zrak, sám už z diaľky zbadal človeka, ktorý sa ako kvapka kvapke podobal na podobizeň namaľovanú maliarom.

– Kto je to? – opýtal sa kráľ.

– Boží človek – Mojžiš! – odvetili mu.

Kráľ si vzal obraz a začal ho ešte raz porovnávať s tvárou Mojžiša.

Obraz bol zázrakom umenia, a Mojžiš na ňom bol ako živý.

Vtedy prekvapený a ohromený kráľ povedal, že si želá besedovať s Mojžišom, zašiel do stanu k Božiemu človeku, poklonil sa mu po pás, porozprával mu o spore medzi mudrcmi a maliarom a povedal:

– Prepáč mi, Boží človek! Kým som neuvidel tvoju tvár, myslel som si, že je vinný maliar, že zhotovil podobizeň nepresne, pretože moji mudrci sú najmúdrejší z mudrcov sveta a vynikajúco poznajú svoje náuky¹. No teraz, keď vidím, že podobizeň je presná, ako dve kvapky vody, tak poznám cenu ich múdrosti. Vidím, že ma oklamali, a že z náuk vôbec nič nevedia. Pritom jedli môj chlieb a sústavne ma vodili za nos svojimi hlúposťami.

Mojžiš sa pousmial a odpovedal:

– Nie! Aj maliar, aj tvoji mudrci sú neobyčajní znalci svojho diela. Veď len uznaj: ak by som sám vo svojej prirodzenosti bol takým, akého ma ľudia poznajú podľa mojich činov, nebol by som lepší než suché poleno, ktoré, predsa, takisto nemá žiadne ľudské nedostatky. V takom prípade by som nemal žiadne zásluhy ani pred Bohom, ani pred ľuďmi. Áno, priateľ môj, nehanbím sa ti povedať, že všetky nedostatky, ktoré vo mne našli tvoji mudrci sú mi vrodené, vlastné mojej prirodzenosti. Dokonca ich je možno viac, než uhádli tvoji mudrci. No ja som v sebe zvíťazil nad hanebnými vášňami². Tak ako pestujú zo semena veľký strom, ja som tak vypestoval v sebe dobro. Učil som sa dobru, kým sa tento zvyk nestal mojou druhou prirodzenosťou. A kvôli tomuto som obľúbený jak na nebi, tak aj na zemi³.

A s milým úsmevom nechal Mojžiš arabského kráľa odísť v pokoji.

¹ Hoci zjavne toto kráľ posúdiť nemôže, keďže sám tieto náuky vynikajúco neovláda a žije z rád svojich mudrcov, a súdiac podľa povedaného o ňom v podobenstve, sám nedisponuje žiadnymi všeobecnejšími a mocnými znalosťami, ináč by sa neocitol v podobnej situácii.

² V ruskom slove «strasti» (v preklade „vášne“) sa zvyčajne zovšeobecňujú nad psychikou vládnuce inštinkty a ich kultúrne obaly a nadstavby, ale aj ďalšie výchovné defekty. Je dobré si všimnúť, že slovo «strasti» je doplnené prívlastkom «durnye» (v prvom význame „zlé, hanebné“, a v druhom význame „hlúpe“), o čom sme hovorili skôr vo vzťahu ku kvalite ľudského charakteru, z čoho možno pochopiť, že slabosť intelektu je jednou z príčin podriadenosti človeka vášňam v zložitých životných okolnostiach.

³ V poslednom výroku legenda klame: misiu vzdelávania všetkých národov bez výnimky, uloženú im Zhora cez Mojžiša, starovekí židia odmietli, o čom dosť jasne informuje 14. kap. knihy Numeri. Po zbabelom odmietnutí vyplniť Zhora im uloženú misiu sa stali obeťami Božieho dopustenia, a bola im nanútená misia skúpenia sveta na základe úžerníctva, ktorá viac zodpovedala ich reálnej mravnosti.

O tomto nepodriadení sa Mojžišovi a absencii lásky k nemu zo strany jeho zverencov sa v Koráne píše: «Toto povedal Mojžiš svojmu ľudu: „Ó ľud môj! Prečo ma urážate, keď viete, že som vyslanec Boha?“».

Čo sa týka ostatných ľudí, tak pre drvivú väčšinu Mojžišových súčasníkov bola jeho misia geograficky i svetonázorovo vzdialená. Ležala mimo sféru ich osobno-všedných problémov, preto lásku k Mojžišovi cítiť nemohli, ako ju necítili ani židia, hoci z iných príčin.

* *

*

Toto podobenstvo je z textu knihy „Legendy a rozprávky Východu“¹. Podobenstvo sprevádza podtitulok «Legenda z Talmudu», čo je ekvivalentné vete: posudzovať kriticky, keďže spolu s pravdivým psychologickým základom obsahuje aj fantázie o rasovej prevahe židov, naviate im do hlavy pohlavármi biblického projektu vykúpenia sveta a zakabalenia všetkých ostatných v úžerníckej škrtiacej slučke. Ničmenej, zdravý mravno-psychologický základ, vyjadrený v podobenstve, je adresovaný všetkým, ktorých režim psychiky nie je úplne ľudský, a nielen starozávetno-talmudicky naprogramovaným zombi, pre ktorých je biblická postava, veľmi odlišná od reálneho Mojžiša, nedotknuteľnou autoritou.

Práve vďaka tomu, že všetci predstavitelia druhu Homo Sapiens sú nositeľmi individuálneho rozumu, schopní myslieť izolovane od sformovanej kultúry v spoločnosti i od vytvorenej v nej množstvom jednotlivcov kolektívnej psychiky — má každý jednotlivec otvorenú možnosť vypracovať na základe dostupnej mu informácie svoje vlastné chápanie akejkoľvek otázky, týkajúcej sa: jeho osobného života; života celej spoločnosti, ktorej časťou je aj on sám; života biosféry Zeme, ktorá zrodila mnohokmeňové ľudstvo. Nezávisle od toho, či je človek zbavený nedostatkov, alebo sú mu stále vlastné, pokiaľ toto nerobí, tak je — ako správne opísal podstatu veci Mojžiš v podobenstve — „poleno“; otázka je už len v tom, či rovné alebo krivé, divoké a kostrbaté alebo otesané kultúrou a jej funkcionármi.

Iste, na rozdiel od drivej väčšiny ľudí v minulosti i v prítomnosti, Mojžiš disponoval najvyšším vzdelanostným cenzom: ako odchovanec rodiny faraóna, dostal vzdelanie žreca v hierarchii zasvätení Starovekého Egypta, ako to možno pochopiť z Biblie. Súfijské zdroje priamo vravia, že okrem tohto vzdelania Mojžiš prešiel ešte jednou životnou školou: jeho učiteľom bol staroveký súfi Chidr, a práve o ňom hovorí Korán v súre „Jaskyňa“ (18:59-81), kde reč ide o obdobie v živote Mojžiša, ktoré predchádzalo jeho misii uprostred starovekých židov v Egypte a púšti.

Hoci takéto vzdelanie nie je dostupné drivej väčšine ľudí, tak aj pred, aj po Mojžišovi takéto vzdelanie, a možno aj lepšie, získali mnohí iní, ktorí, však, *aj tak zostali „polenami“*, viac či menej dobre otesanými svojimi učiteľmi, ktorí naplnili ich duše rôznymi vedomosťami a zručnosťami, ako plnkou. Podstata nie je v úrovni vzdelania, ale v tom, že zďaleka nie každý tvorivo premýšľa sám o sebe medzi ľuďmi, a mnohí, dokonca aj s vysokým vzdelaním, existujú bezmyšlienkovito na základe automatizmov-zvykov, vedomostí a zručností, ktoré do nich vtikli v rôznych rodinách a školách.

Z druhej strany, nezávisle od miery otesanosti kultúrou a dosiahnutého vzdelania (*a občas dokonca napriek chybným názorom načerpaným z nich*), každý, komu je Zhora dané byť človekom, je schopný VÝLUČNE NA ZÁKLADE SVOJEJ ROZUMOVEJ ČINNOSTI určiť želané zmeny v sebe samom; a tým, že ich skutočne zrealizuje, zároveň vyvolá zmenu všetkých ho sprevádzajúcich životných okolností². A toto sa týka každého individuálneho rozumu, nezávisle od režimu individuálnej alebo kolektívnej psychiky, v ktorej sa práve nachádza: zvieracieho, zombi, Ľudského, prebehujúceho medzi nimi z dôvodu bez-OBRAZ-nosti³ svojho «Ja», vytváraného každý raz spoločenským prostredím a inými vonkajšími okolnosťami.

¹ Autorom, zostaviteľom tohto zborníka je V.M.Doroševič, vyd. Alma-Ata, „Oner“, r. 1991, faksimilná reprodukcia vydania Tovariščestva N.D.Sytina, Moskva, r. 1902.

² «Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Jeho Pravdy, a toto všetko (*podľa kontextu: zemské dobrodenia pre všetkých ľudí*) dostanete navyše» — Matúš, 6:33.

«Boh nemení dobrodenia, ktorými činí dobro akýmkoľvek ľuďom, pokým oni nezmenia samých seba» — Korán, 8:55.

«Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, pokým ľudia sami nezmenia to, čo je v nich» — Korán, 13:12. A v ľuďoch je ich režim psychiky, v ktorom sa prejavuje ich reálna mravnosť.

³ V RJ slovo „bezobrazný“ zároveň znamená „škaredý“, „neslušný“, „pohoršujúci“. T.j. psychika nemajúca svoj vlastný obraz je škaredá, pohoršujúca. — pozn. prekl.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

A rozum človeka je schopný pochopiť, že by sa mal opierať o inštinky tak, že v jedných situáciách dáva slobodu ich prejavom, ale v iných ignoruje ich nutkania; že rozum aj človek celkovo nemá právo sa servilne podriaďovať ich diktátu — v opačnom prípade bude človek iba rozumným zvierateľom; *rozum* človeka je schopný pochopiť, že *samotný rozum* by sa nemal uzatvárať do seba ako mušľa, v snahe schovať sa pred tou či onou informáciou, s ktorou daný jednotlivec má v živote prísť do styku, a ktorá nie je vlastná kultúrnej tradícii, na ktorej bol odchovaný (alebo ju dokonca popiera) — v opačnom prípade, subjektívne vylúčiac z bytia tú či onú informáciu, človek bude vo svojom správaní neodlíšiteľný od naprogramovaného robotu, automatu, ktorého program správania je zapísaný na „ošúchanej a praskotom všetko prehlušujúcej platni“; ak človek nemá znalosť o Bohu, z dôvodu osobnej nevnímavosti alebo defektnosti kultúrnej tradície, ktorá ho vychovala, tak rozum je schopný dať mu jasné chápanie toho, že Boh existuje a je Všetrdžiteľom; rozum je schopný pochopiť, že práve tento reálny fakt — prostredníctvom racionálneho dialógu s Bohom¹ — otvára človeku cestu z väzenia nekonečného kolotoča chýb, ktoré je odsúdený páchať z dôvodu rôznorodej obmedzenosti, ak mu je vlastná uzavretosť ateizmu², akým je v podstate aj rôznorodý individualizmus³, pretože iba Boh vo všetkých prípadoch (bez výnimky) je schopný doplniť obmedzenosť a chybnosť jednotlivca do plnosti jeho bezpečného bytia v Objektívnej realite; a človek môže pochopiť, že ak je rozum vylúčený z náboženstva, a „modlitba“ a „bohoslužby“ sú len prostriedkom emočnej podpory a život sa delí na cirkevno-kultový a svetský, z ktorých každý disponuje akoby vlastným nezávislým zmyslom, a to aj akoby nepostihnuteľnosťou⁴ — tak vierouka je bezbožne lživá a protiľudská práve preto, lebo sa opovažuje vylúčiť zo života Zeme⁵ Bohom daný ľudský rozum.

A toto štatisticky nevyhnutné chápanie stavia jednotlivca pre voľbu:

- buď ostať tým, kým aj bol pred získaním tohto poznania, a sťažovať sa na osud, od plnosti ďalšej spoluprotvorby ktorého v jednote emočného a zmyslového režimu duše, naladených ladičkou «Večných Hodnôt», sa sám zriekol, dajúc prednosť statusu pôvodného alebo kultúrno opracovaného „polena“;
- alebo predsa len, ako o tom hovorí podobenstvo o Mojžišovi, prekonajúc inerciu predošlého osudu, cieľavedomo pristúpiť k neustálej ozmyslenej spoluprotvorbe svojho ľudského osudu v Bohodžzave, prestanúc byť tak „polenom“.

V prvom prípade znalosť o možnosti alternatívy sa stane pre jedinca zhubnou, nakoľko on sám — po vedomom zrieknutí sa spoluprotvoriť svoj budúci osud na základe zdravého zmyslu v Láске — je vo vzťahu k Najvyššiemu *pustokvetom*⁶, a zároveň aktívne agresívnym parazitom, ktorý si uzurpoval miesto iného *možného Človeka* na Zemi pod Slnkom. A je len otázkou času, kedy v jeho existencii bude všetko, na čo si tak zvykol, prerušené tak, že on sám to nebude schopný zmeniť...

A v prípade výberu a nasledovania cesty k Ľudskosti, očakáva jednotlivca prekonanie mnohých vecí v sebe samom, ako aj stretnutie sa s nutnosťou riešenia mnohých problémov, vznikajúcich jak vo vzťahoch s jednotlivými ľuďmi, tak aj s obklopujúcou ho spoločnosťou vcelku. Rôznorodé problémy

¹ Nesporný dôkaz Svojho bytia dá Boh každému Sám, odpovedajúc človeku zmenou životných okolností v súlade s konkrétnym zmyslom jeho modlitieb, a odpovedá človeku tým zreteľnejšie a ľahšie, čím vnímavejšie reaguje svojimi činmi v živote človek sám, keď sa Boh k nemu priamo obracia cez jeho svedomie a nepriamo v «Jazyku» životných okolností. A takýmto spôsobom každý dostáva svoj vlastný dôkaz existencie a všedrdžiteľnosti Božej.

Dodržiavanie obradov žiadneho z kultov, v spoločnosti nazývaných „religiami“, nedokáže nahradiť túto osobno-svojrážnu relígiu, sprístupnenú každému človeku Bohom.

² Ateizmus môže mať dve podoby: 1) materialistický ateizmus hlása, že Boh neexistuje. 2) idealistický ateizmus hlása, že Boh existuje, ale pripisuje mu lživé charakteristiky a vierouku, ktoré v konečnom dôsledku odvádzajú ľudí od Všetrdžiteľa. Do prvej kategórie patril napr. marxizmus, a do druhej kategórie ateizmu patria, napríklad, všetky veľké svetové náboženstvá – pozn. prekl.

³ Vráťane toho, ktorý vyjadřila Ayn Randová.

⁴ „Tajomstvami viery“ presahujúcimi rozum, čím sa človek odmietajúci používať svoj intelekt (ako jeden z Božích darov pre ľudskú psychiku) stáva bezmocne závislý na vykladačoch „tej jedinej správnej viery“. – pozn. prekl.

⁵ A medzi takéto vierouky sa radia všetky (bez výnimky) historicky sformované biblické kulty aj historicky sformovaný islam, predstavujúci v živote mnohých klaňanie sa modlitebnému koberčeku pri čítaní Koránu (*pre väčšinu v cudzom a nezrozumiteľnom arabskom jazyku*).

⁶ Rastlina, ktorá prišla o schopnosť plodiť. Jalový kvet bez úžitku. – pozn. prekl.

Ako sa menia ľudia...

sa pred ním vynoria ako dôsledok zmeny (ním samým) vlastného režimu psychiky, ktorý sa stále viac a viac bude odlišovať od neľudských režimov psychiky, kvantitatívne prevládajúcich v spoločnosti, ktorej súčasťou je aj on sám.

Je to v mnohom podobné tomu, čo opísal Chidr vo vyššie uvedenom podobenstve „Keď sa zmenila voda“, len s tým rozdielom, že všetko prebieha ešte v tom období reálnej histórie, keď staré „vody“ kvantitatívne prevládajú nad novými „vodami“. Pri takto prevládajúcej štatistike sa z pohľadu tých, ktorí sú preplnení starými zvyčajnými „vodami“ a ktorí by nimi mohli zaliť celý Vesmír, sa javia psychicky nenormálnymi a nepriateľmi práve „vodoleji“ nových „vôd“; t.j. tí, ktorí vedome alebo podvedome menia seba smerom k Ľudskosti v procese súčinnosti rôznych úrovní ich psychiky s „kráľovskou informáciou“.

No cez takúto odcudzenosť či dokonca konflikt so spoločnosťou treba prejsť nepoddajne a *podľa možnosti šetrne vo vzťahu k okolitým nositeľom starých „vôd“*, nakoľko, ako bolo ukázané vyššie, práve nositelia starých „vôd“ sú nepriateľmi sebe samým, budúcim pokoleniam, biosfére Zeme, Vesmíru, bez ohľadu na to, či to chápu alebo nie. Šetrný postoj k jednotlivcom žijúcim starými „vodami“ je potrebný preto, lebo so zmenou pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času sa takmer všetci nachádzajú pod vplyvom prúdu „kráľovskej informácie“, a kým takýto jedinec, existujúci po starom, neučinil vedomú voľbu v prospech satanizmu alebo svojej ďalšej existencie ako nedočloveka, netreba mu brať možnosť stať sa Človekom, odčerpávajúc jeho i svoje ohraničené psychické zdroje na účasť v spoločnom konflikte; ale ak učiní vedomú voľbu v prospech satanizmu alebo svojej ďalšej existencie ako nedočloveka (čo je takmer jedno a to isté), alebo sa zachová pokrytecky, tak až po tomto otázka postoja k nemu prechádza z oblasti ľudských vzťahov do oblasti sociálnej hygieny.

A až po takejto jeho voľbe svojho budúceho osudu sa vo vzťahu k nemu uskutoční princíp *«postavenie zaväzuje, a ak postavenie nezaväzuje k tomu, čo treba, tak potom aj zabíja»*, pretože kým človek bol v nevedomosti ohľadom seba samého a okolností svojho života, vedenie Zhora ho priamo alebo nepriamo ochraňovalo od mnohých možných problémov spojených s tým, čo nepoznal vôbec alebo o čom mal lživé či chybné predstavy.

No od chvíle, ako nositeľovi rozumu boli dané určité poznatky, tak sa situácia kvalitatívne zmenila: ozmyslený racionálny postoj k poskytnutej informácii by mal napomôcť tomu, aby človek zmenil svoje správanie a tým sa zároveň sám ochránil pred možnými problémami, podmienenými jeho dovtedajším správaním; ak sa tomu vyhýba, tak chrániť ho Zhora pred nimi, ako to bolo robené počas jeho nevedenia, viacej nebudú.

Práve následkom prechodu (pomocou „kráľovskej informácie“) k ozmyslenému vyjadreniu vo svojom živote «Večných Hodnôt» sa v duši jednotlivca, preplneného starými „vodami“, vytvárajú kvapky „vôd“ nových¹. A keď sa človek na tejto ceste nezastavuje, zo strachu z nezvyčajných zmien v ňom samom, tak kvapky nových „vôd“ v jeho duši sa množia a zlejú sa dohromady do potoka-bohatiera.

Inými slovami, každý človek teraz, po zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, má otvorenú možnosť stať sa živým zdrojom „vôd“ nových — „vodolejom“².

¹ «Kvapka s kvapkou kameň brúsi» — poznámka pre neslobodných „murárov“. „Hermetizmus“ v „kamennej“ výstavbe prakticky zabezpečiť nemožno: „presakovanie“ cez rady „kamenného“ muriva je neodvratné v oboch smeroch.

² Hoci Ježiš prišiel začiatkom veku Rýb (podľa klasickej astrológie), no možno pochopiť, že on už vtedy naplnil misiu „Vodoleja“. Vidno to z jeho debaty so samaritánkou:

«Ježiš, unavený z cesty, si sadol k studni. Bolo okolo šiestej hodiny. Prichádza žena zo Samárie nabrať si vody. Ježiš jej hovorí: daj sa Mi napiť. Jeho učeníci totiž odišli do mesta kúpiť jedlo. Samaritánka Mu hovorí: ako to, že ty, Judejčan, si pýtaš piť odo mňa, Samaritánky? Judejčania sa totiž so Samaritánmi nestýkajú. Ježiš jej odpovedal: keby si poznala dar Boží a Kto ti hovorí: daj sa Mi napiť, ty sama by si žiadala Jeho, a On by ti dal vodu živú. Žena Mu hovorí: pane! ani nabrať ju nemáš čím, a studňa je hlboká; odkiaľ máš živú vodu? Vari si väčší ako náš otec Jakob, ktorý nám dal túto studňu a sám z nej pil, aj jeho deti, aj jeho dobytok? Ježiš jej odpovedal: každý, kto pije túto vodu, znova dostane smäd, a kto bude piť vodu, ktorú mu Ja dám, ten nebude nikdy smädny; no voda, ktorú mu Ja dám, sa v ňom premení na zdroj vody tečúcej do večného života». — Evanjelium podľa Jána, kap. 4:6-14.

Napriek tomu, človeku-podobné „ryby“, uprostred ktorých Ježiš vylieval «živú vodu», dali vtedy prednosť umŕtvujúcej „vode“ svojho davo-„elitárneho“ močiara: prekrútiac učenie Krista a zameniac jeho zmysel vlastným

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Avšak na ceste k tomuto môžu vzniknúť problémy výlučne osobného charakteru, v ktorých sa bezprostredne neodrážajú vzťahy jednotlivca s ostatnými. Ide o to, že počas zmeny emočno-zmyslového režimu duše, dovtedajšie radosti a pôžitky, vlastné zvieraciemu režimu psychiky či režimu psychiky zombi, prestanú byť vnímané tak ako predtým, dokonca aj keď po ich okúsení sa bude stále dostavovať uspokojenie; no po zavŕšení opakovaného „okúsenia“ bude všetko hodnotené absolútne ináč, až po pocit zhnusení zo seba a hlbokej ľútosti z ďalšieho „okúsenia“.

Je to však odlišné od (*mnohým zo školy pamätného*) lermontovského veršu «*z každej radosti, bojac sa presýtenia, sme najlepšie šťavy navždy odstránili*»; a o to viac je to odlišné od presýtenosti životom, hoci nevšedný „bez-emocionálny“ stav môže byť vnímaný ako duchovná prázdnota. A možno, že človeka čaká prežitie viac alebo menej dlhého nezvyčajne „bez-emocionálneho“ obdobia.

No nejedná sa o duchovnú prázdnotu, ale svojrázne prechodné obdobie, počas ktorého hierarchicky mnohoúrovňová psychika bude vytvárať novú jednotu emocionálneho a zmyslového režimu duše v súlade s ňou odhalenými «Večnými Hodnotami», riešiac vnútorné (*možno ani nevyhádžajúce na úroveň vedomia*) neurčitosti postoja človeka ku vzájomným prepojeniam «Večných Hodnôt» a rôznorodej každodennej informácie. Kým tento proces trvá (*vôbec nemusí nutne prebehnúť ako okamžitá zmena, hoci aj také je možné*), tak psychika sa stáva jednoducho neschopnou formovať na vedomej úrovni väčšinu dovtedajších emócií za okolností, totožných s predchádzajúcimi, čo môže byť samotným človekom hodnotené ako otupenosť, necitlivosť a emočná prázdnota.

Ak sa človek z rôznych dôvodov na tejto etape zastaví, nedovoliac nevedomým úrovňam psychiky zavŕšiť ju prirodzeným spôsobom, potom sa jeho život môže stať naozaj ťaživým, pretože z jedného životaschopného stavu už vystúpil¹, ale do nového psychického životaschopného stavu ešte nielenže nevstúpil, ale sa dokonca zastavil na ceste k nemu.

A pokus vrátiť sa k minulému režimu psychiky, do minulého psychického stavu sa stáva nemožným: vyžaduje si to skutočne vymazať z pamäte všetku tú informáciu, kontakt s ktorou spustil prestavbu neľudského režimu psychiky jednotlivca. Rôzne druhy psychotechník (hypnóza, autogénny tréning atď.) u jednotlivca nachádzajúceho sa v takomto stave môžu, pri pokuse vrátiť sa s ich pomocou do predošlého komfortu, vyvolať len ilúziu „vynulovania pamäti“, keďže všetky psychotechniky pri takýchto úlohách iba zavádzajú do psychiky rôzne algoritmy-blokátory prístupu vedomia k informácii označenej u jednotlivca ako „zakázaná“; t.j. posilňujú vnútornú rozpoltenosť rôznych komponentov jeho psychiky, narúšajúc tým jej mozaikovú celistvosť. Tu v princípe hrozí to, že zablokovaná informácia môže kedykoľvek vybuchnúť ako informačná mína, a to bude mať nepredvídateľné následky pre jednotlivca i jeho okolie, vrátane „napomáhajúcich“ mu „psychotechnikov“. Na Zemi nič neprebíha bez následkov: ani kontakt s „kráľovskou informáciou“ a «Večnými Hodnotami», ani pokus zbaviť sa ich pomocou rôznych „psychotechník“...

Ak takýto typ informačnej „míny“ vybuchne, tak v lepšom prípade čary psychotechniky sa rozsypú a v jednom okamihu psychika nevratne príjme Ľudský režim, odrazu si spomenúc na všetko v nanovo prehodnotenej podobe; v horšom prípade prebehne samolikvidácia jednotlivca za tých či oných okolností, ktoré možno budú navonok vyzerat' ako nevyliciteľná choroba alebo smrteľná nešťastná náhoda.

A tak pre tých, ktorým je neprekonateľne ťažké alebo desivé stať sa Človekom, je pre návrat k predchádzajúcej neľudskej existencii so zvieracím režimom psychiky alebo režimom psychiky zombi-automat oveľa „bezpečnejšie“ nevyhľadávať psychogénno-tréningovú či „senzibilnú“ exotiku, ale vybrať si tradičnú alkoholickú metódu, pomaly likvidujúcu mozgové štruktúry počas ich činnosti spolu s nimi spracovávanou informáciou. Ak ničenie nervového systému prebieha rýchlejšie ako jeho spracovávanie „kráľovskej informácie“, tak návrat do neľudského stavu je prakticky neodvratný; pravdaže, ak takéto správanie nebude preseknuté Zhora tým či oným spôsobom.

despotickým výmyslom, v súlade s „večnými“ hodnotami biblického úžernického projektu, zostali ku koncu veku Rýb verní stále rovnakému neľudskému spôsobu existencie.

¹ Pričom vystúpil nevratne.

Ako sa menia ľudia...

Pokus vrátiť sa k predošlému štýlu života, umelo navýšiac zaťaženie zhomom vo svojom živote, analogického tomu z predchádzajúceho obdobia, neprinesie uspokojenie, pretože, ako sme už spomínali, v dôsledku zmien emocionálno-zmyslového režimu duše, ktoré sa stihli zavrieť, všetko to, čo predtým prinášalo uspokojenie, bude v horšom prípade bez chuti, a v lepšom — odporne neprijateľným. A takýto pokus návratu do včerajšieho alebo predvčerajšieho dňa iba spomalí vystúpenie z periódy ťaživej „emočnej prázdnoty“ do nového režimu psychiky, s iným emocionálno-zmyslovým režimom života.

Preto lepšie je prijať „emočnú prázdnotu“ ako nevyhnutnosť, aby ona „sama od seba“ zmizla prirodzeným spôsobom v dôsledku zavŕšenia hlbinej práce nevedomých úrovní psychiky, riešiacich tú najdôležitejšiu úlohu v živote jednotlivca: zabezpečiť mu, ak aj nie definitívny a nevratný prechod do Ľudskosti, tak aspoň podstatné priblíženie sa k nej.

Keď sa zavŕši prvý takt¹ tohto procesu, emócie (čo sa týka normy) budú identické s «Večnými Hodnotami» odhalenými daným človekom, a on vojde do stavu, ktorý možno nazvať „emocionálnou sebestačnosťou“; t.j. zmizne emocionálna závislosť od vonkajších prichádzajúcich a prebiehajúcich životných okolností, a samotné emócie prestanú byť nimi podmienené. Nezmyselné emócie a emócie v rozpore so zmyslom «Večných Hodnôt» (t.j. rôzne vášne a márnosti) zmiznú, a z duše človeka sa budú do vonkajšieho sveta vylievať emócie neoddeliteľne od vyjaveného ním zmyslu *života a činnosti, znášajúce «Večné Hodnoty» dolu do každodenného života*. A hoci príde aj únava, ťažkosti a nutnosť byť nepoddajným voči rôznym ujám, no sebestačná radosť života vždy bude sprevádzať *aj rozum, aj srdce* človeka vo všetkých okolnostiach dočasného života jeho tela; dokonca za vonkajším obalom zármutkov, neodvratných v živote terajšej epochy, bude cítiť radosť bytia vždy.

No kultivovanie človekom iného režimu psychiky neprebíha bez povšimnutia mnohých naokolo a tak či onak je nimi vnímané. A Ľudský režim psychiky (alebo naň zamerané úsilie osobného rozvoja) nie vždy a nie všetkým vyhovuje. A nie vždy budú tolerantní k prejavom Ľudskosti² tí, ktorí žijú iným emocionálno-zmyslovým režimom duše, a ktorí vedome alebo podvedome predpokladajú, že všetci ostatní by mali žiť v rovnakom rozpore emócií a zmyslu «Večných Hodnôt», v ktorom takmer neustále (až na zriedkavé okamihy v ich živote) existujú oni sami³.

Práve táto nemiešateľnosť starých a nových „vôd“ aj tvorí základ možných problémov vo vzťahoch s tými ľuďmi v okolí, ktorí sú až po okraj naplnení starými „vodami“. Iste, od okolitých ľudí sa možno izolovať viac-menej efektívne aj v hmotnom svete, aj vo svete duchovnom, to však nebude prejavom Ľudskosti, o ktorú sa treba usilovať, ale stále iba prejavom antiĽudského individualizmu, analogického individualizmu mníchov, ktorí odchádzajú pred životom v spoločnosti a jej problémami a obhajujú svoje zbehnutie z bojiska hriešnosťou sveta a svojou akoby oddanosťou čistým «Večným Hodnotám»⁴.

Avšak takýto odchod zo sveta je nezlučiteľný s Ľudským režimom psychiky, pretože sám Človek musí vnášať do naozaj hriešneho sveta Ľudskosť úmerne tomu, ako, rozumejúc podstate vlastnej hriešnosti, sa sám oslobodzuje z podriadenosti a lojálnosti k nej. Pre pochopenie hriešnosti a oslobodenie sa od nej môže naozaj byť potrebné aj osamotenie, nakoľko je jedným z prostriedkov oslobodenia psychiky od prenikania do nej nadbytočných informácií, čo otvára priaznivé možnosti na usporadúvanie spôsobu myslenia a emócií počas dialógu medzi vedomou a nevedomými úrovňami psychiky. To si môže vyžadovať dokonca dlhodobejšie osamotenie, avšak každé osamotenie človeka

¹ Takt, to je časť procesu, po zavŕšení ktorého sa konkrétne mení tá-ktorá kvalita, spomedzi kontrolných parametrov procesu.

² Obzvlášť, ak je namierená k hocikomu inému z okolia, ale nie k nim osobne.

³ Často sa podobná požiadavka formuluje frázou: „Ži tak, ako všetci ostatní.“

⁴ Moslimská tradícia hovorí, že prorokovi Mohamedovi raz ukázali moslima, ktorý celý deň trávil v modlitbách.

Prorok sa spýtal: A kto mu dáva jesť?

— Brat.

Prorok povedal: Brat je lepší, ako on.

Korán hovorí, že mníšstvo je ľudský výmysel, a nie nariadenie od Boha pre tých, ktorí chcú byť obzvlášť pravdoverní. Možno je to aj jedna z príčin, kvôli ktorým je Korán ako Zvestovanie neakceptovateľný pre hierarchie kresťanských cirkví, ktoré čerpajú svoje kádre od mníchov — profesionálnych orodovníkov, utiahnutých v celách kláštorov pred životom spoločnosti.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

musí byť zavŕšené povinným návratom medzi ľuďmi, aby im bolo možné odovzdať v samote vystrádané zrníčko svojej Ľudskosti, uľahčujúc tým ich vlastnú cestu k nej.

O vyriešení medziľudských problémov v neochvejnej počestnosti sa na jednom mieste v Koráne píše takto:

«Dobré a zlé nie sú si rovné. Odkláňaj <zlo> tým, čo je lepšie, a hľa — ten, s ktorým si v nepriateľstve, bude ako vrelý priateľ. No, nie je to darované nikomu, okrem držiteľa veľkého požehnania¹. A ak na teba zostupuje akékoľvek satanovo mámenie, tak pros o pomoc Boha, — veď On počuje a je múdry!» — Korán, 41:34 — 36.

Preto *potenciálne vznikajúce* problémy s okolitými ľuďmi je lepšie trpezlivo zniesť. Hovorí sa o tom aj u Marka, 8:34 — 38; o tom istom je aj ruské príslovie «trpezlivosť a práca všetko zdolajú».

A všetko povedané o trpezlivosti² — nie je prikázaním k masochizmu³, pretože vďaka trpezlivosti čínorodých ľudí — v ich ozmyslenej cieľavedomosti — zostupuje na Svet s ich pomocou Najvyššie dobro pre všetkých a každého⁴. Z tohto dôvodu vstúpenie na cestu k Ľudskosti vylučuje uzavretosť v bezproblémovom individualizme, vcelku *lahko dosiahnuteľného jednoduchým pretrhnutím sociálnych väzieb a „odchodom do seba“*.

No keďže problémy vo vzťahoch s okolitými ľuďmi v procese zmeny režimu svojej psychiky sú neodvratné, a trpieť ich neobmedzene dlho, bez zmyslu a cieľa, človek počas svojho ohraničeného života nemôže, tak to privádza k nevyhnutnosti vedieť riešiť konflikty a problémy nie cestou úteku pred nimi, nie cestou potlačenia a odstránenia ich vonkajších nositeľov, ale cestou prechodu oboch strán konfliktu na novú kvalitatívne inú úroveň chápania sveta, mravnosti a etiky každej zo strán, pri ktorých, po prvé, ich predošlé konflikty strácajú význam pre ich ďalšiu spoločnú budúcnosť, a po druhé, nové rozpory toho istého charakteru sa stávajú nemožnými: t.j. je potrebné vedieť úprimne a trpezlivo odstraňovať zlo tým, čo je lepšie.

Bez ohľadu na problematiku dnešnej spoločnosti, bez ohľadu na prevahu neľudského režimu psychiky v nej, úmyselná agresivita, a o to viac taká, v základe ktorej by ležala vedomá dlhodobá stratégia, zameraná proti komukoľvek osobne je pomerne zriedkavý jav. A z toho dôvodu prevažná väčšina konfliktov a prejavov vzájomnej neznášanlivosti medzi ľuďmi sú v podstate *nedorozumeniami* s rôznou hĺbkou a váhou, spôsobenými neusporiadanosťou a nedisciplinovanosťou psychiky a predovšetkým roztržitosťou rozumu u väčšiny jednotlivcov. Jazyk je v danom prípade presný: psychologickou príčinou je rozdielne ozmyslenie *účastníkmi konfliktu-nedorozumenia na rôznych úrovniach psychiky každého z nich* toho, čo sa v živote odohralo a toho, čo sa ešte neodohralo, no následky čoho už jasne možno rozpoznať v budúcnosti.

A tak samotný jazyk poskytuje nápovedu k vybudovaniu bezkonfliktných vzťahov medzi tými, ktorí sa snažia v sebe prekonať zvierací režim psychiky alebo režim psychiky zombi a byť Človekom, ktorý pomáha okolitým ľuďom na spoločnej ceste k Ľudskosti: neustále sa DOROZUMIEVAŤ, aby

¹ „Pomôž si človeče, aj Boh ti pomôže“ — Boh pomáha aktívnym, nie pasívnym ľuďom. Preto požehnanie (Božia pomoc) je odrazom toho, že robíme veci správne. — pozn. prekl.

² Slová „trpezlivosť“ a „trpieť“ majú spoločný koreň a niekedy sú stranami rovnakej mince. Najviac to pozorovať pri práci, ktorá si vyžaduje silu vôle a trpezlivosť — snaha znížiť hmotnosť; snaha zmeniť svoje charakterové vlastnosti; snaha zbaviť sa zlovykov fajčenia, pitia; snaha urovnať komplikované vzťahy. Tieto veci nejdú bez silnej vôle, dávky sebazaprenia a vytrvalosti. Pracujeme na dosiahnutí cieľu, sme trpezliví, a dočasne aj kvôli tomu trpíme. No ten výsledok stojí za to. — pozn. prekl.

³ Propagandou takejto zvrátenej trpezlivosti voči všetko-si-dovoľovaniu zo strany okolia ako normy spolunažívania v davo-„elitárnej“ spoločnosti stádovo-„paviánieho“ typu — sa zaoberajú kresťanské cirkvi, odstraňujúc zo života všetko to, čomu učil Kristus. Kristus učil tomu, čo aj Korán: «Odstraňuj zlo tým, čo je lepšie». A práve toto pravidlo sprevádza prikázanie trpezlivosti, škodlivé samo osebe v prípade, ak sa nepriloží k nej úsilie o odstránenie zla tým, čo je lepšie v zmysle «Večných Hodnôt».

⁴ Návaly vášní, ako prejav podriadenosti psychiky okamžitým nutkaniám inštinktov a zvykov, prinášajú len problémy, a to napriek tomu, že básnici ich ospevujú, pripisujúc im nejakú ušľachtilosť a vyššie zámery, ktoré len mimoriadne zriedkavo ladia so spôsobilosťou robiť dobro.

Ako sa menia ľudia...

nevznikali *nedorozumenia*, odrážajúce sa vo vzájomnej neznášanlivosti prerastajúcej do otvorených konfliktov¹.

To neznamená, že «ak nie dverami, tak oknom» treba oponentovi nanútiť svoj názor, tak či onak preprogramujúc jeho psychiku alebo potlačiac jeho vôľu k činnosti; alebo utíšiť oponenta a uspať jeho aktívnu konfrontáciu, povediac mu, že má nepochybne pravdu, a sám zostať pri svojom nezmenenom názore a naďalej pred ním skryto viesť činnosť minulého charakteru.

«Dorozumievať» v danom prípade označuje: *neustále odhaľovať mravné, svetonázorové príčiny, osobitosti vnímania sveta a myslenia (ako procesu), vo výsledku ktorých rôzni ľudia v jedných a tých istých situáciách, na základe akoby jednej a tej istej informácie prichádzajú k vzájomne sa vylučujúcim názorom (na rôznych úrovniach ich psychiky), čo je základom vnútornej konfliktnosti psychiky jednotlivcov a prejavuje sa v ich správaní ako „boj so samým sebou“, tak aj konflikty-nedorozumenia medzi nimi.*

Otázka je len v tom, ako a na akom základe sa «dorozumievať», o to viac, že dnešná kultúra, rodina a škola neučia od detstva ľudí, ako budovať vzájomné vzťahy s tým, aby v nich nevznikali konflikty, a tie čo vzniknú, aby rýchlo strácali svoj význam a končili sa súladom. No ani o tomto nemožno povedať principiálne nič nového: oddávna je známe príslovie *«jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie»*.

Avšak klasická psychológia *spoločnosti individualistov* obchádza mlčaním otázku, prečo sú dva rozumy lepšie ako jeden? prečo tri rozumy nie sú lepšie ako dva? a prečo, hoci «Boh trojicu ľúbi», tak predsa len «tretí je navyše» a nielen vo vzťahoch medzi mužom a ženou? A hoci prastaré pozorovanie tvrdí, že *«jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie»*, no keďže mlčí prečo práve presne dva rozumy sú lepšie, než jeden individuálny rozum, tak to bude treba pochopiť samostatne.

Kvôli tomu si bude treba spomenúť nato, ako sa rôzne spoločnosti v rôznych historických epochách stavali k otázke budovania spoločensky dôležitých vládnych štruktúr. Možno dodať, že v rôznych spoločnostiach sa štruktúry budovali na vzájomne sa vylučujúcich princípoch.

Spoločnosti, v ktorých zvýšenú pozornosť udeľovali prijatiu rozhodnutia metódou hlasovania, sa postarali o nepárny počet účastníkov, ak aj nie v každom z možných hlasujúcich „výborov“, tak aspoň v tých najvýznamnejších z nich, aby si tak automaticky zabezpečili prijatie akéhokoľvek² rozhodnutia väčšinou s rozdielom minimálne o jeden hlas. Jedným z najznámejších príkladov bol triumvirát³ v histórii Starovekého Ríma; či rôzne dnešné „trojstranné“ komisie atď.

No v histórii možno vidieť aj spoločnosti, ktoré budovali svoje vládne štruktúry tak, aby jednoznačne vylúčili možnosť prijatia rozhodnutia väčšinou o jeden hlas, či už hlas monarchu, alebo hlas jedného z účastníkov stáleho alebo dočasného „výboru“, odetého do rôznych právomocí.

Takto v starovekej Sparte existovali dvaja králi; na čele gréckeho vojska stáli — napriek princípu vlády jedného — dvaja rovnoprávni stratégovia súčasne, hoci v niektorých periódach velili „na služby“, striedajúc sa navzájom, a v bojovej situácii plnosť jednotného velenia na seba preberal jeden z nich; Ježiš posielal apoštolov hlásať vo dvojiciach, ako o tom hovorí Nový Závät (Marek, 6:7);

¹ Hoci je to všeobecne jasná banálnosť (pri pohľade zo strany), jednako na vedomú úroveň väčšiny účastníkov medziľudských konfliktov našich dní sa z hlbín ich duše prenáša motivácia ich zúčastnenia v konflikte, ktorá sa podobá tej známej z televízneho stvárnenia „Troch mušketierov“ s obsadením M.Bojarského:

— A vy sa prečo bijete, Portos?

— Ja sa bijem, pretože... sa bijem!!!

Portos bol hrdý aj na bitky, aj na svoje objasnenie ich príčin i cieľov, no sám sa vymotať z ich radu nebol schopný. A.Dumas sa, podľa všetkého, unavil jeho tuposťou, a nakoniec «po niekoľkých rôčkoch» sa ho zbavil, privaliac ho počas ďalšej bitky ťažkým kameňom, spod ktorého sa Portos nevládal vyškriabať, a ktorý sa stal jeho náhrobnou doskou. Iste, tí čo si želajú, môžu ísť cestou Portosa... ale môžu považovať aj o „banálnostiach“ nie pri pohľade zo strany, ale v ich vlastnom živote.

² Nie je zaručené, že rozhodnutie, ktoré bolo prijaté automatickou systémovou väčšinou s prevahou o jeden hlas, bude práve tým najlepším.

³ Rimania v staroveku si nemysleli, že «tretí je navyše» a „uvažovali v trojici“. «Triumvirát (lat. triumviratus, od tres, genit.: trium — troch a vir — muž). v St. Ríme: 1) — kolégium z troch osôb, určené alebo volené na špeciálne ciele; 2) v období občianskej vojny v 1. st. pred n.l. spojenectvá vplyvných politických činiteľov a vojvodcov, ktoré vznikali s cieľom uzurpácie štátnej moci», — VSE, vyd. 3, zv. 26, str. 225 zostručené.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Albert Réville v knihe „Ježiš Nazaretský“¹ špeciálne obracia pozornosť na fakt, že aj na čele Veľkej Synagógy starovekej Judey približne po r. 230 pred. n.l. stáli rabíni po dvoch, jednako on, ako nositeľ individualistického svetonázoru, nedokázal nájsť uspokojivé objasnenie pre tento fakt, ktorý vyvolal jeho údiv.

No vyššie žrečstvo starovekého Egypta stálo osamote a v organizácii svojej činnosti spájalo oba princípy: nepárny aj páry. V období pred odchodom židov z Egypta sa skladalo z desiatky vyššie zasvätených Severu a desiatky vyššie zasvätených Juhu², a každá desiatka mala na svojom čele jedenásteho žreca, svojho prvohierarchu a vodcu.

To jest, každý vodca desiatky v prípade hlasovania v rámci nej³, podľa svojho chápania, ako najvyšší zo zasvätených (*t.j. najviac znalý v zostave jedenástky*), podporoval jeden z dvoch názorov, medzi ktoré sa mohli rovnomerne rozdeliť hlasy jeho podriadených žrecov desiatky, ktorí vedeli menej než on podľa podmienok vybudovanej hierarchie. Toto zaisťovalo nevyhnutné prijatie určitého rozhodnutia v každej z otázok každého družstva ako celku, či na Severe, či na Juhu, nezávisle od toho, ako sa názorovo rozchádzala desiatka podriadená svojmu prvohierarchovi.

No, ak obe družstvá pracovali spoločne, tak situácia pri „hlasovaní“, v ktorej sa názory rozdelili na 11 — «za», a 11 — «proti», nielenže nebola jednoznačne vylúčená, ale bola štatisticky naprogramovaná samotnými princípmi štruktúry tohto systému, pretože najvyšší zasvätení hierarchovia (*na čele každej desiatky*) boli rovnoprávni a ich názory mali rovnakú autoritu pre všetkých ostatných.

Ak sa hlasy (*dokonca ani nie oboch družstiev vcelku, ale len ich prvohierarchov*) rozdelili rovnomerne medzi dvomi navzájom sa vylučujúcimi názormi ohľadom tej istej otázky, tak rovnoprávnosť vedúcich družstiev ich stavala do situácie, v ktorej boli povinný vo dvojici dospieť k spoločnému jednotnému názoru.

Inými slovami, najvyššia mocenská štruktúra starovekého Egyptu bola matematicky opísaná vcelku osobitým vzorcom:

$$2 \times (1 + 10)$$

Áno, ľahko si možno predstaviť, že dvojica najvyšších žrecov sa mohla spolu dohodnúť, že si hodia žreb, a podľa toho ako dopadne žreb, také príjmu rozhodnutie. Takýto prístup k riešeniu úlohy odstránenia neurčitosti v prijatí rozhodnutia (*v prípade, ak sa hlasy rovnomerne rozdelia medzi dvomi protichodnými variantmi*) je pochopiteľný a prijateľný pre drvivú väčšinu milovníkov «hlasovacích zariadení». A vytvorenie mnohými z nich hlasovania na princípe nepárnosti počtu účastníkov plní úlohu práve takéhoto žrebovania, pretože málokto vie dopredu predvídať, ako presne sa rozdelia hlasy pri synchronnom hlasovaní skupiny, a na koho strane sa ocitne jediný rozhodujúci hlas.

A hoci podľa vysloveného predpokladu sa vodcovia desiatok aj mohli medzi sebou dohodnúť, že si hodia žreb, no bolo by to z ich strany porušením systémotvorných pravidiel ich pracovnej štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ », ktorú zámerné vytvorili a udržiavali v nadväznosti pokolení takou, aby tá štatisticky naprogramovane pripúšťala možnosť rozdelenia hlasov rovnomerne medzi dvomi protichodnými názormi v jednej a tej istej *konkrétnej* otázke.

Inými slovami, hoci prvohierarchovia, stojaci na čele desiatok najvyššieho žrečstva, zjavne neboli hlúpejšími od dnešných demokratizátorov a ľahko sa mohli dovŕtiť, že takáto nemožnosť prijatia konkrétneho rozhodnutia pri rovnakom počte hlasov «za» i «proti» sa dá ľahko odstrániť

¹ 1. zväzok, str. 72 vydanie SPb, r. 1909: Okolo r. 230 pred n.l. na čele Veľkej Synagógy stál Antigon zo Sicho. «Po tomto Antigonovi, ľudia stojaci na čele rabínskeho učenia Z NEZNÁMEJ PRE NÁS PRÍČINY (zvýraznené nami v citáte), nasledujú po dvoch. Najpravdepodobnejšie je asi to, že tento dualizmus označuje nezhodu v pohľadoch a tendenciách, ktorá však nedospela do rozkolu».

No prečo «nezhoda v pohľadoch a tendenciách» nedospela do rozkolu, je vlastne to najhlavnejšie, čo ostalo mimo chápanie A.Révilla.

² Egypt v časoch faraónov sa skladal z dvoch území: Severu a Juhu, zjednotených pod jednou korunou faraóna. Obe desiatky aj vedúci každého z družstiev najvyššieho žrečstva dohromady v systéme mocenských vzťahov Egypta reálne stáli hierarchicky vyššie než faraón, hoci v spoločnosti bol podporovaný kult osobnosti faraóna, a nie žrečstva, a faraón zvyčajne disponoval dostatočne vysokým stupňom zasvätenia.

³ V prípade, ak prvohierarcha niečo také dopustil, a neprijímal rozhodnutie samostatne.

jednoduchým žrebovaním alebo nepárnosťou počtu účastníkov, avšak oni chápali okrem toho aj čosi iné: že lepšie je to nerobiť. A konkrétne to, že riešenie otázky je skutočne lepšie nenechávať na nevyspytateľnú náhodu, a v mnohých prípadoch sa nespoliehať ani na väčšinu hlasov¹, čo nechápu naivní priaznivci «hlasovacích zariadení»; ale tiež priaznivci monarchie, dbajúci o automatické nevyhnutné prijatie rozhodnutia v ľubovoľnej otázke s prevahou minimálne o jeden hlas pri nepárnom počte účastníkov hlasujúceho „výboru“.

Pod týmto špecifikom usporiadania pracovnej žrečeskej štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ » sa myslí, že pri nezhode názorov dvoch rovnoprávných prvohierarchov v jednej a tej istej otázke, sa oni obaja museli stať účastníkmi nejakého iného procesu vypracovania a prijatia rozhodnutia, ktoré vedome vylučovalo možnosť nevyspytateľnej náhody vo výsledku žrebovania, a tiež jediného rozhodujúceho hlasu. Je to jediné rozumné vysvetlenie takejto systemovo vyjadrenej averzie najvyšších hierarchov Egypta k prijatiu rozhodnutia na základe nevyspytateľnosti náhodného výsledku žrebovania, ako aj vo výsledku nevyspytateľnosti náhodnej prevahy o jeden hlas.

A ak pracovná štruktúra « $2 \times (1 + 10)$ » existovala v priebehu storočí bez roztržiek medzi prvohierarchami jej vetiev a nebola zamenená štruktúrou vyjadrujúcou princíp nepárnosti, tak to znamená, že prvohierarchovia skutočne vedeli zaistiť funkčnosť systému na základe princípu «*jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie*»² a opodstatnene, účelne vybrať z dvoch protichodných názorov ten najlepší, alebo vypracovať tretí názor, prevyšujúci oba predošlé, navzájom sa vylučujúce.

Inými slovami, oni šikovne realizovali tandemový princíp vo svojej intelektuálnej i celkovej psychickej činnosti, ktorý od nich³ prebrali aj rabíni Veľkej Synagógy v staroveku, čo vyvolalo údiv a nepochopenie A.Révilla ich preferovaním párovitosti, bez akýchkoľvek zreteľných homosexuálnych príčin, čím by možno všetko vysvetlili freudisti.

Avšak v spoločnosti, v ktorej panuje *takmer všeobecná gramotnosť, no neochota a neschopnosť myslieť*, a v ktorej žijeme i my, i čitatelia tejto knihy, je jednou z najľahších vecí — napísať, alebo prečítať si slová «*intelektuálna činnosť na základe tandemového princípu*». Avšak praktické pochopenie týchto slov, a tým skôr realizácia vo svojom živote toho, na čo poukazujú, je oveľa ťažšie, než iba napísanie alebo prečítanie slov.

Prvé, čo môže čitateľovi prísť na um, je spomienka na tandemový bicykel, na ktorom sú dva páry pedálov spojené spoločnou hnacou reťazou, a dvaja cyklisti ich krúčia naraz a synchronizovane. Tí, ktorí tandemový bicykel nielen videli, ale si na ňom aj zajazdili (*nie sami, ale vo dvojici*) si určite zapamätali ľahkosť jazdy v porovnaní s bicyklom pre jedného, ktorá vznikla vďaka tomu, že na tandemovom bicykli je odpor pri jazde len o trochu vyšší, než na bicykli pre jedného, ale hnacia energetická zabezpečenosť je približne dvojnásobná. Tiež si iste pamätáte aj na to, že ak váš partner v tandeme vypadol z rytmu alebo len naprázdno hýbal nohami, aby nestratil tempo, v ktorom ste vy tlačili do pedálov zo všetkých síl, bolo to pre vás menej príjemné, ako viezť spolucestujúceho na bicykli pre jednu osobu.

Približne ako v cyklistike, sa má aj vec s tandemovým princípom vo sfére intelektuálnej činnosti: ak dvojica v tandeme našla cestu pre *spojenie*⁴ svojich osobných možností, tak efektívnosť tandemu prevyšuje individuálne možnosti každého z účastníkov, a výhody tandemového princípu «*jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie*» u tých, ktorí ho dokázali zrealizovať, sú očividné a nesporné; no ak sa dvojica pri pokuse vytvoriť tandem *nevie spojiť*, tak ten z nich, koho osobná duchovná kultúra (v zmysle časti IV aktuálnej práce) je vyvinutejšia, bude musieť sám cez „oblasť životných prekážok“ ťahať aj svojho partnera, aj všetky tandemové výtvary, a toto môže byť v niektorých situáciách nad

¹ Môže sa v ňom odraziť mylný názor dominujúci v spoločnosti, riadiť sa ktorým by bolo pre spoločnosť škodlivé, tým viac v krízových situáciách.

² Vo vzťahu k mechanizmu hlasovania to znamená, že rozum každého z jeho účastníkov je — dobre, ale dva rozumy jeho vedúcich — sú lepšie, než hociktorý individuálny rozum tvoriaci súčasť celého mechanizmu.

³ Cez perifériu egyptského žrečestva (sprevádzajúceho Mojžiša), ktoré sa napokon usadilo v rode levitov.

⁴ Ruské slovo „sočetanie“ (spojenie, zlúčenie, zladenie) je tu veľmi presné: tandem, v rade prirodzených čísel, tvorí prvý «čet» (pár), ktorý predstavujú dve jednotky-«nečet» (nepár), ktoré sa párujú navzájom (*rovnakými hodnotami, t.j. dve čísla s nerovnakou hodnotou nemôžu tvoriť efektívny tandem * Číslo 11 je v rade prirodzených čísel prvý tandemový rovnocenný pár *).

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

jeho vlastné sily, dokonca i vtedy, keď jeho *individuálne* možnosti by mu umožnili relatívne ľahko prejsť celou „oblasťou prekážok“ osamote.

Avšak, tandemový princíp intelektuálnej činnosti má aj svoje špecifikum: na rozdiel od cyklistiky, kde tandem (*na ktorý si možno vysadnúť a popredbiehať individuálnych cyklistov*) je vyslovene viditeľný a hmatateľný, tak všetky pozitívne tandemové efekty pri intelektuálnej činnosti vznikajú a prejavujú sa len v prípade zladenosti oboch účastníkov¹. Tá môže existovať už od počiatku, a v takomto prípade sa tandem formuje „sám od seba“ bez akéhokoľvek zámerného úsilia z ich strany, a z toho dôvodu môže zostať aj «neviditeľným» pre ich vedomie pohrúžené do iných problémov, pracujúc v oblasti ich nevedomej psychickej činnosti. Ak prvopočiatková zladenosť nie je, a ľudia netušia o možnosti dosiahnuť vo svojej činnosti tandemový efekt, tak ani nevyvíjajú cieľavedomé úsilie k tomu, aby si zmenou svojho vzťahu k sebe a okoliu zaistili tandemovú zladenosť.

Toto sú dve príčiny, kvôli ktorým tandemový princíp *«jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie»* zostal nepreskúmaný rôznymi druhmi psychologických škôl: ak bol zrealizovaný, potom k nemu *niet čo povedať*, pretože on samotný nie je cieľom, ale len prostriedkom na dosiahnutie nejakých iných cieľov; ak zrealizovaný nebol, potom *niet o čom hovoriť, lebo chýba predmet rozhovoru*. My mu však udeľujeme vysokú pozornosť práve preto, lebo je *blízkym cieľom*, ktorý sa po jeho dosiahnutí stane nástrojom realizácie iných, dôležitejších cieľov.

Hoci už najvyšší hierarchovia Starovekého Egypta sa vo svojej činnosti opierali o tandemový princíp, no metódy výučby intelektuálnej činnosti na jeho základe v systéme zasvätení Starovekého Egyptu buď neboli viditeľné (*podľa nášho chápania zákonov uchovania a šírenia informácií v spoločnosti je táto možnosť pravdepodobnejšia*²); alebo viditeľné metódy boli majetkom výlučne najvyšších zasvätených (*toto je podľa nášho názoru menej pravdepodobné, pretože niekto by zanechal, ak aj nie priame poukázania na ne, tak alegorické, a také nie sú známe*).

V prospech povedaného v predchádzajúcom odseku hovoria aj tie historické okolnosti, v ktorých Staroveký Egypt prestal byť sám sebou, degradoval a „sám od seba“ odišiel z historickej scény. Stalo sa tak vo výsledku toho, že konceptuálne mocná štruktúra najvyšších zasvätených Egypta « $2 \times (1 + 10)$ », stojaca celé stáročia nad faraónom a štátnosťou, opustila Egypt v časoch Mojžiša spolu so služobníkmi Amona, keď v období egyptského zajatia prenikli do prostredia starovekých židov. Ako Egypt faraónov následne po tomto uvadol, je pomerne široko známe, hoci tento proces vädnutia historici vôbec nespájajú so zmiznutím žrečeskej pracovnej štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ »³.

V doslove I.Kacnelsona k románu B.Prusa „Faraón“⁴ sa píše, že v egyptskom staroveku existoval historicky reálny vrchný žrec Amona v Tébach — Herihor, ktorý sa zmocnil egyptského trónu,

¹ Efektívny tandem predpokladá rovnocennosť oboch partnerov aj na intelektuálnej úrovni, mravnej úrovni, a aj vôľa oboch by sa mala prejavovať v schopnosti pracovať synchronizovane, a nie dominovať jeden nad druhým. Iba tak dvojica rovnocenných má potenciál znásobiť svoje individuálne schopnosti v tandeme. – pozn. prekl.

² Dost' ťažko sa rozpráva o niečom, pre čo v kultúre neexistujú «slová».

³ Samotná Kleopatra, možno ani nie hlúpa, no samolúbo sa hrajúca s mužskými pohlavnými inštinktmí, ktorej kraľovanie sa skončilo samovraždou a pripojením Egypta k Rímu ako provincie, zameniť túto štruktúru nemohla. No Kleopatra bola poslednou z radu egyptských monarchov, vládnuccich bez ochranej starostlivosti štruktúry najvyšších znacharov, ktorí opustili Egypt. Na obdobie jej panovania len pripadlo završenie procesu, ktorý sa začal oveľa skorej, a ktorému ona čeliť nemohla, pretože išlo o dlhodobý proces, nedostupný vnímaniu a chápaniu vrtošivo zmyselnému rozumu kráľovnej a jej okolia.

⁴ Tento román, ktorý vyšiel na svetlo sveta v r. 1895, a ktorý mal v Rusku po r. 1985 mnoho reedícií, je jedným z mála umeleckých stvárnení, v ktorom sú procesy spoločenského samoriadenia v štáte opísané v umeleckých obrazoch v ich spojitosti s procesom samoriadenia globálnej civilizácie. Osobitný význam románu spočíva v tom, že autor správne uvidel a opísal v tomto procese samoriadenia davo-„elitárnej“ spoločnosti funkčnú váhu rôznych (*stabilných pri zmene pokolení*) spoločenských skupín a úradných osôb v štruktúrach štátnej i neštátnej moci.

Ak v románe vyčleníme riadiacu zložku námetu, oslobodiac ju od druhoradých faktov dodávajúcich rozprávaniu pútavosť a dojímavosť, tak treba obrátiť pozornosť na nasledovný systém vzťahov:

- roľníctvo a remeselníci, t.j. produktívne pracujúce národné masy, mimo sféru ich profesionalizmu v spoločenskom zjednotení práce, boli v plnej závislosti od činnosti úradníckeho korpusu, zosobňujúceho štátny aparát v regiónoch (scéna „živých obrazov“ v chráme);
- celá úradnícka periféria v regiónoch a v oblastiach (v armáde), hoc aj počtom prevyšovala centrálny aparát – faraónov dvor, napriek tomu nebola schopná samostatne čeliť politike centra a bola na ňom plne závislá;

Ako sa menia ľudia...

odstrániac Ramzesa XII¹, historicky reálneho posledného faraóna 20. dynastie (čo poslúžilo B.Prusovi ako reálna osnova pre námet jeho románu). V tomto období sa Egypt rozpadol na dve časti, a v konečnom dôsledku sa stal korisťou cudzozemcov, úmerne tomu, ako vlastné výmysly a nevzdelanosť „elity“ a nominálneho „žrečestva“, degradujúceho do úrovne nerestami ovládaného znacharstva, priviedla k progresívnemu úpadku kvality riadenia, ktoré sa aj zakončilo o niekoľko storočí pri Kleopatre konečným krachom staroegyptskej kultúry a štátnosti.

I.Kancelson, ako aj mnohí iní, neobracajú pozornosť na ten fakt, že tieto reálne udalosti krachu 20. dynastie a príchod na trón vrchného znachara (ako faraóna) sa udiali PO ODCHODE ŽIDOV z Egypta, známeho z Biblie. T.j. po tom, čo Egypt už vytvoril globálnu doktrínu zotročenia všetkých na základe úžernickej tyranie židovských klanov, pod kontrolou následníkov hierarchie egyptského Amona (vo všeobecnosti biblického, a v konkrétnosti cirkevno-“pravoslávneho“ Amina, Amena, A.Mena).

- kľúčová scéna románu — epizóda národnej vzbury, ktorú znacharstvo synchronizovalo so slnečným zatmením. Tá ukazuje, že aj centrálny aparát, na čele so svojim nominálnym faraónom, bol ohrozený v akcieschopnosti činnosťou hierarchie egyptského znacharstva (zvyčajne nazývaného «žrečestvom»), pretože administratívna „elita“ nebola schopná vo svojom videní sveta odlišiť (a zmysluplne si osvojiť) informáciu dôležitú pre riadenie od hlúposti: na to sú jej potrebné konzultácie znacharov, čo znacharom umožňuje manipulovať rôznymi vrstvami spoločnosti pomocou konzultačných dávok;
- no ukazuje sa, že ani samotná hierarchia znacharov Egypta nie je slobodná vo svojich činoch, a uznávajúc prvenstvo Babylonskej hierarchie znacharov bola vynútená súhlasiť s jej vyslancom a kardinálne zmeniť politiku Egypta. Dobromyseľný faraón toto vníma ako záškodníctvo a vlastizradu, nakoľko on nepatrí medzi vyšších zasvätených, ktorí ako verní prívrženci hierarchickej disciplíny neboli v práve vysvetliť mu celý prúd príčinnno-následkových podmieneností pri ich konzultatívnej činnosti voči štátnemu aparátu.

T.j. systém vzťahov: «nadštátne znacharstvo → znacharské klany v štáte → „elitárny“ aparát štátneho riadenia → produktívne pracujúce národné masy» je ukázaný správne podľa podstaty ich možností a podstaty ich činnosti v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Ak urobíme paralelu so súčasnosťou, tak sa zmenilo len jedno: znacharstvo vnútroštátne a znacharstvo globálne — nekonajú v spoločnosti až tak otvorene, ako tomu bolo v Egypte, a ako je to ukázané B.Prusom v románe.

Znacharstvo sa zamaskovalo pod iné sociálne skupiny, pričom v biblickej civilizácii vládnuce nadštátne znacharstvo a jeho miestna periféria sa stotožnili s „elitou“ (odtiaľto pramení aj stotožnenie cirkevného činovníka K.P.Pobedonosceva, mravne aj svetonázorovo potlačeného Bibliou, s najvyšším žrecom, ktoré sa udialo v kruhoch ruskej inteligencie, keď bol vydaný román začiatkom panovania Nikolaja II.; ide o to, že žrečestvo sa od davu oddeľovalo kultom, no samotné nebolo potlačené autoritou kultu); a vnútroštátne znacharstvo, ktoré sa nezapredalo nadštátnemu globálnemu a nebolo ním potlačené svetonázorovo, bolo vytiesnené zo sféry riadenia života spoločnosti a konzultovania štátneho aparátu do oblasti „liečiteľstva“ a praktickej ľudovej mágie, hoci časom sa znova aktivovalo aj v politike cez „rádové“ ľudové štruktúry.

Spolu s týmto treba ešte poznamenať, že aj B.Prus — produkt biblickej kultúry a možno aj z nejakých vlastných príčin, prispel svojou trochou do ochrany jej stability. Prejavilo sa to v románe v zobrazení židovsko-úžernickej témy.

- Úžerníctvo, podľa námetu románu dusiace Egypt, bolo „zvalené“ na Feničanov, ktorí zmizli z historickej scény a chýbajú aj v našej súčasnosti ako živá národná kultúra.
- Sára, zaľúbená do mladého faraóna, ktorý vstúpil do konfliktu s vyšším žrečestvom, a jej syn žid-následník egyptského trónu, boli označené ako nevinné obeť despotizmu znacharskej hierarchie. Niečo podobné sa odohralo aj v mladosti u Nikolaja II: zaľúbená židovka tam bola, no včas zasiahla tretia strana a k civilnému alebo cirkevnému sobášu a židovskému kandidátovi na trón vec nedospela.

Zlému a despotickému znacharstvu Egypta je mimochodom v románe postavený do protikladu Mojžiš, ktorý je postavou žreca charakterizovaný ako «žrec-odpadlík», porušujúci klanovú disciplínu hierarchie, v dôsledku čoho si Sára na rieke verejne pospevuje posvätnú pieseň, v ktorej sa ospevuje Jediný Najvyšší Boh.

Toto poznanie bolo v Egypte údelom vyšších zasvätených, skryté v chrámoch, a nespadlo do národnej propagandy, pretože viedlo k likvidácii zemskej hierarchie znacharstva kvôli nepotrebnosti v tej kultúre, ku ktorej vyzval Mojžiš (viď prácu VP ZSSR „Sinajský «pochod»,„, ktorá je v širšej Informačnej báze súčasťou zborníku „Intelektuálna pozícia“, No 2, r. 1997).

No naznačiac túto pravdu, B.Prus nezacitoval Biblickú sociologickú doktrínu, podľa ktorej nie je úžernická moc nad štátmi a národmi údelom Feničanov, odídených z historickej scény, ale údelom historicky reálneho a súčasného B.Prusovi aj nám židovstva, predkovia ktorého odmietli misiu osvietenia všetkých národov pravou religiou, ktorá im bola ponúknutá cez Mojžiša, aby aj sami zostali ochránení pred despotizmom egyptskej hierarchie, ktorá si vyvolila židovstvo ako nástroj realizácie svetovej nadvlády.

Tým samotným, nezávisle od zámerov B.Prusa, sa táto doktrína úžernického parazitizmu v zamlčaní stotožnila s učením Mojžiša, proroka Najvyššieho Boha, k čomu neexistujú žiadne náboženské a historické dôvody. A súcitný postoj čitateľa k nevinne zomrelej Säre a jej synovi sa tiež v zamlčaní má rozšíriť aj na celú židovskú diaspóru, realizujúcu túto doktrínu úžernickej tyranie v priebehu histórie.

¹ Podľa súčasnej chronológie a značenia ide pravdepodobne o Ramzesa XI. — pozn. prekl.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

Po začiatku tejto agresie metódou „kultúrnej spolupráce“, globálnemu znacharstvu, ktoré prikázaniami úžerníctva a rasizmu prekrútilo Zvestovanie dané cez Mojžiša, začala kultúra Egypta ako štátneho útvaru prekážať. S cieľom zabezpečenia princípu «oba konce do vody»¹, bol majiteľmi hierarchie v osobách jej najvyšších zasvätencom porušený princíp vypracovania rozhodnutia jej dvomi paralelnými a rovnoprávnymi vetvami « $2 \times (1 + 10)$ ». Tým samotným sa historicky reálnemu Herihorovi naskytla možnosť stať sa jediným akcieschopným prvohierarchom toho stupňa znacharstva, ktoré obišli stranou pri zasvätení do globálnych plánov, aby sa to, zostávajúc v Egypte, nemotalo pod nohami kandidátov na neobmedzenú svetovládu.

Možno pre nechápanie podstaty a efektívnosti *tandemového princípu vypracovania riešenia a jednoty pri jeho realizácii v živote* (toto ležalo na faraónovi a hierarchii úradníkov), pre nezasvätenosť do účelnosti budovania *systemu riadenia Egypta z pokolenia na pokolenie*, v moci ktorého Egypt žil počas niekoľkých tisícročí — sa reálny Herihor (*svojimi mravnými ideálmi i videním sveta — individualista*) sám upol k individuálnej vyššej štátnej moci a zaujal funkciu faraóna. Toto mu bolo umožnené žrečeským *neformálnym* systémom « $2 \times (1 + 10)$ » (*smerujúcim k neobmedzenej globálnej vnútrosociálnej moci*) preto, lebo už viac nepotreboval, aby mocenské štruktúry Egypta svojimi možnosťami prevyšovali mocenské štruktúry ostatných štátov. Z pohľadu *neformálnej* štruktúry « $2 \times (1 + 10)$ », z ktorej sa stala nadštátna a medzinárodná, všetky štáty mali voči nej zaostávať v efektívnosti mocenských štruktúr, a ich kultúry mali byť v tomto zmysle unifikované. V Egypte prechod k monarchii, v ktorej monarcha stojí v systéme spoločenskej hierarchie nad služobníkmi kultu, stále nazývaných «žrečestvom», riešil práve túto úlohu. Znamenalo to stratu stability systému spoločenského samoriadenia staroegyptského regionálneho davo-„elitarizmu“, systému ktorý dovtedy podporoval život egyptskej regionálnej civilizácie počas viac ako 2000 rokov, a vyviedol ju dokonca z vojenských a sociálnych katastrof (katastrof riadenia) bez straty svojrázu jej kultúry.

Takto staroegyptský žrečeský systém « $2 \times (1 + 10)$ » — vďaka tandemovému princípu dokonalejší a bezchybnejší pri vypracovávaní rozhodnutí, než „nepárne“ systémy — prestal vládnuť nad samovládou jeho kráľov a nejaký čas existoval v skrytej forme v prostredí židov. Neskôr sa prejavil otvorene svojou vrchnou časťou v osobe dvoch najvyšších rabínov stojacich na čele Veľkej Synagogy v staroveku približne od r. 230 pred n.l. celú dobu, až kým Staroveká Judea tiež nebola po prvom príchode Krista nútená si zahrať staroegyptskú „hru“ «oba konce-začiatky do vôd Léthy».

A to je zhruba aj všetko, čo možno odhaliť zo všeobecne známej histórie o úlohe tandemového princípu v minulosti. Predtým, než prejdeme k analýze jeho možností v súčasnosti a v perspektíve, treba poznamenať, že psychika predstaviteľov starovekého žrečestva, konajúcich na základe tandemového princípu, sa zjavne odlišovala od psychiky druhej časti zasvätených, ľudí podobných Herihorovi, ktorý uprednostnil realizovať riadenie na základe individuálnych možností; a okrem toho, aj psychika zvyšného obyvateľstva, nepatriaceho do žrečeských štruktúr, sa z väčšej časti odlišovala od psychiky prvohierarchov², ktorí dokázali realizovať princíp «*jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie*».

Práve pre osobitosť režimu psychiky a sebadisciplíny, ktorou disponovalo najvyššie žrečestvo, a ktoré si osvojilo tandemový princípu intelektuálnej činnosti, nebol voči nim použiteľný prístup podplatenia (populárny pre dav minulosti i súčasnosti) alebo silového či iného vydierania svojho oponenta v prípade nesúhlasu s jeho názormi. A tí, ktorí si myslia, že uprostred svojprávneho najvyššieho žrečestva bolo podplatenie jedného prvohierarchu druhým možné, mali by si dať odpoveď na otázky: čím sa mohli navzájom podplatiť ľudia, ktorých slovo bolo reálne mocnejšie, než slovo faraóna, a ktorí boli od detstva vychovávaní tak, aby neboli otrokmi inštinktov a vášní, dokonca

¹ A rovno aj počiatok histórie dnešnej biblickej civilizácie ukryť vo vodách Léthy (rieky zabudnutia všetkej minulosti v starogréckej mytológii).

(* *Oba konce do vody – ustálený ruský frazeologizmus v zmysle „zamiest stopy“. Ak je na jednom konci lana ťažký kameň a na druhom nepohodlná osoba, tak potopením oboch koncov lana v rieke sa zametú stopy.* *)

² Vedomosti, ktorými disponovali predstavitelia rôznych spoločenských skupín, vyjadrené rôznou terminológiou a symbolikou — boli iba pridaným „venom“ k režimu psychiky. Preto možnosť alebo nemožnosť realizovania tandemového princípu v intelektuálnej činnosti vôbec nespočíva v požadovanom vzdelaní rôznych sociálnych skupín.

aj keď búrkou skazených vášní bola zachvátená takmer celá im podriadená spoločnosť? aké mohli medzi nimi vzniknúť osobné roztržky, ak ich *obmedzené* fyziologické i kultúrou podmienené (v *dôsledku výchovy*) potreby mohli byť garantovane uspokojené celou mocou egyptského štátu¹, nie malou dokonca ani v súčasnom chápaní, tým skôr že roztržky by zničili funkčnosť štruktúry «2 × (1 + 10)», ktorá im v živote zabezpečovala všetko, robiac ich takmer úplne nezávislými od spoločnosti a jej „názoru“, ktorý oni sami aj v mnohom formovali?

Znamená to však, že tandemový princíp, ktorý je základom pre odstránenie a vyriešenie rôznych druhov „nedorozumení“, potrebuje sám pre svoju realizáciu jasné chápanie určitých vecí a vedomý dobrovoľný súhlas s takýmto chápaním správania každého z účastníkov tandemu.

V prvom rade treba pochopiť a zmieriť sa s tým, že koncepcia individuálneho „*autorského práva*“, „*práva na duchovné vlastníctvo*“, ktorá sa na Západe považuje za jeden zo základov ich civilizácie, prekáža realizovaniu slobodnej intelektuálnej činnosti a zdokonaľovaniu duchovnej kultúry v spoločnosti jak na základe tandemového princípu, tak aj všeobecne.

Tandemová intelektuálna činnosť sa zakladá vo všetkých (bez výnimky) prípadoch *na akceptovaní objektívnosti faktu samostatnej existencie* všetkých tandemových výtvorov *a podriadení* svojho správania tomuto nadradenému faktu zo strany každého účastníka tandemu. To, čo vzniká vo výsledku intelektuálnej činnosti na základe tandemového princípu, nie je produktom intelektuálnej činnosti ktoréhokoľvek z jednotlivých účastníkov tandemu. A v produkte tandemovej činnosti skutočne nemožno rozhraničiť „*autorské práva*“ každého z jej účastníkov na jednotlivé umelo vyčlenené zložky *celistvého produktu* tandemovej činnosti².

Posledná vec je podmienená tým, že tandemový princíp pri jeho realizácii je v mnohom podobný hre „domino“ v tom zmysle, že vklad jedného účastníka do spoločne tvoreného produktu tandemovej činnosti je podmienený predchádzajúcim vkladom druhého účastníka a zároveň sám vnáša požiadavku na ďalšie vklady ich oboch. Práve kvôli tomuto tandemové výtvory disponujú samostatnosťou *bytia, pri ktorom sú prítomní účastníci tandemu*. Okrem toho, v tandeme ani jeden z jeho účastníkov neobsluhuje intelektuálnu činnosť druhého³.

Vyššie povedané slová predstavujú kľúče k realizovaniu tandemového princípu v živote, nie pravidlá, vymyslené pre nejakú intelektuálnu „hru“, ktoré možno svojvoľne meniť, vo výsledku čoho získame pravidlá inej „hry“, po čom si následne možno vybrať tú „hru“, ktorá viacej zodpovedá mravom.

Každý človek, ako súčasť Objektívnej reality, disponuje svojimi vlastnými osobnostnými špecifikami, čo dostalo názov „subjektivismus“. V spoločenskom živote ľudí práve subjektivismus

¹ Od čias prastarého kráľovstva, t.j. samotného začiatku dnes známej histórie egyptskej civilizácie, existoval v Egypte «Dom života» — žrečská štruktúra, obrazne povedané, spájajúca v sebe informačné možnosti dnešnej Akadémie vied ZSSR a mocenské možnosti tajných služieb. Na prvé požiadanie Domu života, bol hospodársky systém Egypta povinný ho zabezpečiť všetkým o čo požiadal v potrebnom množstve bez akýchkoľvek sporov.

² Podobne ako to bolo v potvrdeniach, ktoré žiadal ruský patentový úrad ohľadom vkladov každého účastníka kolektívnej autorskej prihlášky do vynálezu. V súbore dokumentov prihlásenia vynálezu bolo aj potvrdenie, z ktorého sa bolo možné dozvedieť, že „Vašo“ predložil technický návrh; „Peťo“ vypracoval formuláciu vynálezu; „Kolja“ prehľadal archívy patentových služieb atď. A odmena za vynález musí byť rozdelená medzi účastníkmi v pomere «x : y : z».

Tento právnický nezmysel, z pohľadu právnika možno vyzerá pekne, a možnože „Vašo“ je skutočne neprekonateľný projektant, avšak neschopný sformulovať dve slová; „Peťo“ je ako projektant príliš slabý, no je majster právnych kľúčiek, schopný dokonale právnický zdôvodniť, že koleso vymyslel on a jeho priatelia; a „Kolja“ môže presvedčivo preukázať aj s odkazmi na patentové archívy, že ako prototyp nimi vymysleného kolesa im poslúžila všeobecne známa šesťhranná matka.

No najčastejšie to bolo tak, že niekoľko ľudí, navzájom sa dopĺňajúc, podporovali jeden druhého aj pri projektovaní, aj pri formulácii, aj pri patentovom prieskume (či už podobný patent náhodou neexistuje), a okrem toho do prihlášky akoby «sami» vpisovali aj zopár do práce nezúčastnených parazitov, prevažne administratívnych osôb, od ktorých záviselo vydanie rozhodnutia o zápise. A až potom, čo sa určila zostava autorského kolektívu, formálna požiadavka potvrdenia o účasti bola uspokojená jedným človekom, ktorý vzal na seba administratívnu agendu pri vyslaní materiálov prihlášky vo VNIIGPE (*skratka, za ktorou sa ukrýva Štátny inštitút patentovej expertízy, ktorý vytvoril a udržoval tento právny marazmus počas desaťročia existencie ZSSR, podrievajúci akcieschopnosť sovietskej vedy a techniky a plodiaci v nej paraziti na radiacích pozíciách*).

³ Vo vyššej hierarchii Egypta celá desiatka obsluhovala činnosť svojho prvohierarchu (*plnila zadania*), no žiaden z prvohierarchov neobsluhoval činnosť toho druhého.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

bádateľov, vedcov, projektantov je zdrojom objavenia sa v kultúre nových vedomostí a zručností. No zároveň je aj základným zdrojom chýb, prameniáciach z rôznych druhov obmedzení a nedostatočnosti subjektu. Ak niekto vyjadruje názor, ktorý sa nezhoduje so všeobecne akceptovaným, prevládajúcim názorom, tak často mu oponujú slovami: „Á-a-a... To je len *tvoj* názor...“ Napriek tomu, vo väčšine prípadov, tí, čo podobným spôsobom oponujú druhým, že je to len *ich* názor, dávajú prednosť nezamýšľaniu sa nad obsahom tohto názoru ani nad tým, nakoľko adekvátne (obrazom i mierou) je v ňom vyjadrený objektívny priebeh udalostí Života, a v čom je vlastne subjektívny názor chybný, ale najmä: *aké špecifiká psychickej činnosti človeka, ktorý vyslovil tento názor, našli svoj prejav v týchto chybách?*

Ak si položíme práve tieto otázky, tak všetko ničiaci skepticizmus a nihilizmus «Á-a-a... To je len *tvoj* názor» sa premení do jednej z dvoch zložiek tandemového princípu. A ak odpovede na tento druh otázok nebudú odmietnuté nositeľom názoru «*Chod' niekam... Kto si, aby si ma poučoval?!*!», tak on tým samotným zároveň vykoná svoju časť tandemovej činnosti, vo výsledku čoho sa jeho prvotný názor môže zmeniť, no okrem toho bude nový názor sprevádzať aj určitý názor na svojho partnera, ako človeka a nositeľa určitých vedomostí, zručností.

Ak partner neodmietne tento názor na vec ani sprievodný názor o ňom samom, a nepreruší analýzu, tak môže zavŕšiť prvý takt tandemovej činnosti vytvorením tretieho názoru, v určitých svojich špecifikách odlišného od východiskových názorov každého z nich ohľadom jednej a tej istej otázky. Tento tretí názor ohľadom skúmanej otázky bude nutne musieť sprevádzať aj potreba u každého z účastníkov tandemu zmeniť svoje sebahodnotenia vo vzťahu k niektorým svojim osobným kvalitám (*osobnej kultúry psychickej činnosti*), vedomostiam, zručnostiam. Prítom, ak sú dotknuté dostatočne seriózne otázky, tak môže prísť ku krachu osobnosti (tvrdohlavo sa držiacej názorov nezodpovedajúcich Objektívnej realite), ale aj k premene takejto osobnosti.

Tandemové efekty v intelektuálnej činnosti sú dôsledkom toho, že z pohľadu zdravého rozumu každého z účastníkov tandemu je subjektivismus jeho partnera špeciálnymi „nožnicami“, ktoré z výtvorov tandemovej činnosti odstrihávajú chyby vznikajúce v dôsledku subjektivismu každého z nich; a vo vzťahu k osobnosti človeka je subjektivismus jeho partnera kováčskym kladivom, a tandemové výtvyry nákovou. Vo výsledku takéhoto vzájomného „kovárskeho“ opracovania sa od osobnosti odlupuje pomerne veľa rôznych „nánosov“ chybného subjektivismu, ktoré sa prejavili v jeho osobnom vklade do produktu tandemovej činnosti. Tento proces je psychologicky tým bolestivejší a nepríjemnejší, čím viac si osoba nárokuje právo na „duševné vlastníctvo“ vo vzťahu k výtvorom tandemovej činnosti a ich súčasťami, a čím viac sa povyšuje nad ostatných¹. Keď začína opracovanie osobnosti v kováčskej dielni tandemových vzťahov, tak z niektorých odletuje toľko nánosov, že z nich samotných zostane len málo, a niekedy sa povýšenecká osoba v týchto nánosoch jednoducho stratí. A práve strach zo straty tváre pri takomto opracovaní, typický u egoistického individualizmu, býva hlavnou prekážkou, ktorú treba prekonať, aby sa prakticky bolo možné presvedčiť o tom, že *«jeden rozum je dobre, ale dva sú lepšie»*.

Z tohto možno pochopiť, že tandemový efekt sa prejavuje tým zreteľnejšie, čím rozdielnejšia je tá životná skúsenosť, ktorá je uložená v dušiach účastníkov tandemu, a čím slobodnejšie a dobroprajnejšie sa každý z nich správa k tomu druhému. No tandemový efekt mizne v situáciách, ktoré sa podobajú bajke I.A.Krylova „Kukučka a kohút“, keď „Kukučka“ chváli „Kohúta“ za to, že on chváli „Kukučku“. V prostredí individualisticky mysliacej inteligencie sa dá oveľa častejšie stretnúť s tandemami, podobnými práve tomu vtáčiemu, opísanému I.A.Krylovom, a nadšene zaujatými do vzájomného velebenia; pričom ten istý „intelektuál“ môže byť postupne účastníkom viacerých tandemov vzájomného velebenia. No, ak čo len jeden z účastníkov vzájomného velebenia

¹ Analýza listov V.I.Uľjanova (Lenina) a L.D.Bronsteina (Trockého) ukazuje, že ak by boli schopní prekonať ich vlastné vodcovské ambície a vzájomné urážky, ktorými sa navzájom častovali počas viac ako desať rokov, tak na základe toho, čo napísal každý z nich sám od seba, sa v tandemovej činnosti mohli oslobodiť od chýb vytvorených ich subjektivismom, a spoločne vyvieť komunistické hnutie v Rusku a vo Svete z prokrustovho lôžka scenára biblického projektu vybojovania svetovej nadvlády metódou «kultúrnej spolupráce».

Viac o tom v práci VP ZSSR „Rozhermetizácia“, 5. kap., § 8. Trockizmus-“leninizmus“ preberá „moc“.

Ako sa menia ľudia...

pristúpi k realizácii princípov tandemovej činnosti, tak riskuje stratu svojho partnera a velebníka, pre ktorého je „kováčske opracovanie“ jeho prehnaného sebahodnotenia nepríjemné a potupné.

Intelektuálna činnosť v tandeme prebieha ako priama komunikácia medzi ľuďmi, pri ktorej dochádza ku vzájomnej výmene subjektívnej informácie. Táto výmena je tým efektívnejšia, čím viac je pozornosť každého z nich sústredená na jeho partnera. Takáto informačná výmena môže trvať bez prerušenia pomerne dlho; môže byť obnovená po opakovaných prerušeníach, ktoré môžu na roky prerušiť posúdenie nejakej konkrétnej problematiky. Dlhé trvanie taktu tandemovej činnosti a charakter informačnej výmeny medzi ľuďmi dáva odpoveď na otázku, prečo «tretí je navyše» a prečo sú nadbytočné štvrté a ďalšie rozumy.

V najviditeľnejšej forme prebieha informačná výmena medzi ľuďmi ako debata. Človek môže rozprávať, obracajúc sa jak na jediného spolubesedujúceho, tak aj na množstvo poslucháčov. No prevažná väčšina ľudí dokáže sledovať a analyzovať prúd myšlienok v rozprávaní iba jedného spolubesedníka. Tretí, snažiaci sa o účasť v debate, odvádza na seba pozornosť poslucháča, čím zároveň rozbíja tandemový proces. To neznamená, že vo všetkých (bez výnimky) prípadoch musí byť tretí odsunutý mimo sféru debaty, no ak chápe tandemový princíp, tak ak je prítomný pri tandemovej činnosti druhých, je povinný stať sa pre nich nepozorovane priehľadným alebo splynúť s pozadím okolitej situácie. No to je len jedno obmedzenie uložené na tretieho účastníka tandemovým princípom.

Druhá okolnosť sa prejavuje trochu iným spôsobom. Isteže, triumvirát, tak ako každý početnejší „výbor“ až po parlament alebo zjazd, môže pracovať v polytandemovom režime, keď jeho účastníci striedavo vytvárajú tandemy v rôznej zostave. No vo väčšine prípadov to vedie len k spomaleniu práce „výboru“ bez podstatnejšieho efektu v podobe vypracovaného riešenia. Príčina toho spočíva v tom, že prevažná väčšina tandemov (vytváraných účastníkmi „výborov“), zaoberajúcich sa nejakým konkrétnym problémom, vykazuje približne rovnakú efektívnosť. No postupom času sa vo vzťahu ku každému problému objaví v danej oblasti problematiky niekoľko efektívnejších tandemov, z ktorých jeden je v stave zameniť celú množinu ostatných¹. Okrem toho, v mnohopočetnom „výbore“ zďaleka nie pri každom spárovaní účastníkov možno rýchlo vytvoriť funkčné tandemy, čo vedie k frakčným roztržkám, známym v každom parlamente, dodatočným stratám času a k zníženiu kvality „výborom“ vypracovaného riešenia.

Polytandemový princíp je efektívny pri spracovaní spektra problémov, ktorých okruh a hĺbka chápania presahujú hranice možností jedného človeka. To nás privádza k ešte jednej osobitosti tandemového princípu, ktorá má rozhodujúci význam práve v polytandemovom variante spracovania celého spektra problémov: účastník tandemového procesu nemá právo klamať, pretože zďaleka nie všetko, čo povie, si môžu ostatní účastníci polytandemového procesu overiť; avšak vyslovený vedome lživý názor, ktorý je druhým účastníkom polytandemového procesu prijatý ako istinný, sa môže stať základom pre vypracovanie hlboko chybného riešenia, s veľmi vážnymi následkami.

Ak budeme skúmať nejaké konkrétne tematické spektrum množiny problémov, tak cez polytandemový princíp možno zrealizovať jeden zo spôsobov spolupráce individuálnej psychiky (a konkrétne intelektu) s kolektívnou psychikou (a kolektívnym intelektom), súčasťou ktorej je jednotlivец — účastník tandemu. Preto, tí, ktorým bezmedzný egoistický individualizmus neumožňuje konať na základe tandemového princípu, by mali o súbornosti a kolektívizme radšej pomlčať. Kým sa jednotlivец nenaučí v jeho vzťahoch s druhými ľuďmi konať na základe tandemového princípu, tak miesto súbornosti v Svätom Duchu bude iba plodiť (viac či menej zreteľnú) kolektívnu schizofréniu; šírenie vyloženej lži je vo vzťahu ku kolektívnej psychike jedným zo spôsobov jej schizofrenickej fragmentácie². Osvojenie si tandemového princípu činnosti (prakticky

¹ Je rozumné predpokladať, že prvohierarcha každej staroegyptskej desiatky s ňou pracoval v polytandemovom režime, a každý z jeho účastníkov sa špecializoval v nejakej konkrétnej oblasti ľudskej činnosti.

Hlasovalo sa, ak sa vôbec niekedy hlasovalo, len ohľadne všeobecných otázok, ktoré tak či onak chápali všetci.

² Práve z tohto dôvodu je každá lož pracovníka štátneho aparátu alebo súkromného podnikateľa, alebo iného administrátora — zločinom s nepredvídateľnými následkami, hodným, ak aj nie trestu smrti, tak nemilosrdného odstránenia zo sféry spoločenského riadenia do inej oblasti, kde od jeho lži bude závisieť minimálne množstvo ľudí.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

na tandemových výtvoroch) je prvou prekonanou hranicou, ktorá odkrýva cestu k súbornému životu jednotlivcov.

Ak sa pozrieme na existenciu druhu Homo Sapiens, tak vďaka dvojpoohlavnosti druhu je tandemový princíp, založený na ozmyslenom vzťahu muža a ženy k životu (čo nemožno bez intelektuálnej činnosti oboch), alternatívou k životu druhu a jeho populácie pod vedením živočíšnych inštinktov a ich kultúrnych obalov a rozšírení. Inými slovami, tandemový princíp intelektuálnej činnosti je geneticky naprogramovaná norma pre Ľudský režim psychiky.

Avšak, vo vzťahu ženy a muža nie je možný, ak sa muž pridrižiava rozšíreného názoru «*ženy sú sliepky, a múdre ženy sú najväčšie sliepky*», pričom sám zostáva nevoľníkom pohlavných inštinktov, ktoré ho bez reptania podriaďujú jeho „sliepkam“.

Okrem toho, vo vzťahoch muža a ženy, ako aj vo všetkých ostatných rodu a sexuálne nepodmienených prípadoch, sú tandemové efekty nedosiahnuteľné tým viac, čím viac sa každá zo strán snaží ovládať a vlastniť tú druhú stranu i všetky tandemové výtvyry ako svoju neoddeliteľnú súčasť a vlastníctvo. Hlavným tandemovým výtvorom v živote muža a ženy sú ich deti, a základným obsahom tandemového procesu v ich vzťahoch je vychovať deti tak, aby ich ďalšia seba výchova počas celého života bola blahodarná pre spoločnosť i biosféru.

Vo vzťahoch muža a ženy je vyjadrená len *určitá úzka oblasť* oveľa širšieho poľa tandemových efektov v životných aktivitách ľudí, ktoré si vyžadujú *ozmyslený prístup* ku všetkému v nich možnému, prípustnému i neprípustnému, a tiež reálne prebiehajúcej. A tak, pri prechode od života pod vedením inštinktov k životu ozmyslenému, každú dvojicu, ktorá si to bude priať, a ktorej vzájomné vzťahy ešte nie sú celkom zladené, ešte len čaká stať sa párom (v danom kontexte — *nie v zmysle dvojice všeobecne, ale v zmysle dvojice, ktorá črtami svojich charakterov a osobnými možnosťami harmonicky ladí s Objektívnou realitou*). No aby sa stali takýmto párom, tak si budú musieť v tandemovej intelektuálnej činnosti vypracovať jednotu názorov v mnohých otázkach ich osobných vzťahov a života všeobecne, jak spomedzi otázok dotknutých v aktuálnej práci, tak aj spomedzi tých, ktoré tu zostali nepreskúmané. A až potom ich život bude úplne ladiť, ak sa každý z nich bude vo svojom živote držať spoločne vypracovaného jednotného názoru, a ten bude v súlade s Božím Zámerom, biosférou Zeme a Kozmom.

Pri ozmyslenom spôsobe života¹ sa pred ľuďmi vynárajú otázky pohlavného správania, ktorých podstata je v tom, ako má človek (a nie človeku-podobný antropoid) používať svoje pohlavné orgány. A hoci tieto otázky sú každodennou osobnou informáciou, tak odpovede na ne, prijateľné pre každý pár, sú podmienené určitým ozmyslením objektívne „kráľovskej informácie“. V závislosti od toho, aké odpovede na ne dajú v spoločnosti jednotlivci svojou pohlavnou cieľavedomosťou a správaním, v spoločnosti sa formuje taká či onaká kultúra pohlavného života. Keďže leží v základe pokračovania rodu z pokolenia na pokolenie, tak v mnohom určuje aj všetky ostatné črty každej civilizácie.

Ak sa odpoveď na otázku o predurčení pohlavných orgánov obmedzí len na to, že sa jedná o dostupný prostriedok na získanie pôžitku, tak civilizácia, ako to bolo ukázané vyššie, sa raduje z ilúzie „bezpečného sexu“ a jej kultúre sú vlastné subkultúry „kondómliarov“ a ďalších sexuálnych deviantov.

Keďže perspektíva preľudnenia je realitou, a civilizácia Prezervatívov s veľkým písmenom, vyjadrujúca zvierací režim psychiky, je pre život nebezpečná bez ohľadu na všetky jej triky, tak sa vynára otázka alternatívnych odpovedí na otázku, ako má človek používať pohlavné orgány.

A možno, táto otázka o alternatívach k pohlavným vzťahom pod diktátom inštinktov nevyplynula v dejinách Zeme po prvý raz, možno sa na ňu pokúšali odpovedať už predchádzajúce a dávno zahynuté globálne civilizácie minulosti. V súvislosti s možnosťou inej kultúry pohlavných vzťahov ľudí, značne odlišnej od kultúry „kondómliarov“, uvedieme pohľady viedického Východu na tento problém v podaní rostovskej liečiteľky N.A.Semjonovej² (poznámky v texte pod čiarou sú naše):

¹ Spôsob života aktívne používajúci vlastný rozum na skúmanie a pochopenie okolitých procesov. – pozn. prekl.

² N.A.Semjonova „Šťastie žiť v čistom tele. 100 odpovedí N.Semjonovej na otázky o zdraví“. «SDS», «Dilja», SPb, r. 1997, str. 151 — 156.

«Podľa názoru mudrcov a liečiteľov Východu, základom ľudskej prirodzenosti, jeho plnohodnotného života na zemi je zdravá pohlavná funkcia. Milovanie obyvateľa starovekej Indie, Číny, Japonska, Egypta považovali za súčasť prirodzeného poriadku vecí. Sex si nielen užívali a vychutnávali, o čom svedčia dodnes zachované traktáty milostnej vedy, ale považovali ho za nevyhnutnú podmienku pevného zdravia a dlhovekosti.

Mysleniu Európana, tým skôr moderného človeka, je ťažké postihnúť mnohé z prikázaní tejto prastarej vedy o láske a, konkrétne, absolútne nepochopiteľnou je pre nás myšlienka vedomého riadenia ejakulácie¹, tým skôr jej vedomého potláčania. Posledné celkovo protirečí našim základným predstavám, posilneným názorom špecialistov-sexuológov o povahe pohlavného aktu.

Pritom veda o láske starovekej Číny (Tao) a Indie (Tantra) odôvodňuje pohlavnú lásku nie ako časť, nie ako aspekt intímneho života človeka, ale ako integrálny celok všeobecného svetonázoru — filozofie trpezlivosti, prozreteľnosti, zachovania energie a pružnosti, udržania harmonickej rovnováhy Jing a Jang — ženského a mužského princípu v organizme. Podľa presvedčenia obyvateľov prastarého Východu je sex bez výronu semena tiež oslobodením energie, ale bez explózie. Potešenie mieru, nie násilia, zmyslový a plne uspokojujúci prechod do čohosi oveľa väčšieho a transcendentnejšieho, než sme my sami.

V súvislosti s vekom a zdravotným stavom sa mužovi odporúča znížiť ejakuláciu prakticky na nulu. Mimochodom, lekár z epochy Tchang (618 — 906 n.l.) Sun Xiu-Mo písal: «Ak muž plytvá svojim semenom, bude pociťovať zoslabnutie, a ak Jang ľahkomyselne vyčerpá svoje semeno, tak zomrie».

Mne sa podarilo zoznámiť s týmito základnými pamiatkami a princípmi svetonázoru prastarých počas môjho pobytu v Indii a návštevy chrámov Khadžuráho — obdivuhodných pamätníkov lásky v kameni. Premýšľajúc nad počutým a videným z pohľadu Ajurvedy som dospela k hlbokému presvedčeniu: vzlet lásky muža a ženy, okamih predorgazmu — to je vstupná cesta do transcendentného vedomia, a tento okamih pri ovládnutí umenia Tantry môže byť dlhým a nádherne sa opakujúcim.

Takáto veda psychologicky zjednocujúca milovaných navždy je zárukou pevnej a plnohodnotnej rodiny, ozdravenia pohlavnej morálky, skazenej prúdom pornografie a dnešným primitívnym výkladom sexu. Môže ísť o jediný osvedčený prostriedok záchranu pred chorobami storočia, ako aj celkového upevnenia zdravia muža a ženy.

<...>

My vo svojom vernom nasledovaní postulátov dialektického materializmu sme prakticky zavrholi predstavu o psychickej sile, ktorá svojim výkonom 10 000 raz prevyšuje bežnú silu svalov². A to je práve to, čo človek môže získať v procese svojho sexuálneho života, ak ten prebieha podľa zákonov Prírody. V opačnom prípade môžu pohlavné vzťahy, naopak, priviesť k neurózam a iným indispozíciám.

Muž musí, napokon, pochopiť, že sex je pre neho kľúčom, s pomocou ktorého môže každodenne, v ľubovoľnú hodinu dňa i roka, pre seba odkrývať energiu veľkých možností. No zámok pre tento kľúč sa nachádza v tele ženy.

Túto studnicu všetkých možností Príroda daruje iba tým ľuďom, ktorí sú schopní ľúbiť. Ak sa dvaja stretnú kvôli tomu, aby jeden od druhého brali, tak odídu biedni, vyplienení, a napokon aj chorí. Ak sa dvaja stretávajú kvôli tomu, aby darovali seba jeden druhému, nepremýšľajúc nad odmenou, tak získavajú istinné šťastie. Predbiehajúc nevyhnutné otázky ohľadom samotnej techniky Tantry, možno povedať, že sa jedná o

¹ Výron spermy.

² Toto je ukážka hatlavosti: v metrologicky konzistentnej kultúre 1 Newton sily je vždy 1 Newton, 1 Joule množstva energie je vždy 1 Joule. A tak, 10 000 raz — síce robí dojem, no v praktickom živote je nepoužiteľné, hoci človek disponuje aj silou svojich svalov, aj rôznorodým vyžarovaním polí.

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

najvycibrenejšiu prastarú vedu o sexe. Je veľmi podobná na analogickú čínsku vedu Tao. No kým tam sa nekladú osobité obmedzenia pri výbere partnera, nevyžaduje maximálna vzájomná úprimnosť medzi nimi, tak Tantra nepripúšťa náhodné partnerstvo, tajné vzťahy s inými, ale zakladá sa na plnej úprimnosti a vzájomnom vyznaní sa zo svojho predchádzajúceho sexuálneho života, po ktorom nasleduje vzájomné odpustenie všetkého.

<...>

Pre pochopenie Tantry je dôležité si uvedomiť, že vytúžený okamih rozkoše — orgazmus — nie je schopnosťou pohlavných orgánov, ale stavom vedomia. Privádzajúc mladíka k tomuto pochopeniu, v prastarých školách pripravujúcich na rodinný život, preberali tri aspekty pohlavného aktu: biologický, psychologický a energetický.

BIOLOGICKÝ spočíva v tom, že len človeku je dané vykonávať pohlavný akt v ľubovoľnú hodinu dňa a roka. Len jemu je Prírodou dovolené využívať vesmírnu energiu, ktorú získava v stave predorgazmu. V tom spočíva jeho obrovská výhoda pred všetkými ostatnými živými bytosťami na Zemi.

PSYCHOLOGICKÝ aspekt spočíva v nasledujúcom. V bežnom stave, ..., človek vládne fenomenálnym vedomím, pre ktoré sa využíva iba mozgová kôra. Je to vrstva, ktorá pracuje celý náš život.

Vedľa sa nachádza vrstva, ktorá je ohniskom sociálnych zákazov, emócií, strachu a agresie, ktoré sa u človeka vyvíjajú už od útleho detstva v tom prípade, ak ho odoberajú matke hneď po narodení. Sociálno-spoločenské okolie (*v ňom*) neskôr rozvinie také negatívne kvality, že vzdušný vak tejto vrstvy medzi dvomi mozgovými štruktúrami bude narastať, blokujúc prácu centier kôry a podkôrovej oblasti, zhoršujúc životaschopnosť človeka.

Tretia vrstva je transcendentálna. Vedecko-laboratórne výskumy amerických sexuológov a erotológov ukázali, že v predorgazmickom stave začína pracovať najvýkonnejšia oblasť sivej hmoty — podkôrová oblasť. Tá človeka obdarúva obrovskou eufóriou, vypína trávenie, pocit hladu, niekoľkonásobne zintenzívňuje dýchanie, krvotvorbu, odosielajúce do krvi desiatky tisíc neobyčajných liečivých látok. V tomto stave sa najviac zo všetkého približujeme k zámeru Prírody, ktorá nás stvorila.

Analýzou výsledkov týchto výskumov je potrebné prísť k záveru: musíme zozbierať čo najväčšiu úrodu z horúceho okamihu predorgazmického stavu. To znamená, že muž sa musí naučiť predlžovať proces pohlavného aktu a zadržiavať ejakuláciu, aby táto úroda bola bohatšou a zdravie pevnejším.

Ak muž prestane strácať svoju bielkovinu, tá sa obratom bude vracáť do krvi. A takto vplývajúce na podkôrovú oblasť, vybudiac ju spermou, sa mnohonásobne predĺži okamih rozkoše — od 20 až 40 minút do niekoľkých hodín, čo od muža nevyžaduje mimoriadne fyzické úsilie. Tým skôr, že spoločne s vrátenou spermou sa do krvi muža dostane vsakovaný cez sliznicu jeho pohlavného údu sekret kódových ženských pohlavných žliaz, ktoré sa vylučujú počas jej orgazmu. Tento sekret je pre neho liekom nevidanej sily.

Je ešte pozoruhodné, že tie isté encefalografické výskumy ukázali, že v predorgazmickom stave pri aktívnej činnosti podkôry (*subkortexu*) — mozgová kôra (*kortex*) s jej kontrolou správania mlčí¹, a buferná vrstva sociálnych zákazov zostáva mŕtva. Zato z podkôry, ako z elektrického generátora, sa do priestoru šíria mohutné informačné impulzy. Bezpochyby, je tu aj spätná väzba. Takýmto spôsobom Príroda človeka vyživuje psychologickou silou.

¹ „Mlčí“ kôra zodpovedajúca za rozmýšľanie, o tom svedčí aj ľudová múdrosť „Keď sa úd postaví, rozum sa zastaví“, tá však poukazuje na štatisticky častú tragickosť uprednostňovania pudov pred rozumom. — pozn. prekl.

Teraz si to porovnajme s bežnou sexuálnou praxou: «čím skôr sa poponáhľajme k orgazmu»¹, a stane sa jasnou podstata súčasných sexuálnych vzťahov, predstavujúcich väčšinou styk dvoch biologických podstát, zapríčiňujúcich únavu a nespokojnosť. Pridajte si k tomu ešte strach ženy z tehotenstva, a časom celkovo jej život býva bez orgazmu, a tiež rodenie nechcených, «náhodných» detí. U takýchto detí budú pracovať len 2 percentá mozgu, a podkôra, žiaľ, zostane mlčať.

Veď len človek narodený z ľubostného orgazmu môže byť štedrý, talentovaný, zaujímavý pre ľudí, lebo nesie čiastočku Vesmírneho Rozumu.

A, nakoniec, **energetický** aspekt pohlavnej lásky. Všetko na svete sa skladá z prejavov slnečnej energie, mužského a ženského princípu, dobra a zla, svetla a tmy. Príroda sa vždy snaží o rovnováhu, harmonické spojenie týchto dvoch energetických protikladov². Splynutie v pohlavnom orgazme muža a ženy, prežívajúcich veľkú lásku nielen jeden k druhému, no aj ku všetkému naokolo, vytvára v ich vedomí, nervovej sústave mocný impulz prúdu energie lásky a dobra do priestoru. V podstate mozog dvoch milujúcich sa v tomto momente zjednocuje s energetickým poľom³ Prírody, čo je tiež potvrdené vedeckým výskumom. Takýmto spôsobom, ak ste pripravený odovzdať sa bezo zvyšku milovanému, tak sa dokážete pripojiť na veľký zdroj Energie Vesmíru.

— Ako si prakticky osvojiť umenie Tantry a Tao?

— Túto techniku učia indickí a americkí špecialisti prichádzajúci do našej krajiny. Moje centrum je pripravené poskytovať tieto vedomosti manželským párom na seminároch, ktoré organizujem. No zdôrazňujem, ovládnuť techniku predĺženého pohlavného aktu a zdržiavania ejakulácie môžu len ľudia s čistým telom a čistým vedomím».

Ak budeme hovoriť k veci, tak všetky otázky sociológie minulosti, prítomnosti a perspektív budúcnosti z knihy N.A.Semjonovej vypadli: venovala sa výlučne problémom ozdravenia človeka, vyňatého z kultúry a spoločenského prostredia. Z toho dôvodu jej odporúčania pre jednotlivca žijúceho tu a teraz, sú možno efektívne, no aké budú následky pre spoločnosť? Zmysel poslednej vety objasníme konkrétnymi otázkami: bolo treba liečiť rodičov Trockého a Hitlera? alebo by bolo lepšie, keby zomreli predtým, než zanechali potomstvo? Takéto otázky nespádajú do kompetencie medicíny v spoločnosti individualistov. Preto také slová, ako „láska“, „čisté vedomie“ atď., vyskytujúce sa v knihách mnohých znacharov, každý čitateľ vníma podľa miery svojej vlastnej mravnosti a predstavivosti. Vzhľadom na znacharské nedopovedanosti, všetko uvedené v citáte bude treba porovnať s „kráľovskou informáciou“ samostatne.

Ako možno pochopiť z uvedeného úryvku, človek sa musí vedieť ovládať natoľko, aby bol schopný potláčať zvyčajne samovoľný výron semena a získavať na tomto základe energetickú podporu. Ako vidno z citovaného fragmentu, výučba tejto osobnej psychologickej kultúre patrí k prastarej tradícii Indie a Číny.

Takže, ak starovekí mudrci, ktorí kedysi založili Tantru a Tao (v tom zmysle, ako ich objasňuje N.A.Semjonova), mali pravdu, potom štáty východnej védickej (znacharskej) civilizácie — India a Čína — museli kvalitatívne prebehnúť biblickú civilizáciu Západu, kde sa sperma vylievala do hocikoho a hocijako podľa chutí ok bez akýchkoľvek špeciálnych ohraničení a trikov.

Napriek tomu, k polovici 19. storočia bola India kolonizovaná Západom. Potom sa Západ chystal podobným spôsobom kolonizovať aj Čínu, no historického času do zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času už nestačilo, a po ňom sa už kolonizácia v jej

¹ Každý má právo posúdiť sám, nakoľko «poponáhľajme sa k orgazmu» zodpovedá „bežnej sexuálnej praxi“.

² Harmonické spojenie dobra a zla v prírode? Alebo Príroda predsa len speje k vykoreneniu zla.

³ Ešte jedna ukážka nezrozumiteľného hatľania: celá Príroda pozostáva z polí, ako aj my vcelku, naše mozgy sú vždy «zjednotené» s nejakými prírodnými poliami, ktoré vždy nesú nejaké druhy energie. No výrok, že v stave predorgazmu sa mozog zjednocuje s «energetickým poľom Prírody» budí dojem, len ak sami nepremýšľame nad zmyslom slov „Príroda“, „polia“, „energia“, a spoľahneme sa na tvrdenie «vedecké výskumy dokázali».

Od antropoidnosti k Ľudskosti...

predchádzajúcej podobe stala nemožnou, z globálno-historických dôvodov nezávislých od Číny či Západu.

Vychádzame z toho, že človek by nemal svojim konaním podporovať nedoľudí, a agresia parazitizmu nedoľudí by mala byť rozhodne zastavovaná ľuďmi, ak nie hrubou vojenskou silou, tak zmenou kultúry nasledujúcich pokolení cudzincov smerom k Ľudskosti. Nič podobné sa v priebehu kolonizácie Indie a Juhovýchodnej Ázie nestalo. Miestna vládnuca „elita“ vo svojej väčšine spolupracovala s kolonizátormi a preberala normy západnej kultúry; a masy ľudu aj naďalej dreli na miestnu „elitu“ i kolonizátorov, z času načas organizujúc povstania, ktoré boli kruto potlačované.

Možno to bolo výsledkom toho, že kultúra Tantry a Tao (v tom zmysle, ako je vyjadrený v citovanom úryvku) nebola prevládajúcou na védickom Východe. No ak jej nositelia skutočne získavali energo-informačnú podporu z «energetického poľa Prírody», naozaj Ľúbili a nielen svojich sexuálnych partnerov, tak v čom sa konkrétne prejavila ich Láska, ktorá nezachránila ani zvyšné obyvateľstvo regiónu, ani jeho prírodu od neľútostného využívania Západom?

— V ničom...

Podľa nášho názoru, podstata je v niečom celkom inom. Krajiny s miernou klímou, medzi obyvateľstvom ktorých prevládal zvierací režim psychiky presne tak isto, ako aj v iných regiónoch, sa skôr, než iné kultúry, stretli s problémom preľudnenia. Technosféra v tých časoch nebola rozvinutá. A hoci história pozná aj bambusové prezervatívy, no ich použitie pri pohlavnom styku so ženou ho degraduje na onaniu¹. Inými slovami, naraziac skôr než iní na problém preľudnenia, védický Východ v dôsledku nerozvitosti technosféry, a konkrétne chémie, nemohol vytvoriť kultúru „kondómlierov“, ktorú v 20. storočí naraziac na problém preľudnenia vytvoril technicky vyspelý Západ. Nemajúc techniku, Východ vytvoril duchovnú prax, ktorá bola schopná riešiť nastolenú úlohu obmedzenia pôrodnosti pri neohraničenom čerpaní pôžitku. Možno pritom bolo aj čo-to zdedené v hotovej podobe od predchádzajúcej zahynutej globálnej civilizácie, a do našich čias sa nakoniec dostalo to, čo sme uviedli v podaní N.A.Semjonovej.

Napriek tomu, takáto subkultúra existuje, a v mnohých ohľadoch je prijateľnejšia, než kultúra „kondómlierov“, pretože viac pozornosti udeľuje mravnosti a etike v spoločnosti, než kultúra individualistov a šírenie Prezervatívov, stimulované Západom.

No možný je aj iný pohľad na „Tantru“. To, čo N.A.Semjonova nazvala „predorgazmickým stavom vedomia“, je v podstate normálny emocionálny stav pri Ľudskom režime psychiky, vstup do ktorého je možný aj individuálne aktom vôle — nezávisle od pohlavného aktu a „meditácií“ na sexuálne témy. Ten je skutočne podmienený schopnosťou človeka Ľúbiť: Boha — Tvorcu a Všedržiteľa, Vesmír, Zem, život v celej jeho rozmanitosti kvitnutia a plodnosti.

Takémuto emocionálnemu stavu, prevládajúcemu v živote dlhodobo, zodpovedá absencia psychickej závislosti od frekvencie pohlavného života a dĺžky každého pohlavného aktu. Absencia tejto závislosti leží v základe chápania faktu, že pohlavný styk bez cieľa počať je zvrátenosť, bez ohľadu na to, či sa možnosť počať vylučuje mechanicky, chemicko-farmakologicky, alebo niektorou z duchovných praktík Východu či Západu, Severu alebo Juhu. Všetky zvrátenosti sú objektívne chybné. A z toho dôvodu, keď védický Východ, ktorý vytvoril sexuálne zvrátené duchovné praktiky, narazil na expanziu parazitizmu Západu, tak nebol podporený Zhora v odrazení západnej agresie.

Každý Človek je podľa Božieho predurčenia námestníkom Boha na Zemi². Preto počatie človeka je posvätným aktom bohoslužby. Preto na každé počatie sa rodičia musia pripraviť aj duchovne, aj telesne (v zmysle časti IV aktuálnej knihy). Pritom samotný charakter rozumovej činnosti človeka, prebiehajúcej vo sfére ducha, vylučuje bezduché súLOŽenie a iné druhy zvráteností len kvôli získaniu rozkoše pre seba alebo partnera.

Pod tlakom prúdu „kráľovskej informácie“ na základe tandemového princípu budú ľudia dávať odpovede na otázky, čo je pre človeka dôstojné vo sfére pohlavných vzťahov: kultúra „kondómlierov“ Západu, duchovné praktiky Východu, potláčajúce výron semena, alebo postoj k pohlavnému styku

¹ Anekdota o súčasných mäkkých prezervatívach: „Súložiť s prezervatívom, je ako voňať ružu cez plynovú masku“.

² Korán 2:28(30): «A hľa, povedal tvoj Hospodin anjelom: „Stanovím na Zemi námestníka“. Oni povedali: „Vari stanovíš na nej toho, kto tam bude páchať hriech a prelievať krv, kým mi ti vzdávame chválu a svätíme Ťa?“ On povedal: „Popravde, Ja viem to, čo vy neviete!“»

Ako sa menia ľudia...

ako k posvätnému aktu počatia budúceho Človeka — námestníka Božieho na Zemi. Každému je daná sloboda vôle pri odpovedi na tieto otázky aj v ume, aj v živote. No Boh podporí tých, ktorí odpovedia v súlade s Jeho zámerom a v živote budú nasledovať svoju slobodnú voľbu...

26. jún — 9. november 1997

Doplnenia — 9. júla 1998

Preklad — február 2018